

ŽIVIT PLAMEN

Dr. T. Lobsang Rampa

1. KAPITOLA

*Čím více víš,
tím více se musíš učit.*

Ten dopis byl krátký, ostrý a šel rovnou na věc. „Pane,“ stálo v něm, „proč plýtváte papírem na své knihy? Kdo chce číst takové nemastné-neslané popisy Tibetu? Poradte nám radši, jak vyhrát v loterii.“ Další byl na podobné téma. „Milý dr. Rampo,“ psal jeden mladík, „proč mrháte časem a píšete o PŘÍŠTÍM životě? Proč nám neřeknete, jak přijít k penězům už v tomhle? Chci vědět, jak vydělat peníze teď. Chci vědět, co mám udělat, aby holky dělaly, co já chci. Nestarám se o další život, pokouším se žít tenhle.“

Stařec odložil dopis a opřel se. Smutně zavrtěl hlavou. „Píšu tak, jak umím,“ řekl, „píšu PRAVDU, nic si nevymýšlím, takže...“

Na řece se válela mlha. Zápach bahna a česneku prorážel vzduch, jako když se živá bytost pokouší vstoupit do domu. Z neviditelné vody vycházel naléhavý hukot vlečného člunu, následovaný křikem francouzsko-kanadských nářečí. Nahoře se temně rudé slunce snažilo roztrhnout páchnoucí sklíčenost. Stařec na vozíku se znechuceně rozhlédl kolem studeného, vlhkého domu. Voda smutné kapala z plesnivé stěny. Toulavý vítr přinášel do světa pachů, nesených mlhou, jeden nový - pach rozkládající se rybí hlavy. „Fuj!“ zamumlal stařec. „Odporné smetí!“ S touto hlubokou myšlenkou otočil vozík, vjel do domu a rychle zavřel dveře.

Do schránky dopadl dopis. Stařec ho otevřel a povzdechl si. „Dnes žádná voda,“ řekl, „ani teplo.“ Pak se zamyslel a dodal: „A také na pár hodin nepůjde elektřina, protože prasklo nějaké potrubí nebo co.“

„Napiš další knihu,“ říkali lidé z druhé sírany života. Proto se stařec a jeho rodina vydali hledat klid. Klid? Všude kolem vřešticí rádia, dunící hi-fi soupravy, křičící děti. Klid? Cumilové zirájí do oken, buší na dveře a žádají odpovědi na pitomé otázky.

Skládka, kde není klid, díra, kde život není jednoduchý. Člověk ohlásí, že kapou kohoutky. Za dlouhou dobu přijde instalatér, aby se na to osobně podíval. Oznamí to svému nadřízenému na stavebním úřadu. ON SÁM se přijde podívat a pak to nahlásí na své „vedení“. „Vedení“ to nahlásí na centrálu. Následuje dlouhá debata. Po dlouhé době se dospěje k řešení. Zpět z montrealského vedení na centrálu, které oznámí stavebnímu úřadu, který oznámí instalatérovi, který oznámí nájemníkovi, že „příští týden to uděláme, jestli teda budeme mít čas“.

Jeden člověk tomu říkal „svinčík“, ale stařec pro tohle místo neměl tak jemné slovo. Ale mluví skutky, ne slova: stařec se svou rodinou se odstěhoval dlouho před tím, než vypršela nájemní smlouva, ještě dřív, než stačili v tak ubohém prostředí umřít. S radostí se vrátili do Saint Johnu. Tam se začal - vzhledem k vypětí a vyčerpání z Montrealu - starcův zdravotní stav rapidně zhoršovat, až nakonec museli pozdě v noci volat záchranku a převést ho do nemocnice...

Jemný sníh padal dolů jako myšlenky snášejí se z nebes. Světlo bílého poprašku připomínalo polevu na vánočním dortu. Venku ve tmě se třeptilo pestré okno katedrály, které zeleně, červeně a žlutě ozařovalo padající sníh. Z dálky zazníval zvuk varhan a hlasitá kostelní píseň. Silněji, přímo pod okny, vyzpíval kocour svou horoucí lásku.

Svist brzdící pneumatiky na zasněžené silnici, kovový zvuk zabouchnutých dveří a zvuk podrážek. Nová společnost přichází na večerní bohoslužbu. Mumlavé pozdravy, přátelé se potkávají a hned jdou dál. Osamělé hluboké vyzvánění zvonu pobízí opozdilce ke spěchu. Nastalé ticho patří tlumenému hukotu vzdálené městské dopravy. Ticho patří zamilovanému kocourovi zpívajícímu svou píseň, očekávajícímu odpověď a začínajícímu znova a znova.

Skrze okno katedrály, rozbité pubertálním vandalem, je možno zahlédnout kněze v rouše na slavnostní cestě, následovaného klátícím se a pošťuchujícím se sborem chlapců, kteří se pochichtávají a zpívají zároveň. Zvuk varhan zesílil a hned zeslábl. Brzy nastoupil sólový hlas modulující staré modlitby, zaduněly varhany a opět záblesk rouch vracejících se do sakristie.

Nato se ozval zvuk mnoha kroků a bouchání dveří aut. Ostrý štěkot, jak se motory probouzely k životu, řev převodovek a otáčení kol, a celý provoz kolem katedrály odjel do noci. V obrovské budově zhasínalo světlo po světle, až nakonec svítil jen měsíc z jasné oblohy. Sněžení přestalo, společnost se rozešla, a dokonce i toužící kocour se vydal na nekonečnou cestu.

Do nemocnice naproti katedrále právě přicházela noční služba. Na sesterně naproti výtahům dával asistent poslední instrukce ohledně léčby těžce nemocného pacienta. Sestry si kontrolovaly své podnosy s léky. Vrchní sestry psaly zprávy a rozčilený civilkář vysvětloval, že se zpozdil, protože ho kvůli rychlosti zastavila policie.

Nemocnice se postupně připravovala na noc. Cedulky „bez snídaně“ byly připevněny na postele pacientů těsně před operací. Hlavní světla byla zhasnuta a bíle oděný personál se přesunul k posteli za paravany. Lůžko na kolečkách bylo potichu přesunuto za zástěnu. Téměř neslyšné chroptění a mumlavé povely a nehybná postava celá přikrytá prostěradlem vyvezená na světlo. Náklad byl opatrně vezen chodbou na vrzavých kolečkách. Tichý personál čekal na přivolaný výtah, potom - jako řízení jedinou myšlenkou - se dva muži pohnuli, aby pojízdné lůžko vtlačili do výtahu, a dolů do suterénu do márnice a k veliké lednici, která tam stála jako ohromná kartotéka, skladiště bezpočtu těl.

Hodiny se vlekly, každá minuta jako by urputně bojovala o život. Tady leží pacient, který chroptivě dýchá, tady jiný, který se obrací a sténá bolestí. Z odděleného pokoje přichází přeskakující hlas starého muže, volajícího svou manželku. Slabé vrzání gumové podrážky, šustění naškrobené látky, ťuknutí kovu o sklo a naříkavý hlas, který utichá a brzy se mění v chrápání znějící do noci.

Naléhavý zvuk sirény hasičského auta zvenku přinutil pacienty, kteří nemohli usnout, přemýšlet, „kde se to stalo“. Pak znovu upadali do vzpomínek a strachu z budoucnosti. Pootevřeným oknem přicházely dávné zvuky nočního hýřila, který značně přebral. Jeho směrem zazněla nadávka. Vzpomínka na alkohol mu přivedla další zvracení.

Anděl smrti se vydal na svou milosrdnou pouť, přinášel úlevu trpícím. Ukončil zbytečné trápení jednomu, který zničen rakovinou už nedoufal. Chroptivý dech ustal, následovalo ticho, bezbolestné škubnutí, když duše opouštěla tělo, a pak se personál s vrzající postelí na kolečkách vydal na svou cestu, a později ještě jednou. Ten poslední byl známý politik. Zitřejší noviny se budou prohrabávat ve svých materiálech a přijdou se svými obvyklými nepřesnostmi i naprostou lží.

V pokoji s výhledem na katedrálu, v pokoji, z něhož bylo lze zahlédnout blýskavé moře Courtenayského zálivu, nehybně ležel starý buddhista. Byl vzhůru a trpěl bolestí. Slabý úsměv mu přeběhl po tváři a zmizel okamžitě, jakmile si vzpomněl na příhodu z dnešního rána. Do místnosti vstoupila ošetřovatelka, která vypadala ještě Svatěji než obvykle. Podívala se smutně na starého buddhistu a v koutku oka se jí zatřpytila slza. Zatvářila se truchlivě a odvrátila tvář. „Co se děje, sestro?“¹¹ zeptal se starý buddhista. „Vypadáte velmi smutně.“¹¹

Pokrčila rameny a vyrazila: „**Je** to strašně smutné. Dostanete se rovnou do pekla!“¹¹ Starému buddhistovi poklesla překvapením dolní čelist. „Půjdu přímo do pekla?“¹¹ opáčil překvapeně. „Proč?“

„Protože jste buddhista, do nebe přijdou jenom katolíci. Ostatní křesťané jdou do očiště, buddhisti a jiní pohaní do pekla. Ach! Jste takový sympatický starý pán, a musíte do pekla. To je **tak** smutné!“ A vyběhla z místnosti, zanechávajíc za sebou starého buddhistu naprosto zmateného.

Anděl smrti udělal další krok, přišel do místnosti a shlížel na starého buddhistu. A buddhista zíral na něj. „Konečně úleva, co?“ zeptal se. „No je čas. Už jsem myslel, že nepříjdeš.“

Anděl smrti mírně pozvedl ruku a chystal se ji položit starci na čelo. Najednou něco bouchlo a v místnosti se objevila zlatá postava v modravé záři půlnočního měsíčního světla. Anděl zastavil ruku v gestu směrem k příchozímu. „Ne, ještě není čas!“ zvolal příjemný hlas. „Musíš ještě něco vykonat, než půjdeš domů.“

Stařec vzdychl. Ani pohled na lámu Mingjura Tundrupa ho neutěšil. Nechce déle prodlužovat svůj pobyt na zemi, na zemi, která se k němu chovala zle, živena nenávistí

podporovanou nepřátelským tiskem. Láma Mingjur Tundrup se podíval na starce a řekl mu: „Musíš napsat ještě jednu knihu, musíš předat své vědomosti. A jeden malý úkol, co se týče aury a fotografie. Ještě o trochu déle.“

Stařec si nahlas povzdychl. Vždycky tolik práce, a tak málo prostředků, nedostatek peněz - jak si pořídít vybavení, když nejsou peníze?

Láma Mingjur Tundrup stál vedle starcova nemocničního lůžka. Dívali se na sebe s andělem smrti a něco si telepaticky sdělovali. Anděl přikývl, pomalu odstoupil a vydal se na další cestu, konat svou práci milosrdenství, ukončující bolest, osvobozující nesmrtelné duše uvězněné v tělesné schránce.

Na okamžik bylo v tom malém nemocničním pokoji naprosté ticho. Z venku se ozývaly obvyklé noční zvuky, toulavý pes slídl u popelnic, sanitka přijížděla k ambulantnímu oddělení.

„Lobsangu,“ řekl láma Mingjur Tundrup a shlédl na starce, který v bolestech ležel na nemocničním lůžku. „Lobsangu,“ opakoval, „chceme, abys ve své další knize napsal zcela jasné, že až opustíš tuto zemi, nebudeš komunikovat s pokoutními médii ani nebudeš radit těm, kteří se prezentují časopisech.“

„Co tím myslíte, ctěný vůdce?“ zeptal se stařec. „Nespolupracuji s médii ani s časopisy. Vždyť je ani sám nečtu.“

„Ne, Lobsangu, víme, že ne, proto ti to říkám. Kdybys je četl, neřekli bychom ti to, ale existují jistí bezohlední lidé, kteří nabízejí své konzultantské služby a tak dále a předstírají, že jsou ve styku s těmi, kteří už odešli. Předstírají, že získávají rady a léčivé síly a takové věci ze zaslíbení, což je samozřejmě naprosto směšné. Chceme, aby bylo zcela jasné, že ty žádným způsobem nepodporuješ takové podvody a šarlatánství.“

Stařec si poněkud rozzlobeně vzdychl a odpověděl: „Ne, takové časopisy nikdy nečtu, ani anglické ani americké. Myslím, že nadělají víc škody než užítku. Přijímají podivné inzeráty, a některé z nich jsou dokonce nebezpečné. Projevují se v nich osobní předpojatosti a nenávisti k těm, kteří jsou mimo okruh sympatizantů. Spíš škodí tam, kde předstírají pomoc. Udělám, jak říkáte, jednoznačně oznámím, že opustím tuto zemi a už se nevrátím.“

Čtenáři, nejbystřejší z lidí, můžeš mi na chvíli věnovat pozornost? Abych splnil svůj slib, chci říct toto: Já, Tuesday Lobsang Rampa, zde a tady slavnostně a neodvolatelně prohlašuji, že se na tuto zemi nevrátím a nebudu působit jako rádce nikoho, kdo to o mně bude tvrdit, ani se neobjevím na žádné seanci. Mám na starosti jiné věci, nebudu mít čas zdržovat se tím, co nemám rád. Takže čtenáři, až uvidíš kdekoli jakýkoli inzerát, který bude tvrdit, že ten a ten je v duchovním spojení s Lobsangem Rampou, zavolej policii, zavolej ředitelství pošt a nech toho člověka zavřít pro podvod, pro pokus o zneužití pošty atd., pro nekalé úmysly. Já, až skončím s životem na této zemi, se vydám na dlouhou, dlouhou cestu. A je to, vyřídil jsem svůj vzkaz.

A teď zpět do zeleného nemocničního pokoje s výhledem na katedrálu a na blyštící se vody Courtenayského zálivu. Láma Mingjur Tundrup sděloval své požadavky.

„Tvoje jedenáctá kniha,“ řekl láma, „by měla dát odpověď na mnoho otázek, které jsi dostal, na otázky přesné a smysluplné. Zažehl jsi plamen vědění a touhle knihou ho potřebuješ přivítat, aby se uchytil v lidských myslích a také se začal šířit.“ Pokračoval s vážným a trochu omluvným pohledem: „Vím, že hodné trpíš. Vím, že odsud budeš propuštěn jako nevléčitelně nemocný, jako neoperovatelný, a bude ti zbývat jenom trocha času, přesto ho budeš mít dost, abys splnil jeden dva úkoly, které ostatní zanedbali.“

Stařec pozorně naslouchal a přemýšlel, jak je nespravedlivé, že někteří lidé jsou zdraví a bohatí, můžou dělat, co se jim zlíbí, a starat se jen o své věci za těch nejjednodušších podmínek, zatímco on musí trpět, být soustavně pronásledován a žít pod tlakem tisku a nedostatku peněz. Přemýšlel, jak je smutné, že v této zemi neexistuje zvláštní péče o starší lidi a že léčebné výlohy jsou tak vysoké.

Za chvíli si ti dva, stařec a láma Mingjur Tundrup, povídali jako starí přátelé, vzpomínali, smáli se nad mnoha historkami, které tehdy nebyly vůbec směšné, ale zpětně se jevíly neuvěřitelně zábavné.

Najednou se ozvaly kroky, přicházela noční služba. Láma Mingjur Tundrup se v rychlosti rozloučil a zlaté světlo vybledlo. Holý nemocniční pokoj se koupal v modravé záři přicházejícího rána.

Dveře se otevřely a bílé oděný zřízenec vešel dovnitř. Zaposlouchal se do dechu spících pacientů a znovu se vydal na obchůzku. Zpoza rohu chodby přicházel nárek a pláč starého

muže, který soustavně volal svoji manželku. Jiný, vzdálenější hlas začal odříkávat zdrávas, nepřetržitě, monotónně. Stařec si vzpomněl na mnichy, kteří téměř bezmyšlenkovitě opakovali slova Om Máni Padme Hum, neustále, aniž by se zamysleli nad tím, co skutečně znamenají.

Někde vdáli odbíjely hodiny, jedna, dva, tři. Stařec se neklidně převracel. Bolest byla silnější a silnější také kvůli napětí, kterým právě prošel. Včera naprosto zkolaboval, a to je vážná věc i v nemocnici. Tři hodiny. Noc byla dlouhá. Kdesi ve Fundském zálivu zahoukal vlečný člun, který spolu s dalšími vyrazil pro tanker chystající se zakotvit u rafinérie.

Padající hvězda rozčísia oblohu a táhla za sebou zářící ocas. Z věže na katedrále houkala sova a pak, jako by se styděla za hluk, který způsobila, zakřičela a rozletěla se na cestu přes město.

Čtyři hodiny a noc byla tmavá. Měsíc už zašel. Najednou nad zálivem zazářil světlomet a zamířil na rybářskou loďku, která zřejmě lovila raky. Světlo se posunulo a ze tmy se vynořil vlečný člun táhnoucí obrovský tanker. Brzy doplul do vod Courtenayského zálivu. Pomalu se objevilo červené světlo na boku tankeru, proplulo kolem a zase zmizelo, aby se skrylo za budovou domova důchodců.

Z chodby se ozval hluk, šeptající hlasy, spěch. Potom nový hlas, to asistent rychle vstal z postele. Ano, naléhavý případ a potřeba ihned operovat. Zřízenec ve službě a sestra rychle přesunuli pacienta na pojízdné lůžko, převáželi ho kolem dveří, výtahem dolů dvě patra na operační sál. Několik minut bylo slyšet šeptající hlasy a šustění naškrobeného prádla. Pak všechno utichlo.

Pět hodin. Stařec sebou trhnul. Někdo stál vedle jeho postele, byl to zřízenec v bílém. Zřetelně řekl: „Chtěl jsem vám akorát říct, že dneska nedostanete snídani. Ani žádný pití.“ Usmál se pro sebe, otočil a vyšel z pokoje. Stařec ležel a překvapeně uvažoval nad naprostou a totální hloupostí, která ho vedla k tomu, aby vzbudil pacienta, který právě usnul. Vzbudil ho, aby mu řekl, že nedostane snídani!

Jedna z nejvíce deprimujících věcí je ležet v nemocniční posteli o hladu a žízni těsně u otevřených dveří, za nimiž stojí vozík nappaný jídlem připraveným pro pacienty na tomto patře, kteří mohou dostat snídani. Stařec pohlédl napravo a zahlédl nápis „bez snídaně“. Bylo to nad slunce jasnější. Natahl ruku pro sklenici - ale ne, ani nic k pití. Ostatní snídali; slyšel cinkot talířů, bouchání skládaných táců. Nakonec se rozruch utišil a nemocnice se připravovala na ráno. Ani v divadle by nebylo k vidění tak dobré představení: někdo jde na rentgen, někdo jde na patologii a ti šťastnější jdou domů. Ti zřejmě nejšťastnější ze všech odešli do „opravdového domova“.

Stařec ležel v posteli a vybavoval si své radostné vzpomínky. Jedinou komplikací, když člověk umírá, je fakt, že obvykle jde o fyzický kolaps nějaké části lidského těla. Určitá anatomická součástka byla například napadena strašnou nemocí, něco bylo otráveno. To samozřejmě způsobuje bolest. Ale umírání samo o sobě je bezbolestné, v umírání není žádný strach. Když přichází smrt, dostaví se zároveň vnitřní klid, člověka uspokojí vědomí, že poslední dlouhý den je u konce, práce skončila, úkol byl splněn, a nebo pro tuto chvíli odložen. Člověk ví, že „půjde domů“. Domů, kde jeho schopnosti budou správně oceněny a kde bude vybudováno jeho duchovní zdraví.

Je to skutečně příjemný pocit. Člověk je nemocný, v posledním tažení, ale bolest ho přestane trápit, znecitlivění rychle vystřídá pocit euforie. Pak si uvědomuje, že fyzický svět se rozplývá a astrální svět je mnohem jasnější. Je to jako dívat se na televizi za tmy: obraz temný, všechno je ve tmě a není tu nic, co by od obrazovky odvádělo pozornost. Ta obrazovka představuje život na zemi, ale počkejte si na rozednění, nechte paprsky přicházející oknem, aby se do ni opřely - a pod jasným sluncem obraz zmizí. Sluneční svit představuje astrální den.

A tak fyzický svět, kterému říkáme země, vybledne. Lidé vypadají bledí, jejich obraz je bledý, podobají se stínům. Barvy zmizí a země je zalidněna šedými fantomy. Obloha je i za jasného dne fialová. Zatímco se obraz člověka na zemi ztrácí, jeho obraz v astrálu se zjasňuje. Kolem smrtelných postelí vidáme laskavé lidi, kteří nám přicházejí pomoci, abychom se znovu narodili v astrálním světě. Dostává se na nám pozornosti, když se rodíme na svět, jemuž říkáme země, pozornosti třeba od doktora, od porodní báby nebo dokonce od taxikáře. Nezáleží na tom kdo, vždy někdo pomůže. Aby nás dopravili na druhou stranu, na to tu čekají zkušené lidi, pečlivě vyškolení, lidé, kteří jeví absolutní porozumění.

Na zemi vedeme těžký, stresující život. Víte, země je peklo. Musíme jít do „pekla“ z různých důvodů. Hodně dětí si myslí, že škola je také peklo. Země je školou vzpurných lidí.

Žijeme v otřesných podmínkách, většina lidí se bojí smrti, bojí se bolesti, bojí se tajemství, bojí se, protože nevědí, co se stane. Bojí se, že se setkají s hrozivým Bohem, který do nich zabodne vidle a shodí je nejkratší cestou dolů k Satanovi, který už má v pohotovosti své cejchovadlo.

Ale ro vše je nesmysl. Nikdo takový jako hrozivý Bůh neexistuje. Máme-li milovat Boha, pak musíme milovat Boha laskavého a chápavého. Mluvit o něm výhrůžně je nesmysl, to je zločin. Proč bychom se měli bát toho, kdo nás miluje? Bojíte se opravdu laskavého a chápajícího otce? Bojíte se opravdu laskavé a chápající matky? Pokud jste rozumní, tak ne. Tak proč se bát Boha? Bůh existuje, rozhodně **existuje**, a je laskavý. Ale zpět ke smrtelné posteli.

Tělo leží na lůžku, vidění zmizelo. Jen dech v hrudi ještě zápasí. Nakonec se také vzdává, utichne a už se nevrátí. A konečné škusnutí, které by novinář nazval nejspíš záškubem poslední agónie. Ne, nic takového. Je to bezbolestné, či lépe řečeno, je to příjemné. Je to, jako když ze sebe shodíte studené provlhlé šaty a obléknete se do teplého vzduchu prohrátého slunečními paprsky. Po posledním škusnutí se astrální tělo vznese do výše. Je to nepopsatelný pocit. Dokážete si představit, že se koupete v šampaňském mezi bublinkami? Zažili jste někdy něco lepšího? Byli jste na písečných plážích, leželi jste ve sluneční záři a naslouchali jste šumění vln a nechali si vlasy suchat pobřežním vánkem? Já to je proti tomu nic! Čistá extáze, kterou člověk prožívá, když opouští tělo a „jde domů“, je nepopsatelná.

Na tohle myslel stařec, když se přebíral ve vzpomínkách. Věděl, co bylo a co bude, den skončil, přesněji řečeno den byl přetrpěn, a zase se blížila noc. Do téhle nemocnice nechodily vůbec žádné návštěvy. Kvůli lokální epidemii byly všechny nemocnice pro návštěvníky uzavřeny, takže pacienti se nikoho nedočkali. Ti, kteří bydleli na společných pokojích, si povídali. Ti, kteří bydleli sami, zůstávali opuštěni, což bylo ovšem vynikající pro meditace.

Konečně za den dva, které se zdály jako celá věčnost, byl stařec propuštěn. Nemohli s ním nic dělat. Žádné léchy, žádná operace, žádná naděje. Takže se rozhodl, že vykoná, co mu uložili moudří lidé z druhé strany života. Napiše jedenáctou knihu. A v ní odpoví na otázky, které tnu lidé kladou.

Posledních několik měsíců stařec pečlivě probíral zhruba čtyřicet dopisů, které mu každodenně chodily, a vybíral ty, v nichž našel nejčastější dotazy. Napsal spoustě lidí z různých zemí a navrhl jim, aby sepsali otázky, na něž chtějí znát odpověď. Tak našel několik dobrých přátel. Nesmíme zapomenout ani na dávnou přítelkyni paní Valerii Sorockovou, ale stařec chce za otázky, na které bude v této knize odpovídat, poděkovat především těmto lidem:

paní a slečna Neumanovy
pan a paní „Yeti“ Thompsonovi
pan de Munnik
paní Rodchaverová
paní Ruby Simtnonsová
slečna Betty Jesseeová
pan Gary Bergin
pan Hanns Czermak s manželkou
pan James Dodd
paní Pienová
paní Van Ashová
pan John Henderson
paní Liliás Cuthbertová
pan David CYConnor
dámy Worstmannovy

Takže stařec šel domů. „Sel domů.“ Obyčejná slova, která pro průměrného člověka nic neznamenají, ale pro toho, kdo až do nedávna, vlastně až do pozdního věku, žádný domov neměl, to je velká věc. „Jít domů“ - to znamená být se svými nejbližšími ve známém prostředí, kde žádná starost není tak velká, protože sdílené starosti jsou poloviční, nebo dokonce čtvrtinové. Takže stařec šel domů. Slečny Kleopatra a Tadalinka svým nejserióznějším způsobem pozorovaly, jaké že podivné stvoření to přišlo z nemocnice. Krčily nosy a čichaly. Nemocniční pachy jsou prazvláštní. A jakto, že je stařec stále celý, copak mu neodřezali ruce a nohy? Má oboje; samozřejmě nemá ocas, ale ten neměl ani předtím. Kleopatra a Tadalinka ho pečlivě prohlédly a dospěly k závěru. „Já vím, co se stalo,“

prohlásila Kleopatru.

„Vrátil se, aby napsal knihu *Příkládat do ohně* ještě než bude přiložen do ohně místního krematoria. To je nad slunce jasnější.“

Tadalinka se zatvářila vážně. „Ano, ale jestli ještě zhubne, nebude čím přiložit. Určitě ho trápili hladem. Měli bychom mu dát něco ze svého.“

Kleopatru skočila starci na prsa a začala mu očichávat bradu, uši a ústa. „Myslím, že je podvyživený, Tad,“ řekla. „Měly bychom promluvit s Ma, aby mu něco dala, musíme ho dostat z nejhoršího.“

Ať řekla Kleopatru, co chtěla, ať řekla Tadalinka, co chtěla, ať Ma zamýšlela, co chtěla, stařec držel až do konce života dietu, příšernou, hroznou dietu, která tak tak udržela duši a tělo pohromadě.

Tadalinka zalezla za Kleopatrou pod postel. „Víš co, Kleo,“ zavřískla, „slyšela jsem, jak se baví o tom, že zhubne skoro půl kila denně. To znamená, že za dvě stě sedmdesát dnů už nebude vážit ani deko.“

Obě kočky nad tím přemýšlely. Načež Kleopatru přikývla tak moudře, jak jen to čtyřletá kočička dáma dokáže.

„No ovšem,“ zvolala, „ale nezapomeň na jednu věc, Taddy. Čím je hladovější, tím je jasnozřivější. Brzy uvidí věci ještě dřív, než se stanou.“

„Brrr! Ale to on už přece dokáže,“ odpověděla Tadalinka. „Vzpomeň si na ty telepatické zprávy, co nám posílal z nemocnice. Ale je to dobrá příprava na knihu. Měly bychom mu ze všech sil pomáhat.“

Radiátor hřál, a tak si na něj obě vyskočily. Natáhly se v celé své délce, od hlavy až po ocas, a začaly jako obyčejně přemýšlet, aby se pak mohly pustit do debaty zahrnující vše od novinek dne až po místní kočky. A stařec? Ten byl rád, že je v posteli. Ležel a přemýšlel. „Tu zatracenou knihu budu nejspíš muset napsat. Musím žít, a i když teď moc nejím, to, co sním, musím zaplatit.“ Rozhodl se, že zítra začne psát, a bude doufat, že ji dopíše - a vida. Už začal, a vy čtete první kapitolu!

Hodně lidí mu v dopisech kladlo různé otázky. To není špatný nápad, napsat knihu, která by na ty nejčastější odpověděla. Lidé mají právo na vědění, jinak je napadají divné věci, třeba že smrt je hrozná a že posmrtný život neexistuje. Vždycky mě pobaví, když lidé říkají, že posmrtný život přece není, když o něm nic nevědí. Jako kdyby člověk, který žije v odlehle vesnici, tvrdil, že neexistuje Londýn, New York nebo Buenos Aires, protože je nikdy neviděl. Obrázky mohou být koneckonců nepravé. Viděl jsem hodně podvržených obrázků ze života na druhé straně, a to mě mrzí. Existuje velmi dobrá „druhá strana“, a je absurdní, že podvodníci a falešní proroci vyrábějí nepravé obrazy.

Doufal jsem, že trochu postoupím ve výzkumu aury. Bohužel jsem toho musel nechat - kvůli nedostatku peněz. A teď? Tady není takový systém lékařské péče jako v Anglii, všechno je hrozně drahé. Takže práce s auroou bude muset ustoupit jiným úkolům.

Chtěl jsem pracovat ještě na jedné věci. Je dokonale možné vyrobit zařízení, které umožní „telefonovat si“ s astrálním světem. Vlastně už bylo vyrobeno, ale vynálezce se ocitl pod takovou palbou pochybností, podezření a obvinění ze stran tisku, že ho to znechutilo, ztratil energii. Šílenství novinářů ho dovedlo až ke zničení přístroje a sebevraždě.

Je docela dobře možné vyrobit telefon, s nímž se dá do astrálního světa telefonovat. Vezměte si řeč: když mluvíme, způsobujeme vibrace, které přenášejí svou energii do vzduchu. Ten zase aktivuje přijímací aparát, například ucho, které slyší námi vydávané zvuky. A interpretuje si je jako řeč. Nikomu se ještě nepodařilo vylézt na telekomunikační věž a odtud řvát tak, aby to slyšel celý svět. Vibrace se přeměňují v různé formy energie a zprávy přeměněné v tuto energii mohou být příslušným aparátem dekodovány po celém světě. Kdekoliv naslouchám Anglii, Japonsku, Austrálii, Německu. Ameriku jsem dokonce zaslechl až v jižní Antarktidě.

Zařízení k telefonování do astrálu je něco na ten způsob. Přeměňuje radiovlny v něco nesrovnatelně vyššího, zrovna jako radiovlny mají mnohem vyšší frekvenci než řeč.

Jednou budou lidé moct telefonovat těm, kteří z tohoto světa právě odešli, stejně jednoduše, jako mohou dnes volat do nemocnice a, mají-li štěstí a je-li sestra dobře naladěna, mluvit s pacientem po operaci. Takže těm, kteří zrovna opustili tuto zemi a zotavují se po vyčerpávajícím přechodu, jako se matka a novorozeně zotavují po porodu, budou příbuzní klidně telefonovat, aby se zeptali „jak se daří nemocnému“¹. Pochopitelně až se „pacient“ uzdraví a odejde do další dimenze, nebude mít čas na to, aby se zabýval pozemskými banalitami.

Země je jenom zrnko prachu, které ve srovnání se skutečným časem existuje pouhý okamžik.

Pro zájemce: já jsem ten telefon viděl a viděl jsem ho i v provozu. Je škoda, že idiotský tisk nepodléhá cenzuře. Novinářům by se nemělo dovolit, aby bláznili v honbě za senzací, a tak vlastně bránili skutečnému pokroku.

Takže považujeme toto za začátek knihy a zároveň za konec první kapitoly. Půjdeme dál a ve druhé se pokusíme zodpovědět pár otázek.

2. KAPITOLA

*Neodpovídej na kritiku;
oslabíš svou věc.*

Stařec byl sám doma. Ma, Buttercup, Kleopatra a Tadalinka šly za záležitostí, která zaměstnávala každou domácnost - nákupy. I v té nejlépe organizované komunitě jsou nákupy nevyhnutelné. Brambory, mýdlové vločky, další a další věci včetně (řekněme to potichu) nejmenovaných potřeb, bez nichž se v dnešní době neobejdeme. Takže ležel v posteli a poslouchal rádio.

Příjem byl dobrý. Program přicházel na vlnách africké sekce BBC jasně a srozumitelně. Hráli nové muzikálové hity. Stařec se usmál nad jednou písní s názvem Astrální cesta. Musel to vypnout, protože mu u postele zazvonil telefon. Vyřídil hovor a znovu pustil rádio. Opět chytil jeden z nejnovějších šlágrů. Hlasatel BBC, nebo diskjockey nebo co to bylo, ohlásil stylizovanou londýňštinou, že právě pouští nejnovější desku Bez temnoty nebylo by světla.

Bez temnoty nebylo by světla. Ví ten mládenec, že právě vyslovil velkou pravdu? Aby nějaká věc existovala, musí mít protějšek. Ze Spojených států někdy v neděli vysílá na krátkých vlnách příšerný program jakýsi gang náboženských misionářů. Vřava a řečnění je dobrý způsob, jak lidi popudit proti křesťanství. A ze stanice v Jižní Americe někde od rovníku vysílá jiná skupina, vykřikující o teroru proti všem nekřesťanům. Podle této stanice je každý, kdo není křesťan, předem proklet a půjde do pekla. Rozhodně ne moc dobrý způsob, jak šířit rozumné náboženství.

Bez tmy nemůže být světlo, bez zla není dobro, bez Boha není Satan, bez zimy není teplo. Jak by něco mohlo být bez protikladu? Když zmizí extrém, všechno zůstane bez pohybu. Zamyslete se třeba nad dýcháním. Když vydechnete, je to jedna krajnost, protože bez vzduchu se můžete klidně udusit. Pak se nadýchnete a přijmete spoustu vzduchu; hrozí, že se prokysličíte. Ale kdybyste nedýchali, neměli byste nic a nežili byste.

Jeden zvlášť pošetilý člověk z Nového Skotska mi poslal hloupý, špatně opsaný výlev o hříšnicích a Satanovi. Myšlenka byla jasná - mám mu poslat peníze a to mu pomůže vymýtit Satana. Vymýtit Satana? Třeba chtěl nakoupit nejnovější saponáty, nalít je na hadry a pokusit se Satana zbavit tímto způsobem. Všechno smetí šlo, kam patřilo - do smetí.

Musí existovat negativa, jinak by nebyla pozitivita. Teprve protiklady zakládají pohyb. Ve všem je pohyb. Noc dává vzniknout dni, den dává vzniknout noci, léto dává vzniknout zimě, zima dává vzniknout létu, a tak dále. Pohyb musí existovat, a proto máme extrém. Není to chyba, prostě to znamená, že se dva body od sebe oddělí, co to jde. Takže co se týče starého dobrého Satana, ještě si ho ponechme, protože bez něj by nebyl Bůh, bez Boha by nebyl Satan. A nebyli by ani lidé. Nejhorší „satan“ je odporný žvanil, který se pokouší vecpat své náboženství člověku jiného vyznání. Jsem buddhista a jednou provždy se mi hnusí všichni šplhouni, kteří mi posílají Bible, Nové zákony, Staré zákony, svaté obrázky, naprosto imaginární (jaká by byla „neimaginární“?) ukřižování atd., atd., *ad lib*, *ad nauseam*. Jsem buddhista. Dobrá, jsem na opačném pólu než křesťané, ale křesťané jsou pro mě jako buddhistu stejným protikladem. Nesnažím se získat konvertity. Ve skutečnosti mi píše spousta lidí s žádostmi, mohou-li se stát buddhisty, a moje neměnná odpověď zní: přijměte náboženství, do kterého jste se narodili, pokud se ovšem nestane něco výjimečného.

Nemám rád lidi, kteří mění víru jenom proto, že je to něco nového, protože touží po vzrušení z toho, až na ně budou ostatní ukazovat: Podívej, to je buddhista!

Ale bez temnoty nebylo by světla. Ano, pane Hlasateli s londýnským přízvukem, řekl jste skutečnou pravdu. Nepřipusťme kruté pronásledování Satana, musí žít, jinak přece nebude s čím srovnávat! Kdyby se nemluvilo o Satanovi, jak byste posuzovali dobro? Když nebude zlo, nebude dobro. No ovšem že ne, protože by ho nebylo s čím srovnávat, člověk přece srovnává X s Y, pak teprve máme dobro a zlo, ve Spojených státech jako v Kanadě musí být, jak se zdá, „hodní hoši“ a „zlí hoši“. I lodní jsou vždycky mužní, skuteční chlapáci, všichni ti Američané ve značkových oblecích, se zářivými úsměvy, zatímco zlí hoši jsou automaticky chudí Indiáni, kteří byli lstí vyhnáni ze své země. A co takové televizní programy, nebyly by nudné, kdyby nebyli žádní hodní, kteří by bojovali proti zlým, kdyby nebyli zlí, kteří by

ukázali, jak hodní jsou vlastně ti hodní? Pro vás pro všechny, kteří se mě ptáte, zda má Satan být zničen, vyhlazen, exkomunikován nebo poslán do Ruska, říkám: Ne, myslím, že Satan je dobrý chlapík v tom smyslu, že tvoří standard, vůči němuž můžeme měřit dobro. Připijme Satanovi, ale pro jistotu si do sklenice dejme trochu kyseliny sírové a sír)' a obraťme ji vzhůru dnem, je to tak bezpečnější.

Stařec si povzdechl a otevřel dopis. „Napsal jsem si před čtyřmi týdny do Anglie o Touch Stone, poslal jsem jim peníze, ale neodpověděli mi. Myslím, že mě podvedli.“

Stařec vzdychl nahlas. Pak se podíval na obálku a vzdychl podruhé. Především, stařec není žádným způsobem zapojen do jakéhokoli podniku nebo obchodu. Stává se, že některá firma vystoupí s tím, že je spojena s Lobsangem Rampou a tak podobně. Existuje výjimka, a tou je jedna firma v Anglii. Má povolení používat jméno The Rampa Touch Stone Company. Ale stařec chce znovu zdůraznit, že nespolupracuje s žádnou obchodní společností, ani v ní nemá podíl. Jedna firma stařce velmi rozzlobila, protože v inzerci zasilatelské služby používá jméno jeho první knihy zcela bez jeho souhlasu a svolení.

To je vše o obchodování.

Ale stařec vzdychl, jakmile se podíval na obálku, a to proto, že ani na ní, ani v dopise nebyla zpáteční adresa. Ve Spojených státech a v Kanadě lidé píšou adresu na obálku, málokdy do dopisu, kam správně patří. V Anglii a v Evropě bývá adresa odesilatele přímo na dopisním papíře, takže člověk může odpovědět, l'ento muž si hořce stěžuje, že byl podveden, ale nenapíše zpáteční adresu! Jak mu pomoci? Jenom se podepsal „Mahel“, nic víc, žádné křestní jméno, žádná adresa. Poštovní razítko? To se nedalo přečíst ani pod lupou. Takže vy, kteří naříkáte, že jste nedostali odpověď, že jste byli oklamáni, zeptejte se sami sebe, jestli jste na dopis nebo na obálku skutečně napsali svou adresu.

Před časem jsme dostali dopis, z něhož se nedalo přečíst ani slovo. Byl asi v angličtině, ale nevyuštili jsme ani kousek, takže zůstal bez. odpovědi. Cílem dopisu je něco sdělit, a není-li písmo čitelné, dopis neplní svůj účel. Pokud na něm není zpáteční adresa, je to ztráta času.

Stařec poslouchal svou oblíbenou relaci, zámořský program BBC, a uvažoval o zvucích. Před několika lety) byla hudba potěšením, konejšila, bavila, ale teď? Co se to se světem děje? To, co přichází z Anglie, zní jako horda kocourů se svázanými ocasy. To není hudba, nevím, co to je. Různé zvuky) jsou vlastní různým kulturám. Lidem jsou některé zvuky příjemné, jako například zvuk správně vyslovovaného „om“. A pak známe zvuky, které se považují za společensky nepřijatelné. Zvuky některých vulgárních slov. jejichž znění může ale být naprosto normální v jazyce jiné kultury. Zvuk jednoho vulgárního slova je v angličtině příšerný, příšerný, naprosto příšerný, ale v ruštině zní zcela korektně, dokonale uhlazeně a užívá se mnohokrát denně.

Na zvuky se moc nespolehejte. Spousta lidí skoro zešílí z toho, jak se snaží zjistit, jestli správně vyslovují „om“. Ale om samo o sobě nic neznámá, dokonce ani když ho vyslovujete jako v sanskrtu. Nemá žádný smysl vyslovovat „metafyzické slovo síly“ správně, když správně nemyslíte.

Vezměte si třeba rádio. Máte určité zvuky, které se samy o sobě nemohou přenášet. Můžete je předávat jenom vysílačem. A vysílač je totéž co světlo, které musíte mít, abyste mohli promítat film a diapozitivy nebo přenášet televizní záznam. Diapozitivy bez světla nejsou k ničemu. Musíte mít prostředek, světlo, a stejně tak k rádiu potřebujete vysílač.

A totéž se týká zvuku „om“. I další „mocná slova“ účinkují stejně jako vysílačka správných myšlenek.

Chcete to slyšet jednodušeji? Dobrá. Dejme tomu, že nahrajeme záznam, na němž nebude nic jiného než správně vyslovované „om“: om, om, om, om, om. Můžete si ho přehrávat do sytosti, nikdy se neohraje. Ale nic dobrého jste nevykonali, protože gramofon je nemyslicí stroj. Om je užitečné, jen když člověk také správně uvažuje, nejen „zní“. A nejlepší cesta, jak se zlepšit, vede skrze zdokonalování mysli. Ať se zvuk o sebe postará sám.

Zvuk! Jak mocná věc. Může dodávat myšlenkám různé podněty. Hudba, dobrá hudba dokáže člověkem zahýbat a duchovně ho povznést. Někdy člověka vede k větší důvěře v bližního. To je jistě její největší přednost. Ale určitý druh hudby také burcuje bojechtivé armády. Pochodová hudba zlepšuje a usnadňuje krok. Ale co se to děje se světem? Co jsou tyhle kusy, horší než jazz, horší než rock and roll? Co se stalo, že mladí lidé chtějí zešílet pod vlivem rozladěné kakofonie, vytvořené nejspíš za účelem vymámit z lidí to nejhorší, dovést je do náruče drog, přivést je ke zvrhlostem! A to se teď stává.

Lidé pod vlivem špatné hudby mohou toužit po drogách. Písně o pití vzbuzují lidech touhu pít. Staré německé pijácké písně fungovaly stejně jako miska slaných oříšků na stole v baru -

žízeň se zvětšuje, pít se může víc a víc, na zdraví tržbám hostinského.

V dnešní době po celém světě zuří války, revoluce, nepokoje a nenávisť. Člověk bojuje proti člověku a všechno musí být mnohem a mnohem horší, než se to začne lepšit. Způsobují to zvuky, špatné zvuky, ftev, agitující řečníci šířící ve svých projevech nejstrašnější myšlenky, jako 1 lider, nejtalentovější, ale nepokřivenější člověk, který byl schopen proměnit normální, citlivé Němce v šílence, maniaky destrukce a násilí. Kéž bychom mohli změnit svět tím, že z něj vymýtíme všechny rozladěné melodie, všechny disharmonické hlasy, které hlásají nenávisť, nenávisť, nenávisť. Kéž by se lidé k sobě chovali laskavě a s porozuměním. Ale věci nemusí být takové, jaké jsou. Je potřeba několik odhodlaných lidí s čistou myslí, kteří v řeči a v hudbě vytvoří nezbytné zvuky, aby náš ubohý, bolavý svět znovu získal moudrost a klid a zbavil se každodenního vandalismu a mladistvé zločinnosti. Také tisk by měl být cenzurován, protože tisk téměř bez výjimky usiluje o to, ukázat věci senzačnější, krvelačnější, strašnější, než jsou.

Proč se na čas všichni nepustíme do meditací, přemýšlení o dobrých věcech, proč dobré věci neříkáme? Moc zvuků řídí myšlenky mnoha lidí a za každým zvukem je myšlenka.

Stařec ležel v posteli, neměl na výběr. Kleopatra mu odpočívala na hrudi s hlavou v jeho vousech. Vzhlížela k němu nejmodřejšíma očima ze všech a předla. Slečna Kleopatra Rampová, nejinteligentnější člověk, nejoddanější, beze stopy sobectví, pro většinu lidí obyčejné zvířátko, a přitom výjimečně krásné zvíře. Pro starce byla rozumnou osobou, která přišla na tuto zemi s jistým úkolem. Vykonávala ho vznešené - a naprosto úspěšně. Osoba, s níž stařec vedl dlouhé telepatické debaty a od níž se hodně naučil.

Na elektrickém vozíku ležela do klubíčka stočená, pochrupující slečna Tadalinka Rampová. Fousy jí cukaly a oči pod zavřenými víčky plavaly. Taddy byla nejlaskavější osoba. Mílovala pohodlí. Pohodlí a jídlo, to byly její hlavní zájmy. Oboje si zasloužila. Byla to kočka s vynikajícími telepatickými schopnostmi, byla ve spojení s různými částmi světa.

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře a vstoupil soused. Ztěžka dosedl do křesla, které se zdálo pro takovou váhovou kategorii příliš křehké. „Máš své kočky rád, vid', Guve,“ řekl s úsměvem.

„Rád? No ovšem, ano! Považuji je za své děti, za velmi chytré děti. Kočky pro mě dělají víc než lidé.“

Tadalinka už byla v pohotovosti, připravená v případě nutnosti zasyčet. Obě kočky totiž dokážou být velmi prudké, když hájí své věci. Kdysi se někdo pokoušel vloupat se v noci do bytu. Obě kočky doběhly ke dveřím a vyděsily toho chudáka k smrti. Rozzlobené siamské kočky mají velmi strašidelný výraz. Prskají, kožich zježený, vztyčený ocas, stojí na špičkách a vypadají jakož horor. Ani by se jim snad nemělo říkat kočky, protože jako kočky nevypadají. Vrčí a mručí. Pro siamskou kočku neexistuje nebezpečí, když chrání svého pána nebo jeho majetek. Na východě vznikly legendy o siamských kočkách, které ochraňují významné nebo nemocné lidi, a kolují dodnes. Ale dost o tom. Nikdo jiný se nepokusil bez našeho vědomí vstoupit do bytu. Historka o „lítých Rampových kočkách“ se rozšířila, a lidé se divokých siamských koček zřejmě bojí víc než šílených psů.

lak to bylo a tak to i je, protože stařec je nemohoucí a kočky musí být připraveny k jeho obraně.

No ovšem, mezi vašimi otázkami byla jedna týkající se koček, od jakési dámy. Kde jenom je? Tady. „Můžete nám říct, co se stane s domácími zvířaty, když opustí tuto zemi? Jsou zcela zničena, nebo se přetvářejí do lidské podoby? V Bibli se píše, že do nebe se dostanou jenom lidé. Co na to říkáte?“

Na to mám, paní, skutečně co říct. Bible byla napsána dlouho poté, co se věci v ní popsané udály. Bible ani není původní Písmo, ale překlad překladu překladu jiného překladu, který byl přepsán, aby vyhovoval nějakému panovníkovi nebo nějaké politické síle nebo něčemu na ten způsob. Vzpomeňte si na jakubovské vydání, na tohle a na ono vydání. V Bibli je zkrátka spousta nesmyslů. V původní verzi bylo bezpochyby hodně pravdy, ale spousta věcí v dnešní Bibli není o nic pravdivější než v dnešních novinách, a každý ví, jaké tam čteme žvásty.

Bible lidi naučila, že jsou pány tvorstva, že svět byl stvořen pro člověka. No, a člověk ze světa nadělal pěkný svinčík. Kde neznají války ani jejich hrozbu, kde neznají sadismus, teror, pronásledování? To se musíme vydat pryč z tohoto světa, abychom dostali odpověď. Ale my mluvíme o zvířatech, takže zpět k nim.

Především existuje mnoho různých stvoření. Lidé jsou zvířata, ať se vám to líbí, nebo ne, lidé jsou zvířata, hrozná, neohrabaná, nepřátelská zvířata, méně civilizovaná než všechny ostatní živočišné druhy.

Protože lidé mají prsty, vyvíjejí se v generacích, dokáží rukama vyrábět různé věci - na rozdíl od zvířat. Zvířata jsou bez prstů, nedokážou věci uchopit rukama, proto se musela vyvíjet duchovně. A většina zvířat se tak chová, zabíjí jen kvůli jídlu. Že kočka „mučí“ myš, je jenom lidská iluze. Myš necítí bolest, protože je zhyponotizovaná. Co vy na to?

Pod vlivem stresu se lidské smysly otupují. Takže ve válce třeba člověk přijde o ruku a začne to cítit, až když ztratí hodně krve a zeslábně. Nebo řídí letadlo, je postřelen do ramene, ale pokračuje v letu, přistane, a teprve až napětí skončí, ucítí bolest. A naše myš - ta už nic necítí.

Koně se nepřevtělují do narcisů. Chvostnaté opice se nepřevtělují do larev a obráceně. Neexistují různé druhy lidí, každý ve zvláštní „ulitě“, které se nedotýkají duchovní a astrální existence ostatních. Opice se nikdy nepřevtělí do člověka, člověk se nikdy nepřevtělí do myši, ačkoli mnoho lidí, upřímně řečeno, se podobá myšim ve věcech středních záležitostí, což je velmi slušné vyjádření pro — víte čeho.

To je konečný závěr: zvířata se nepřevtělují do lidí. Víím, že lidé jsou zvířata, ale teď jsem použil zavedenou terminologii. Někdo mluví o lidech, někdo o zvířatech. Lidé mají rádi lichotky, proto někteří předstírají, že nejsou zvířata, ale zvláštní stvoření, bohem vyvolení - lidé. Takže lidská zvířata se nikdy, nikdy nepřevtělují do psích zvířat nebo kočičích zvířat nebo koňských zvířat. A není tomu ani naopak.

Lidské zvíře prošlo určitým vývojem, kterému musí zůstat věrné, a také - tak koho budeme jmenovat? - zvíře má svou, ne nutně paralelní vývojovou formu, již zůstává věrné. Nejsou to zaměnitelné druhy.

Mnoho buddhistických autorů píše o lidech, kteří se vrací jako pavouci nebo tygři nebo tak něco, ale vzdělaný buddhista tomu samozřejmě nevěří. Takhle začalo před mnoha staletími toto nedorozumění. Je to stejné jako zmatky kolem toho, kdo nosí o Vánocích dárky.

Když člověk zemře, dostane se do astrálního plánu, kterým se budeme zabývat později. Když umře zvíře, jde rovněž do astrálního plánu, kde se setká se svým druhem, kde vládne dokonale porozumění a harmonie. Zvířata si nemusí dělat starosti s těmi, s nimiž nejsou zaměnitelní, stejně jako lidé. A teď dávejte pozor: Když umře člověk, který měl rád zvířata, a jde do astrálního světa, může být nadále v kontaktu se svým zvířecím miláčkem. Pokud se opravdu milovali, mohou spolu zůstat. Kdyby lidé víc užívali telepatii, kdyby víc věřili, kdyby otevřeli svou mysl, jejich oblíbenci, kteří již umřeli, by s nimi během jejich života mohli stále být v kontaktu.

Rád bych vám něco řekl. Množství mých lidiček už odešlo, a já jsem s nimi pořád ve velmi těsném spojení. S jednou siamskou kočičkou, jmenuje se Cindy, jsem v kontaktu denně, a ona mi obrovsky pomáhá. Na zemi zažila krušné časy. Teď pomáhá, pomáhá, pořád pomáhá. Dělá tolik, jako každý na druhé straně pro kohokoli z této strany.

Ti, kteří opravdu milují své takzvané „mazlíčky“, si mohou být jisti, že až pro oba skončí tento život, znovu se sejdou, ale stejné to nebude.

Když jsou lidé na zemi, jsou neuvěřitelně krutí, cyničtí, tvrdí, blaseovaní a tak dále. Když se dostanou na druhou stranu, pořádně to s nimi zatřese, a pak si uvědomí, že nejsou pány tvorstva, ač si to mysleli, ale pouhou součástí božského plánu. Na druhé straně si uvědomí, že všichni ostatní mají stejná práva, na druhé straně pochopí, že mohou naprosto bez problému komunikovat se zvířaty, která jsou tam také. A zvířata jim budou odpovídat v jazyce, jaký se jim bude líbit. Je to obyčejná omezenost, která lidem na zemi nedovoluje užívat telepatii; na zemi si neuvědomují schopnosti a moc takzvaných „zvířat“. Ale až odejdou, všechno pochopí. Jako slepec, který prozřel.

Ano, zvířata jdou do nebe, ne do křesťanského, samozřejmě, ale to nevádí. Zvířata mají skutečné nebe, žádní andělé s křídly z husích brk, je to opravdové nebe, mají svého Manua, svého boha, který se o ně stará. Vše, co člověk získá na druhé straně, získají i zvířata - mír, porozumění, povznesení. Cokoli a všechno.

Na zemi člověk zastává dominantní postavení, protože má hrozné zbraně. Neozbrojený člověk by nebyl žádným protivníkem normálnímu psovi; člověk se zbraní dokáže ovládnout celou psí smečku. Ztráta schopnosti telepaticky komunikovat se zvířaty je jenom důsledkem lidské hlouposti, to je podstata příběhu o babylónské věži. Člověk komunikoval telepaticky se všeobecným záběrem, řeč používal jen v místních variantách při dorozumívání s rodinou, když nechtěl, aby ho poslouchala celá komunita. Člověk nalákal zvíře do pastí pomocí telepatie, za použití falešných slibů. A výsledek? Lidstvo ztratilo telepatické schopnosti za trest. My, kteří je užíváme, jsme jako vidoucí mezi slepými.

Vážená paní, na vaši otázku tedy odpovídám: Ne, lidé se nepřevtělují do zvířat, zvířata se

nepřevtělují do lidí. Ano, zvířata se dostávají do nebe, a jestliže své zvířátko skutečně milujete, můžete spolu být, i když odejdete. Ale JEN KDYŽ je to skutečná láska, ne pouhá sobecká, nesmyslná touha vládnout a vlastnit. A ještě něco. Zvířata nejsou podřadná stvoření. Lidé mohou dělat spoustu věcí, které zvířata nezvládnou; zvířata dokáží věci, které nedovedou lidé. Jsou odlišná, to je to, odlišná, ale ne méněcenná.

Klea, která pohodlně odpočívala, zvedla jasné modré oči a poslala telepatickou zprávu: „Do práce, do práce, nebo nebude jídlo.“ S tím se elegantně zvedla a ladně odkráčela. Stařec si povzdychl a vzal do rukou další dopis, další otázku.

„Existují tnantry, které posílají umírající zvířata do vyšších sfér? Pokud ano, jak znějí?“

Zvířata nepotřebují lidské mantry. Lidé mají na druhé straně pomocníky, kteří čekají na umírajícího, aby mu usnadnili znovuzrození v astrálu; a tak je to i u zvířat. Takže neexistují žádné mantry, které by umírajícím zvířatům pomohly vstoupit do astrálního světa. Zvířata instinktivně vědí mnohem víc než lidé.

Člověk by měl být připraven pomoci zvířeti ještě mnohem dříve, než začne skutečně umírat. Nejlepší je pomoc ještě za života, protože zvířata jsou nádherná stvoření a zlá neexistují. Pokud ovšem nebyla zkažena hrubým lidským zacházením. Poznal jsem mnoho koček, a žádná z nich nebyla od přírody zlá nebo protivná. Pokud ji trápil člověk, anebo spíš dítě, pak se v sebeobraně samozřejmě chovala vztekle. Ale laskavost vše zmůže a kočka se zase změní v jemné, oddané zvíře.

Mnoho lidí má přehnaný strach ze siamských koček. Tvrdí, že jsou divoké, destruktivní, prostě strašné. Není na tom ani zbla pravdy, ani písmenko. Kleopatra ani Tadalinka nikdy neudělaly nic, čím by nás rozzlobily. Když nás občas něčím obtěžují, řekneme zkrátka: „Nech už toho, Kleo!“ A ona poslechne. Naše kočky nedrápou nábytek ani koberce, protože jsme si to s nimi domluvili: dáváme jim jednoduchou desku, vlastně dvě. Je to pevná deska na noze a na podstavci pokrytá kobercem, ne žádným ošoupaným, ale pořádným novým. Koberec se připevní na desku a na podstavec a kočka si na něj může i sednout.

Kleopatra i Tadalinka si na škrabací stojany vyskakují několikrát denně a tam si škrábou a škrábou, že je i příjemné se na ně jenom koukat. Někdy si nahoru nevyskočí, ale vylezou po stojanu; to zase prospívá jejich svalům a drápům. Takže máme škrabací zařízení a kočky nám zaručují klid, protože se nemusíme bát o nábytek a koberce.

Kdysi jsem chtěl napsat knihu kočičích legend a skutečných příběhů. Rád bych, ale vzhledem k mému stáří se to zdá nepravděpodobné. Vyprávěl bych, jak kdysi, v jiném světě, v jiném systému daleko od naší sluneční soustavy, byla civilizace koček. Tehdy kočky dokázaly užívat své „prsty“, jako to dělají lidé. Upadly v nemilost, a tak si mohly vybrat, jestli se chtějí vrátit zase na začátek, nebo přejít do jiného systému a pomáhat ještě nestvořené rase.

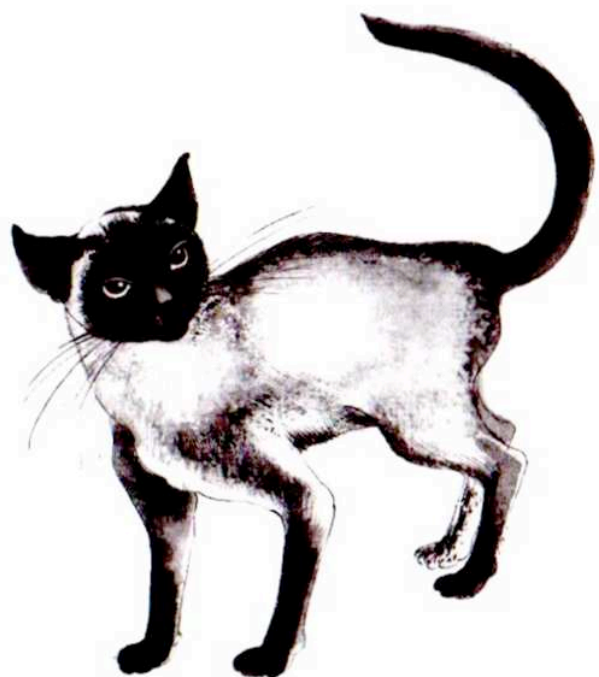
Kočky jsou laskavé a chápající, takže se celé plemeno i s kočičím Manuem rozhodlo přejít na planetu, které říkáme země. Přišly, aby pozorovaly lidstvo a podávaly zprávy o lidském chování ostatním sférám, něco na způsob neustále spuštěné televizní kamery. Ale kočky pozorovaly a informovaly, ne aby lidem uškodily, ale aby jim pomohly. V lepších krajích se neinformuje, aby se uškodilo, ale aby mohly být napraveny chyby.

Kočky přišly, protože jsou samostatné a nenechají se ovládnout. Přišly jako malá stvoření, aby se k nim lidé chovali laskavě, a nebo tvrdě, to podle povahy.

Kočky jsou mírné a mají na zemi dobrý vliv. Jsou přímým prodloužením samotné Velikosti tohoto světa, zdroje informací, v němž jsou mnohé pokřiveny podmínkami, které zde vládnou.

Buďte na kočky milí, chovejte se k nim laskavě, věřte, že žádná kočka nikdy člověku vědomě neublížila, ale mnoho, mnoho koček umřelo, když se snažily pomoci lidem.

Tadalinka právě přispěchala s telepatickou zprávou: „Ty, Guve, víš co? Dneska ti přišlo sedmdesát osm dopisů!“ Sedmdesát osm! Je na čase, abych na ty nejnaléhavější odpověděl.

3. KAPITOLA

*Správná cesta leží na dosah ruky,
ale lidé ji stále hledají v dáli.*

„Jak se teď žije ve Lhasě? Mají nováčci otevřené »třetí oko«? Co se stalo s lidmi, o kterých jste psal ve své první knize?“

Lhasa roku 1970 pod nadvládou rudé Číny je úplně jiná než Lhasa před čínskou invazí. Lidé jsou opatrní, dohře se rozhlédnou, než něco řeknou, i když jsou s nejlepším přítelem. Na ulicích už se nesetkáte s žebráky. Byli přibíjeni za uši, až zemřeli, a nebo je poslali na těžké práce. Ženy nejsou šťastné, bezstarostné, jak kdysi bývaly. V Tibetu pod čínskou nadvládou jsou násilím provdávány za Číňany, kteří sem byli deportováni z Číny jako první kolonizátoři.

Číňané páchají genocidu, pokoušejí se vyhladit tibetský národ. Čínští mužové byli odtrženi od svých rodin a posláni do Tibetu, aby obdělávali neúrodnou půdu a pracné si získávali živobytí, posláni do Tibetu, aby se oženili s ženami a zplodili míšenecké děti, napůl Číňany, napůl Tibetany. Jen co se dítě narodí, odeberou ho rodičům a dají do společného domu, kde ho učí nenávidět vše tibetské a uctívat vše čínské.

S tibetskými muži se nakládá tak, aby přestali být muži, aby nemohli plodit děti. Mnoho mužů i žen uprchlo do Indie nebo do hor, kam se čínské vojsko nedostane. Tibetský národ nevymře, bude pokračovat. Je ovšem tragédie, že dobře situovaní Tibetané žijící v Indii nemají žádný zájem o záchranu své rodné země.

Kdysi jsem choval naději, že tito vysoce postavení lidé odloží malichernou žárlivost a banální nenávisti a budou se mnou spolupracovat.

Dlouho jsem toužil promluvit jako představitel tibetského národa v Organizaci spojených národů. Nejsem mlčenlivý ani nevzdělaný, znám Východ i Západ a dlouho bylo mým horoucím přáním posloužit Tibetu, oslovit svobodné národy světa ve jménu lidí, kteří jsou zotročováni, kteří stojí před vyhlazením. Bohužel. Říkali mi různé, tihle boháči, kteří žili v pohodlí v Indii a neprojevili vůbec žádný zájem o záchranu Tibetu. No nic, to už je jiná věc. Byl to naprosto nesobecký cíl, protože pro sebe jsem nic nechtěl.

Moje knihy jsou pravdivé, jedna každá z nich, absolutně. Naneštěstí se tisk neostýchal napadnout mě. Pro risk je koneckonců mnohem jednodušší a senzačnější pokusit se někoho strhnout dolů a vytvořit skandální příběh z něčeho, co neexistuje, než přiznat, že píšu pravdu. Když se tak ohlížím, zdá se mi, že tihle vysoce postavení Tibetané, žijící pohodlně v Indii, se mě bojí podporovat, protože se obávají, že kdyby tak učinili, ztratili by přízeň tisku. Koho však zajímají novináři? Mě ne!

A lidé, které jsem v Tibetu znal? Ti nejvýše postavení z nich byli zabiti, umučeni k smrti. Například tibetského předsedu vlády vlekli za autem po ulicích Lhasy, jtravaz navázaný od jeho kotníku k autu. V autě horda chechtajících se Číňanů, vláčeli po ulicích významného muže, hned doprava hned doleva po kamenné cestě, utrhal mu nos, uši, údy, až ho nakonec, živý krvavý kus masa, hodili na skládku psům.

A ženy? Dcery byly znásilňovány veřejně, před očima svých rodin. Mnoho významných žen bylo odvléčeno do bordelů pro čínské vojáky. Mohl bych v líčení hrůz pokračovat, ale nemá to smysl.

Někteří zbabělí muži vysokého postavení ustoupili čínským požadavkům a stali se čínskými lokaji, poslušnými každého jejich vrtochu. Začali se jim podobat, lísat se k nim a nakonec dostávali místa v „trustu“, dokud je jejich páni nezačali z nudy likvidovat.

Jiní utekli do hor, kde pokračovali ve svém odporu proti Číňanům. Mnoho lidí pochopitelně odešlo do Indie. To byla jejich volba, ale tak mě znova napadá - proč ti mocní v Indii nedělají něco pro záchranu těch, kteří jsou v nebezpečí?

Ve velkých chrámech a v Potale byly všechny zlaté pláty ze střech servány a odvezeny do Číny, kde byly nejspíš přetaveny na peníze -nebo tak něco. Posvátné sošky byly roztaveny kvůli zlatu a stříbru, překrásné ozdoby byly odstraněny a převezeny do Číny a další věci, knihy, rukopisy, kresby, rytiny, byly naházeny na hromady a zapáleny. S nimi shořela historie neškodné, nevinné země, oddané jenom lidskému dobru.

Z lámaserií se staly bordely a kasárna. Kláštery - no, ty Číňané považovali za bordely přímo hotové. Staré památníky byly strženy, aby vzniklo více místa pro průchod ozbrojených

vojsk.

Lhasa je dnes hlavním městem teroru, kde jsou lidé mučeni a bezdůvodně vražděni. Vše, co bylo krásné, je nyní vyrabováno. Věci, které ostražití lidé nezachránili včas a neodnesli uprchlíkům do hor, aby byly uchráněny pro příští generace, byly zničeny. Tibet znovu povstane, poslední bitva je ta konečná, a jenom ona rozhodne. Tibet znovu povstane. Snad se objeví silný člověk, který se stane velkým vládcem. Snad znovu ožíví ty, kteří své bezpečí a pohodlí našli v útěku.

Tibet obklopují široké cesty a stavby podobné kasárnám, v nichž bydlí rolníci snažící se něco vydobýt z neúrodné země. Není to příjemný úkol. Číňané, přinucení proti své vůli k imigraci a kolonizaci, zemi nenávidí, nenávidí lidi a chtějí se vrátit domů ke svým rodinám. S Tibeťany se nezachází jako s lidmi, s čínskými kolonisty se zachází jako s vězni a jsou v Tibetu drženi násilím. Kdo se pokusí uprchnout, bude mučen a veřejně popraven.

Mezitím se ostatní národy světa starají o své všednodenní záležitosti, sem tam nějaká ta válka - Korea, Vietnam, Izrael, arabské státy, Afrika, čínsko-ruská hranice a mnoho dalších míst. Kéž by zazněl ten správný hlas. Některé moudřejší státy by snad vyslyšely žádost o pomoc od pověřeného zástupce Tibetu, který by k mluvenému slovu přidal psané, objevil by se před Spojenými národy, v televizi, dokázal by psát a psát, až by našel pomoc pro postižený národ dříve, než bude pozdě.

Z chodby zazněl řev. Prásknutí dveří a dovnitř vkráčel urostlý soused. Obličej mu hořel. Dosedl do křesla s takovým žuchnutím, že se téměř otrásl celý dům. „Víte co se stalo?“ zařval. „Ty z reality mi chtějí zvednout nájem!“

Stařec se zvedl v posteli a přemýšlel, co dobrého by řekl o realitní kanceláři, ale musel uznat, že se zdražovalo **všechno**. Mléko, nájem, poštovné, dopravné, výroba.

V přízemí v hlavní chodbě správce Angus Robichaud snaživě luxoval koberec. Práce, tolik práce, a hodně zodpovědnosti. Angus Robichaud je dobrý člověk, věrný člověk. Uspěšně si vykračuje po úzké stezce mezi požadavky zaměstnavatele a dobrou vůlí k nájemníkům. Takoví lidé se vyskytují čím dál tím méně.

Ve správcově bytě právě telefonovala paní Robichaudová. Snažila se zachovat trpělivost a zdravý rozum. Paní Schnitzelheimerová z čísla 1027 volala ve velmi špatné náladě: „Chci to teplo, jo, abyste už vypnout, jo. Moje manžel teda říkal, že si opálila kůži, protože moc horká, jo.“ Jen vztekle zavěsila, už telefon znova vyzváněl. „Koukejte, pani, jo, řekněte manželovi, aby zapnout topení, jo, pronto, nebo volám šéfa dělám stížnost. Myslíte, že platím tolik proč, jo? Abych zmrzla?“

Všechno běží? Stařec odhadoval, že plat pana Robichauda ne. Uvažoval nad tím, jaká je to směla, že někteří majitelé domů jsou tak slepí, že dají dům za několik milionů do správy člověku, kterému platí ztěží tolik, aby ho udržel v chodu. No ovšem, ceny stoupají - aby vydělaly víc peněz těm, co už jich beztak mají dost.

Platit? Platit? Ceny stoupají? To je dobrá otázka. Dostávám otázku, proč okultisté chtějí peníze za rady a informace. Je to prý špatné, nechat si platit za okultní vědomosti.

Dobrá, paní Takataková, chodíte k právníkovi, k doktorovi, do potravin, všude, a žádáte-li něco, budete muset zaplatit. Váš právník musel za své vzdělání zaplatit spoustu peněz, jako student a čerstvě promovaný prožíval hubená léta. Vložil čas a peníze do vzdělání, specializovaného vzdělání, a naprosto oprávněně očekává, že se mu vklady odpovídajícím způsobem vrátí.

Váš doktor také prožil těžké období jako student medicíny. Musel se učit, procházet oddělení, skládat náročné lékařské zkoušky, aby viděl, jak moc a jak málo ví. Pokud je to dobrý doktor, studuje pořád, sleduje nejnovější vývoj, zajímá se o výsledky výzkumů. Za studia utratil spoustu peněz, investoval do budoucnosti. A stejně jako právník, jako obchodník s akciemi, jako všichni, i on očekává, že se mu vklad vrátí.

Zkuste vyrazit do obchodu a získat tam zadarmo zeleninu. Řekněte majiteli obchodu, že je zločin mít tolik jídla, když vy nemáte žádné, řekněte tnu, že to je zločin - on tolik, vy nic - chtít za jídlo peníze. Zkuste to a uvidíte, že vás šupem povevou do nejbližšího blázince jako **noncompos mentis**.

Pravý okultista nebo metafyzik - a to jsem já - strávil spoustu času studiem a trápením se. A protože pro lidi rádi děláme, co je v našich silách, máme právo žít, máme právo jíst, máme právo se oblékat. Proto si musíme nechat platit. Zeptejte se svého doktora, zelinaře nebo právníka, jestli to není v pořádku.

V témže dopise je ještě jedna otázka, měli bychom se jí tedy hned věnovat. Vztahuje se

totiž k předcházejícím poznámkám.

Otázka zní: „Dřív jsem bydlela jsem ve Vancouveru a teď žiju v Britské Kolumbii. Je tu jeden člověk, který si nechává platit spoustu peněz za různé rady. Tvrdí, že je váš student, že s vámi úzce spolupracuje a že mu radíte, když má nějaké potíže. Tenhle chlap si ode mne vzal spoustu peněz, a jeho informace byla zcela a úplně špatná. Co k tomu řeknete?“

Především řeknu, že s nikým nespolečnicuji. Nemám ani žádné studenty. Ze pracuji s jasnovidci, je naprostá lež. Nevěřím v předpovídání budoucnosti. Často „předpoví budoucnost“ a vlastně tím člověka přimějí, aby udělal, co by za normálních okolností nikdy neudělal, ale tomu se ještě budeme věnovat.

Pokud máte důvodné podezření, že se někdo vydává za mého studenta a takto z vás podvodem láká peníze, jděte na místní policejní stanici a ohlašte to jako podvod. Vysvětlete jim situaci, a jestli chcete, můžete jim ukázat tuhle knihu, tuhle stránku, kde jednoznačně prohlašuji, že nemám žádné studenty a že v žádném případě nespolečnicuji s jasnovidci ani s nikým podobným.

Žároveň jim řekněte, že nemám žádné pokračovatele, nechci je, jsou to zatracení otravní. Ale to jen mezi námi dvěma. Pokračovatelé dokola breptají „no ovšem, mistře, jistě mistře“, pletou se člověku pod nohy. Před mnoha lety jsem se rozhodl, že nikdy nebudu mít studenty ani pokračovatele. O čem to vypovídá? Váš jasnovidce v Britské Kolumbii je poněkud hloupý. Ne, paní, z nepravdivé informace mě neobviňujte. Žádné nedávám ani neprodávám. Píšu knihy, a tak zde pro vás ještě jednou moje konečné prohlášení, že všechny mé knihy jsou pravdivé. Nebudu přísahat na Bibli, protože nejsem křesťan a neznamenal by to pro mě víc než přísahat na stoh starých novin, ale znovu opakuji: všechny mé knihy jsou pravdivé.

Víte, není moc moudré zaplétat se s jasnovidci. Každý z nás přichází na tuto zemi jako student do školy. Dejme tomu, že byste šla na vysokou školu a během prázdnin nebo volna se plahočila za nějakou babiznou s velkými kruhy v uších a šátkem na hlavě, které byste vážně řekla: „Nazdar, babko, co budu dělat příští semestr? Já ti nic neřeknu, řekni mi to ty.“ Ale ta babizna by vám toho moc říct nemohla. Nevěděla by, jaký seminář si zapíšete, neznala by vaše skryté ambice, vaše slabosti. Ne! A průměrný jasnovidce je právě takový.

Čtěte pozorně, co vám napíšu, zapíšte si to za uši: žádný člověk se nemůže radit s akašskou kronikou jiného člověka bez „božského svolení“. Najít jehlu v kupce sena je snazší než získat tohle svolení. Takže když vám někdo řekne, že si jen na chvíli odskočí, mrkne do akašské kroniky a vrátí se s vaší přesné nalinkovanou minulostí a budoucností, řekněte mu, co si o tom myslíte, a jestli jste jenom trochu rozumní a jde tam o peníze, zavolejte policii.

Každý z nás je tu proto, aby něco vykonal. Budeme-li naslouchat jasnovidcům, kteří ve skutečnosti ani nevědí, co říkají, odvrátíme se od pravého cíle, a místo toho, abychom vedli úspěšný život, přijdeme o iluze, odvahu a dojdeme rozčarování. Nejlepší je správné meditovat; budete-li to dělat, dozvíte se o sobě příšerné moc - a obvykle je to dost příšerné. Uvidíte, kde jste udělali chybu, protože jste poslouchali ostatní. Samozřejmě že můžete ostatní *poslouchat*, ale rozhodovat, se, vzít na sebe odpovědnost a jít svou cestou musíte sami.

Jeden z nejpošetilejších závěrů, které jsem kdy slyšel, zní, že nikdo není sám svým pánem. Nesmysl, co? Samozřejmě že každý musí být „sám svým pánem“.

Když vstoupíte do skupiny, přestáváte být individuum a stáváte se součástí komunity. Jako člen skupiny nepřijímáte zodpovědnost jednotlivce. Tohle bezpochyby zapříčiní značný rozruch mezi těmi, kteří inzerují metafyzické korespondenční kurzy, kde zaplatíte plno peněz a dostanete za ně tak málo, ale pravda je taková: ať vám vaše matka nařídila cokoli, ať vám vůdce skupiny nařídil cokoli, ať vám neznámý vedoucí korespondenčního kurzu nařídil cokoli, až odejdete z tohoto života, **vy** sami budete muset odpovědět nadvědomí, co jste udělali a co ne. Je naprosto zbytečné, abyste si mysleli, že řeknete: „Ne, z toho mě nemůžete obvinít, já jsem jenom udělal, co mi řekla matka. Kdyby tu byla, sama by vám to potvrdila.“ To je idiotské. Vy musíte převzít odpovědnost, vy sami. Takže jestli to musíte udělat, a vy opravdu musíte, proč se nechat ovlivňovat jakousi skupinou lidí, kteří chtějí získat vaše peníze nebo moc tím, že někoho povedou? Takoví lidé při vás nebudou stát, až se bude soudit váš život. Znovu vám opakuji, **vy** sami budete odpovídat nadvědomí a vy sami byste měli žít svůj život a činit svá rozhodnutí a přijímat nebo odmítat odpovědnost tak, jak se to vám, vám samým hodí.

Nemá smysl poslouchat pana Chytrolína, presidenta Metafyzické společnosti, který vám říká to a ono, který vám řekne, že když se budete chovat podle pravidel společnosti, budete mít zamluvené místo v nebi a k tomu zdarma lekce hry na harfu. Kdyby byl pan Chytrolín dost chytrý, nevykládal by takové hlouposti a nezabýval se vaší zodpovědností, protože by

měl co dělat, aby si uklidil ve svém vlastním životě a připravil se na svůj vlastní soud.

Stejně tak je hloupé, když vás ovládnou nebo ovlivňují bezpohlavní stařeny, které žvaní a hýkají o tom, že byste měl vstoupit do jejich náboženské skupiny, vykládají vám, jak skvěle se budete mít, až to uděláte. Tak tedy znova: pamatujte, že všichni tihle lidé za vás jednu odpovídat nebudou.

Příliš mnoho lidí plácá o tom, že „Bůh ti žehná“. Předstírají, že mají přímo od Boha povoleno, aby žehnali a dávali rozhřešení. To musí mít Bůh tedy hodně práce! Tihle lidé nejsou jiní než my všichni - nejsou ani lepší a nejspíš ani horší. Možná byli oklamáni, možná si to myslí. A nebo se domnívají, že jsou automaticky svati, protože si čtou v knize.

Znalosti nadpřirozená ještě nepřinášejí člověku duchovno, víte. Podle starých legend sám Satan zná pár nadpřirozených kousků; tomu se ovšem nedá říkat hned duchovno, ne v tom pravém slova smyslu. Pojďme k věci. Každý se může naučit nadpřirozené věci, nezáleží na tom, o jak špatného člověka jde, může se něco naučit a nemusí se přitom pohybovat na vysoké duchovní úrovni. Ale velká a milosrdná prozřetelnost skoro vždy, ne vždy, ale skoro vždy zorganizuje věci tak, že máme-li nenapravitelného darebáka, který se dá na metafyziku, nejdřív se změní v napravitelného darebáka, trocha toho lotrovství zmizí a nakonec z něj může být i docela slušný chlapík. Ale nevěřte inzerátům ohlašujícím, že „svátý Tak a tak se stal swamim“. Swami znamená pan, věděli jste to? Není to žádný tajemný titul, to slovíčko swami, které pro některé lidi tolik znamená. Nenechte se jím zmást.

A je tu další otázka, kterou jsem vlastně zodpověděl. Zní: „Řekněte mi, proč lidé nemohou dělat nadpřirozené věci ve skupinách, ale jen o samotě.“

Na to už jsem odpověděl, ale ještě něco dodám. Před nedávným mi přišla jakási „literatura“ od skupiny, která mě lákala do svých řad. Chlubili se svými obrovskými třídami, kde všichni meditují společně. Už jste někdy četli větší blbost - „kde všichni meditují společně“? Kdyby měli jenom matnou představu o nadpřirozených znalostech, věděli by, že meditovat společně nelze. Víte proč?

Každý člověk vyzařuje energii, vysílá vlny, myšlenkové vlny, prana vlny, a každý člověk má do jisté míry telepatické schopnosti, takže sejde-li se celá skupina lidí meditujících o svých vlastních záležitostech - no, pak vznikne slušný slepenec a jakákoli smysluplná meditace v rámci takové skupiny je vyloučená.

Totéž se stává v davech. Vezměte si například fotbalové fanoušky: několik tisíc normálních lidí, někteří z nich i docela vyrovnaní, někteří naopak naprosto šílení, a ti všichni se smíchají dohromady. Myslí na hru a pak se něco stane, někoho něco napadne, tak to řekne, v davu vznikne určitá nálada, a hned tu máme davovou psychózu. Někteří lidé jsou ušlapání, stadión je zničen, sedadla rozbita, lidé se valí z bran, řvou a hulákají, ubližují každému, kdo jim stojí v cestě. Když se dav po čase rozpadne, ti zodpovědní se cítí příšerně a se studem přemýšlejí o tom, co se s nimi stalo.

Stejná situace nastává při skupinové meditaci. Každý uvažuje o určité věci, z čehož může vzniknout zcela obrácený efekt. Rekl jsem „uvažují o stejné věci“. Pouhá skutečnost meditace dostačuje, protože meditace je konečný akt. Každý meditující člověk přidává svůj díl k nově zformované myšlence nebo skupinové osobnosti, a pokud ve skupině nejsou vysoce vycvičení lidé - a to se stává zřídkakdy kteří dokážou věci řídit, ze společného setkání vznikají různé nervové choroby. Takže opakují: chcete-li, aby (oble byl váš poslední život v tomto kole, nevstupuje do skupin, žijte si svůj vlastní život, přijměte na sebe svou odpovědnost, rozhodujte se sami. Samozřejmě, uvažujte o radách ostatních, zvažujte všechna stanoviska dvakrát - a pak se rozhodněte samostatně. Až opustíte tuto zemi a budete stát v Síni vzpomínek, kolena se vám budou klepat strachy, když budete poslouchat nadvědomí, jak hodnotí vaše hříchy, a možná si vzpomenete na slova modlitby a v duchu si řeknete: „Ano, ano, jsem rád, že jsem poslechl radu Lobsanga Rampa. Měl pravdu.“

Den se chýlil ke konci a „rodina“ se shromažďovala u starcovy postele. Kleopatru se dívala do přístavu na loď, Tadalinka seděla na starcově klíně. Ma odložila rukopis, který právě pročítala, a téměř ve stejné chvíli odložila svou kopii i Buttercup.

„No?“ zeptal se stařec. „Co si o tom myslíte?“

Ma si zamnula ucho a odpověděla: „Je to dobré, smála jsem se tak, že by to mohlo stačit.“

Buttercup se znovu podívala na rukopis a pak pohlédla na starce. Rekla: „Víš, opakuješ se. To o placení za nadpřirozené věci jsi už psal jinde.“

„Samozřejmě, že se opakuju,“ opáčil stařec podrážděně. „Jak mám vědět, jestli ten člověk četl jiné mé knihy? Všechny tyhle věci jsou podle mě tak důležité, že jejich opakování je jenom správné. Ve škole přece učitel také říká věci víckrát a chce, aby sis je zapamatovala

navždy. Opakuje je."

Ma nám skočila do řeči, skoro jako by chtěla zabránit hádce: „Píšeš, že nemáš pokračovatele, že o žádné nestojíš - a co John?"

Stařec si vzpomněl na svůj krevní tlak, na své potíže a zajistil bezpečnostní záklopku, má-li ovšem vůbec tělo něco takového. Zvládnul, tak jako mnohokrát v poslední době, poznámky, které přicházely bez vyzvání.

„Dobrá, uděláme výjimku. Vysvětlíme pár věcí, které jsou podle vás nejasné." Takže - prosím.

Člověk čas od času narazí na někoho, kdo má potřebu uposlechnout duchovní podněty, zlepšit svou povahu a dokázat, že karma může být překonána. Takovou osobou je John Henderson. Jsme jeho příznivci - já vám to vysvětlím. Rád hraje a je opravdu dobrý herec, nejde mu jenom role irského kněze. Jeho irský přízvuk zní spíš jako newyorský z okolí Bronxu; to byla jenom odbočka. John Henderson je dobrý člověk; snaží se a uspívá. Navrhl jsem mu, aby až bude starší, vstoupil do kláštera, aby pomáhal těm, kteří pomoc potřebují. Nebude předpovídat budoucnost, nebude nikoho podvádět. Naopak, jako skutečně duchovní osoba bude pomáhat. Takže za tři čtyři roky možná uslyšíte o Johnu Hendersonovi jen v tom nejlepší slova smyslu, samozřejmě. A je to jasné.

Buttercup řekla: „Ale **jak** nadpřirozeno pomáhá lidem, aby byli duchovnější? Píšeš, že nadpřirozené věci může studovat kdokoliv a že špatní lidé se napraví. Jak?"

Před komunistickou invazí do Tibetu tam bylo možno najít různé nápisy vyryté nad vchody do lámaserií, jako například „Tisíc mnichů, tisíc náboženství" nebo „Safránové roucho mnicha nedělá". Bohužel existují ohavní podvodníci a podezřelí okultisté, takže je těžké něco vyvracet a odvolávat to, co lidé chtějí slyšet. Spousta podfukářů, kteří studují nadpřirozeno, nebo to alespoň předstírají, posbíralo jen minimální znalosti, ale chovají se jako vševědoucí bozi. Ve skutečnosti jsou to z větší části ignoranti a nic víc. Nestudují doopravdy, aby se rozvíjeli, nestudují, aby někomu pomohli. Snaží se získat rychlokvašené poloinformace o okultismu, aby mohli co nejdříve vydělat spoustu peněz. Snaží se udržovat nějaký kult, nebo dokonce vytvořit nový. Vytasí se se skupinou takzvaných „žáků" a páchají nejrůznější duchovní zločiny, svádějí lidi na scestí a odvádějí je od jejich skutečného poslání.

V posledních několika letech vystoupila na veřejnost horda lidí, které bychom mohli bez obav nazvat lůzou. Není to jen lůza, mnozí páchnou fyzicky i duchovně. Jsou pyšní na své rozedrané šaty, jsou pyšní na svou neomalenost a hrubost. Ale to je vlastně totéž. Tak tedy jsou neomalení a k tomu ještě hrubí. Znovu říkám, jak už jsem to mnohokrát udělal v dopisech, že ve špíně není žádná moc, upřímně řečeno, na mnohé z nich bych si nejradši vzal rejžák, abych zjistil, co se vlastně pod těmi vrstvami špíny skrývá.

A teď k otázce, kterou mi položila Buttercup: proč lidé studují nadpřirozeno. Tím jen znovu získávají to, co dostanou hned při narození. Nadpřirozeno má ošuntělé jméno, ale je to tím, že ho zneužívají špinaví lidé. V minulosti měli všichni lidé nadpřirozené schopnosti, každý byl nadán jasnovidectvím a telepatí. Ale lidé je ztratili, protože je zneužívali, schopnosti zakrněly. Totéž se stane s člověkem, který dlouho zůstává v posteli. Je-li upoután na lůžko a nemůže cvičit nohy, ztrácí schopnost chodit, zapomene, jak se to dělá. A až se vyléčí, musí se to znovu učit.

Člověk, který se narodí jako slepý a najednou díky vědeckému pokroku prohlédne, se musí učit umění zraku, protože když prohlédnete poprvé, nerozumíte tomu, co vidíte. Člověk se musí učit třírozměrnému vidění.

musí se učit rozeznávat vzdálenosti. S tím mám mnoho zkušeností, protože jsem sám byl slepý a vyléčení představovalo velký nápor na zrak.

Takže lidé studují nadpřirozeno, aby znovu získali schopnosti svých předků. A jak nadpřirozeno pomáhá špatným lidem, aby se polepšili a byli duchovnější? Jednoduše! Studujete-li nadpřirozeno, vaše vibrace se zvyšují; čím vyšší vibrace člověk má, tím je duchovnější. Když se lump najednou rozhodne, že bude studovat nadpřirozeno, pouhá tato skutečnost z něj udělá lepšího člověka a oslabí jeho zápory.

4. KAPITOLA

*Úspěch je výsledkem
tvrdé práce a dokonalé přípravy.*

„Ale jak to, že se davy vymknou kontrole?“ Buttcrup ne a ne se vzdát své otázky. „Píšeš, že davy fanoušků se vymknou kontrole, no, víme, že je to pravda, ale **proč, proč** to tak je, co to způsobuje?“

Stařec si povzdychl, protože se chtěl zabývat něčím úplně jiným, ale otázka je otázka a nějaké čtenáře možná zajímá **proč**.

Každý člověk má kolem sebe magnetické pole, ano, i ženy ho mají, dokonce často silnější než muži. Možná proto se o ženách říká, že jsou nebezpečné. Každý má tedy kolem sebe magnetické pole. Není to aura, je to éterické pole, a jestliže si ho nedokážete představit, představujte si místo skupiny lidí prostě hromadu magnetů. Stojí jako lidé, takže sever mají nahoře a jih dole. Jednotlivá pole se dostávají do interakce, některá jsou silnější, jiná slabší, některá možná trochu zničená, a dohromady tvoří nebezpečně velkou sílu a výrazně ovlivňují okolní struktury.

Podobně se vzájemně ovlivňují lidé se svými zabudovanými magnety. Některé magnety ruší protikladná pole a můžou produkovat vlny nespokojenosti, které narostou a zasáhnou i průměrně citlivé a stabilní lidi. V davu fotbalových fanoušků všichni přemýšlejí víceméně o téže věci, to jest o hře. Dobrá, polovina z nich chce, aby vyhrála jedna strana, zatímco druhá polovina touží po výhře opačné strany, ale tím se nemusíme zabývat, protože obě strany v podstatě myslí na jednu věc - na vítězství. Hra je v plném proudu a magnetické pole se zvětšuje, zvětšuje a zvětšuje pozitivními myšlenkami na vítězství. Když hráč něco pokazí, jedna strana se zaraduje a zaplaví ji vlna síly, zatímco druhá strana zmalomyslní. Obrat v silových polích způsobuje disharmonii v základní lidské frekvenci.

Za jistých podmínek vzniká davová psychóza. Slušní lidé ztrácejí sebekontrolu a dělají věci, za něž se později upřímně stydí.

Všichni v sobě mají zakódovanou autocenzuru, tichý vnitřní hlásek, který člověka drží ve správných mezích. Když propukne davová hysterie, kundalini je zasaženo a opačný proud (uvědomte si, že jde o opačný proud) běží kolem páteře, přemáhá pozitivní impulsy kundalini a ovládá a paralyzuje autocenzuru.

S vyřazenou autocenzurou neexistují hranice destrukce, vandalismu a násilí, jehož je člověk schopen. Každý další čin jako kdyby mu propůjčoval novou sílu. Lidé neberou ohled na zranění, nevíšmají si modřin, škrábnutí a řezných ran, které v šarvátce utřžili.

Slabší lidé spadnou na zem a jsou ušlapáni. Vzniká panika a masa lidí zaútočí na východy a barikády a za prchajícími hordami zůstává ležet mnoho raněných.

Když se dav rozptýlí, magnetická „stavba“ spadne a rozplyne se a lidé zase „přijdou k sobě“. Ti, kteří zvládli se dostat domů, mají čas, aby se za sebe styděli, ti, které pochytila policie, vychládají v celách. Takovým celám se říká „chladírna“, a jsou to pochopitelně místa, kde rychle klesá vysoká teplota.

A takové věci se, ovšem na menší úrovni, mohou odehrát i na skupinových setkáních. Třeba když se sejde větší počet lidí, kteří si myslí, že meditují. Ale nemeditují, staví opačný proud, který spíš škodí, než pomáhá.

Dámy a pánové, vy, kteří máte dobré úmysly, vy, kteří chcete konat dobro, prosím o vaši pozornost. Následuje informace, která je pro trpící životně důležitá.

Zkoušíte praktikovat to, čemu se říká léčba na dálku? Sypete ze sebe modlitby za nešťastné? Domníváte se, že konáte dobro tím, že se snažíte uzdravovat? Jako oběť takových velmi dobře mířených snah chci ve jménu všech trpících protestovat.

Rekněme, že máme tři, čtyři, pět nebo šest lidí, kteří chtějí pomoci jednomu postiženému tím, že ho budou léčit na dálku. Tihle lidé mají ty nejčistší úmysly, ale nevědí přesně, co nemocného sužuje, takže se pokoušejí o všeobecnou léčbu. A věřte mi, takzvaná všeobecná léčba mi velmi ublížila.

Je velice nebezpečné hypnotizovat člověka ve víře, že nemá žádnou nemoc, když ve skutečnosti na něco umírá. Je zrovna tak nebezpečné praktikovat toto léčení, nejste-li

kvalifikovaný lékař a neznáte podstatu nemoci a její vedlejší účinky. Na scénu znovu vstupuje náš starý přítel, vlastně lépe řečeno nepřítel - zákon opačného proudu, s nímž se zápasí.

Za jistých okolností, pokud člověk po něčem vášnivě touží a koncentruje tím směrem své necvičené myšlenky, místo pozitivní reakce získává negativní výsledek. Vykonává-li našich pět šest lidí totéž směrem k trpící oběti — no, to už je něco!

Moje vřelé doporučení podložené nejnepříjemnějšími osobními zkušenostmi zní: nepokoušejte se o léčbu na vzdálenost, aniž byste znali příčinu a závažnost nemoci a její vedlejší účinky.

Už jste se někdy nacházeli ve skutečně zalidněné oblasti a pokoušeli se tam naladit nějakou stanici? Stanice přicházely jakoby odevšad, jedna se mísila s druhou, takže výsledkem byla jen kakofonie bez jediného srozumitelného zvuku. Tak takové je léčení na dálku. Pro zábavu poslouchám krátkovlnné frekvence. Někdy program přeruší ruské nebo čínské vysílání a kňourání, kvílení a prapodivné zvuky mě donutí přístroj okamžitě vypnout. Bohužel není tak snadné vypnout skupinu lidí, která se pod vlivem špatných rad a ve vzájemných sporech pokoušejí o léčení na dálku. Varuji vás, lidé mohou mít nejlepší úmysly, ale nemají-li kněžské či lékařské školení, nemohu vám je doporučit.

Jednou dostala Buttercup otázku od taxikáře: „Nemyslíte si, že mladí lidé jsou dnes mnohem pozornější a inteligentnější než jejich rodiče?“ Buttercup mu na to něco odpověděla. Nejspíš ro, co bych na to řekl já.

Domnívám se, že mladí lidé dnes jsou uvědomělejší než byli v jejich věku jejich rodiče?

Ne, to se nedomnívám, naopak si myslím, že jsou mnohem otupělejší. Mnozí z nich jsou jenom banda exhibicionistů, kteří předvádějí dlouhé vlasy a rozervané hadry a smrdí tak, že to rve klobouk z hlav! Nejen to, spousta z nich jsou naprostí blbečci.

Před lety jejich rodiče - a nebo pojdme ještě dál do minulosti - jejich prarodiče, když byli v pubertě, museli pracovat, museli studovat, nemohli celý den vasedávat před televizí nebo poslouchat vřesťící hi-fi věž. Museli dělat různé věci, aby se sami zabavili. To je naučilo přemýšlet. Dnešní mladí lidé jako by ani nerozuměli vlastnímu jazyku, jsou nevzdělání, zkrátka pitomí. Některé děti předškolního věku ani pořádně neumějí anglicky. Jsou jako Hotentoti, kteří nevědí, co to je škola.

Osobně se domnívám, že děti a adolescenti jsou takoví, protože jejich rodiče chodí do práce a ignorují nejzákladnější požadavek výchovy: nastupující generaci má vychovávat generace předcházející.

Také si myslím, že na analfabetismu a všeobecné mentální lenosti průměrného adolescenta mají vinu televize a kino.

Film a televize ukazují naprosto umělý svět, naprosto umělé podmínky. Předvádějí krásné domy, nádherná sídla zařízená pohádkově drahým nábytkem. Filmové hvězdy mají záplavy cadillaců a davy ctitelů a ctitelk. Nejen že se nemorálnost přehlíží, dokonce se podporuje. Fierečka Dinah Slouhová se například vychloubá, kolik měla mužů a kolik jich pokořila, zatímco herec Hector Smíra se pyšní svými čtrnácti manželkami, které nejspíš střídal jednu za druhou. Jaký je rozdíl mezi prostitutí a těmito herci a herečkami, kteří střídají partnery skoro jako - jako klobouky? Chtěl jsem říct něco jiného, ale třeba to čtou dámy.

Moje odpověď tedy zní: Myslím, že všeobecná úroveň vzdělávání rychle upadá. Vzdělávání v Evropě je mnohem lepší než ve Spojených státech a v Kanadě. V Evropě ještě ovšem funguje smysl pro rodičovské povinnosti.

V současné době mohou děti vykonávat podřadné práce, mít kratší pracovní dobu a vydělat si dost peněz na šílení, nákup drahých rádií, na nákup auta a vlastně všeho, na co si vzpomenou. Když nemají vlastní peníze, dostanou brzy účet a jsou na něm doživotně závislí, skoro jako na drogách.

Jaký smysl má vzdělávat lidi, když hlavní část výchovy se soustřeďuje na to, že je důležité mít věci, které ovšem nikdy nemohou získat? Měli bychom se vrátit k náboženskému řádu. Ne nutné křesťanskému, ne nutné buddhistickému, ne nutné židovskému, ale určitě k náboženskému, dokuti má svět ještě vůbec nějaký duchovní řád, protože jinak bude svět vydávat horší a horší ukázky lidství.

Pišou mi mladí lidé s tím, že jsem přehnaně staromódní, protože neuznávám drogy. Tihle šestnácti, sedmnácti, osmnáctiletí lidé si myslí, že všechno vědí, myslí si, že mají všechny vědomosti jako na dlani, místo toho, aby si uvědomili, že ještě skoro ani nezačali žít, že se sotva vyloupili ze skořápky.

Jsem jednoznačným, naprostým a neodvolatelným odpůrcem jakýchkoliv drog, nejsou-li

podávány pod lékařským dohledem.

Když jeden člověk stříkne druhému do obličeje kyselinu, výsledek je neodvratitelný - odpadává maso, oči jsou spáleny, kyselina vyžere díru do brady, rozleptá hrud'. Otřesný výsledek. Ale je to maličkost ve srovnání s tím, co se stane drogově závislému člověku.

Spatně užívané drogy, a to jsou všechny bez lékařského dohledu, zničí astrální tělo stejně tak, jako kyselina zničí tělo fyzické.

Narkoman, který zemře a přechází do astrálního světa, zažívá horké chvíle. Musí nastoupit do jakési astrální duševní nemocnice, protože jeho astrální tělo je zničené a pokřivené. Může také trvat velmi dlouho, než se mu dostane té nejlepší pomoci, která uvede jeho astrální tělo alespoň částečně do provozu.

Lidé bájí o naprosto škodlivé droze LSD. Pomyslete na všechny sebevraždy, o nichž víme, pomyslete na ty, o nichž ani nevíme, pomyslete na škody, které byly spáchány ve jménu šílenství a násilí. LSD, marihuana, heroin a další drogy jsou ďábelské. Mladí lidé bohužel neposlouchají rady starších a zkušených.

Je pravda, že kupříkladu LSD oddělí astrální tělo od fyzického, ale příliš často se stává, že astrální tělo putuje do nižšího pekla, jednoho z podivných astrálních plánů, a když se vrátí, v podvědomí člověka zůstane vypáleno znamení prožitých hrůz. Takže vy, mladí, kteří tohle čtete, ruce pryč od drog, nemyslete si, že droga X nebo Y je neškodná. Když ji berete bez lékařského dozoru, právě **vy** ji můžete shledat natolik přitažlivou, že se na ní stanete závislí a nebude vám pomoci.

Pamatujte, že škodlivé jsou všechny drogy. Ačkoli se nějakou nepravděpodobnou náhodou může stát, že se vám nějaká zdá z fyzického hlediska prospěšná, brzy se projeví na vašem astrálu a na auře.

Ještě chci říct toto: když lidé fetují a ničí si svá astrální těla, dostávají se do stejné kategorie jako sebevrazi. Když člověk spáchá sebevraždu, musí se vrátit zpět na zem naplnit svůj rozsudek, což je jeden způsob, jak to hodnotit. Rovněž se dá říct, že se vrací dokončit svou lekci. Ať to nazvete jak chcete, z nebeských plánů se nedá zmizet. A ani ze země ne. Jestli budete věci komplikovat a nenaučíte se to, kvůli čemu jste sem přišli, budete se znovu a znovu vracet, dokud nedokončíte svou lekci. Proto jsou drogy tak závažná věc a žádné vládní opatření není na jejich potírání dost tvrdé. Nejlepší způsob, jak se s nimi vypořádat, je rozhodnout se, že je jeden každý a všichni odmítáme, že **my** je nebudeme brát. V tomto smyslu se nestaneme duchovními sebevrahy a nevrátíme se na tuto zemi za mnohem horších podmínek.

V předcházejícím odstavci jsem se zmínil o duchovní sebevraždě - opakuji tak své poznámky z jiných knih. Dostávám překvapivě mnoho dopisů od lidí, kteří mi píší, že se chystají spáchat sebevraždu. Možná se zklamali v lásce, možná se v ní nezklamali a litují toho, ale ať se jim stalo, co chtělo, jejich počet mě vyděsil. Znovu opakuji, co říkám soustavně: sebevražda není nikdy v pořádku. Člověk se zabije a okamžitě je vrhnut zpět na zemi, aby znovu „nastoupil lekci*“. Nedomnívejte se, že uniknete zodpovědnosti tím, že si podříznete hrdlo nebo rozřezete zápěstí. Není to možné.

Před několika lety spáchal sebevraždu jeden nevyrovnaný chlapec. Nechal po sobě lístek, v němž stálo, že se za pár let vrátí. Bohužel u něj byla nalezena jedna z mých knih (**You - Forever**), takže tisk měl pré. Novináři byli v radostném kómatu, hrabali v čem mohli a ještě kontaktovali různé lidi, aby si vymysleli co nejvíc věcí. A víte, co bylo nejpřekvapivější? V novinách se psalo, že já podporuju sebevraždy. Nikdy jsem sebevraždy nepodporoval. Často uvažuji o tom, že bych novináře nejradši zabil, ale takový osud by pro ně byl moc dobrý. Jen ať dál dělají své chyby, však oni za ně jednou zaplatí. Osobně věřím, že novináři jsou ve své většině méněcenní. Věřím, že tisk je v současnosti ta nejškodlivější síla na zemi, protože věci křiví a snaží se ze všeho vytlouct napětí a šílenství, pokouší se vést lidi do války. Kdyby se vláda sešla a prodiskutovala své problémy bez přítomnosti tisku vykřikujícího lži a ničícího přátelské vztahy, pak bychom jistě žili ve větším klidu. Na základě svých zkušeností zdůrazňuji, že pevně věřím, že tisk je nejstrašnější síla současného světa.

Zmiňuji se o tom, protože dokonce i v novinách psali, že si ten chlapec myslel, že se vrátí a začne znova. To bylo v pořádku, bude se muset vrátit. Ale znovu opakuji, nikdy, nikdy jsem nepodporoval sebevraždy. Soustavně, po celý svůj život tvrdím, že sebevražda není **nikdy** ospravedlnitelná. Zatímco někteří buddhisté ji spáchají ve víře, že to pomůže buddhismu nebo míru, já trvám na tom, že sebevražda ospravedlnitelná není. Takže mé doporučení zní: o sebevraždě ani neuvažujte, nepomůžete si, budete se muset vrátit za mnohem horších podmínek. A když to tu vydržíte, uvidíte, že to není tak hrozné, jak jste se

obávali. To nejhorší se nikdy nestane, to si jen myslíme.

Sebevraždy, mrtvá těla a tak dále a tak dále. Ted k otázce, která přišla včera. Jedna paní se ptá: „Jakýsi mrak halí mrtvé tělo po tři dny - je to duše, nebo astrální tělo? Neodejde duše záhy na druhou stranu?“

Samozřejmě. Duše opustí tělo s přerýznutím Stříbrného vlákna, stejně jako dítě je od matky zcela odděleno v okamžiku přestřížení pupeční šňůry. Dokud je pevná, dítě koexistuje s matkou. Stejně tak Stříbrné vlákno: dokud je neoddělené, astrální tělo koexistuje s fyzickým.

Mrak, který visí nad mrtvým tělem po tři dny, je rozptylující se energie. Podívejte se na to jinak: máme šálek čerstvě nalitého čaje. Než se stačíte napít, někam vás odvolají. Čaj je teplý, ale začne vychládat, je chladnější a chladnější. A stejné je to s tělem; dokud tělo nepřijde o všechnu energii, kterou během života nashromáždilo, po tři dny nad ním visí postupně se rozplývající mrak. Jiný příklad: řekněme, že máte v horké ruce minci. Položíte ji, ale energie z vaší horké ruky nezmizí okamžitě. Chvilu trvá, než teplo přejde z ruky do mince, a stejně tak i trvá, než mince zase vychladne na běžnou teplotu. Stejným způsobem může být astrální tělo sice odděleno od fyzického, ale díky principu magnetické síly stále cítí náboj kolem fyzického těla. Dokud náboj ne vyprchá, fyzické a astrální tělo jsou ve spojení.

Jednou z hrůz spojených s umíráním v Severní Americe je balzamování. Mně to připomíná nadívání ktiřat nebo něco v tom stylu, takže co se mě týče, budu spálen, protože to je mnohem lepší, než se nechat ohmatávat a opracovávat tím, kdo balzamuje a jeho kumpánem. Jak řekla jedna kočičí dáma: „Stařec pracuje na dokončení knihy *Přiklázat do ohně* předtím, než do něj sám přiloží.“

Paní - jsem si jist, že se ptá dáma, soudím podle elegantních způsobů - chce vědět: „Proč vy okultisté vždy řeknete, je to tak a tak, ale nepředkládáte důkazy? Lidé musí vidět důkaz. Proč nedáte důkaz? Proč bychom vám měli věřit? Bůh mi nikdy neřekl ani slovo a kosmonauti ve vesmíru nebezahledli.“

Důkaz! To je jedna z největších věcí, ale dovolu, abych vám řekl toto: je-li člověk vidoucím v zemi slepých, jak předloží důkaz o svém zraku? A nebo jinak: jak předložit důkaz, když tolik lidí nevěří ani tomu, co je cvrnkne přímo do nosu?

Mnoho významných vědců (napadá mě teď jenom Sir Oliver Lodge), mnoho známých jmen se zajímalo o důkazy, když věda spolupracovala s okultním světem. Například Sir Oliver Lodge, velmi duchovní muž, oslovil jednu důležitou anglickou společnost v roce 1913. Řekl: „Buď jsme, nebo nejsme nesmrtelní. Možná neznáme svůj osud, ale nějaký jistě máme. Věda třeba nedokáže odhalit lidský osud, ale jistě ho nezatemní.“ Pokračoval s tím, že podle jeho názoru metody současné vědy neposkytují bezpečné důkazy. Zároveň řekl, že věří, že kdyby význační vědci mohli svobodně pracovat bez všech posměváčků a pochybovačů, potom by dokázali proměnit okultní záležitosti ve fyzikální zákony, a to ovšem mnoho znamená. Lidé, kteří žádají důkaz, ho žádají s tím, že chtějí vidět cihlu na cihle, chtějí důkaz, ale celou dobu se mu brání. Lidé, kteří se pouštějí do okultního studia kvůli materiálním důkazům, jsou jako lidé, kteří v temné komoře rozsvítí, aby se podívali, kolik filmu ještě zbývá vyvolat. Jejich konání rozhodně popírá jakýkoliv náznak důkazu.

V okultním světě pracujeme s nehmataelnými záležitostmi, s věcmi s extrémně vysokými vibracemi. Lidé se v současné dobu chovají zvláště: jako by používali pneumatické kladivo na vrtání zubu. Než může být předložen důkaz v materiálním slova smyslu, vědci se musí naučit, co může a co nemůže být. Nemá smysl, aby se rozbíhali s beranidlem proti braně, nerozbíjejí cihly, ale snaží se objevit něco, co je stejně elementární jako lidské pokolení samo. Budou-li k sobě lidé upřímní, zřeknou-li se televize a kina a takových věcí a budou-li správně meditovat, uvědomí si, že taková věc *je*, uvědomí si svou vlastní duchovní podstatu a pochopí, že není tak nízká.

Kromě toho, že jsem se léta pokoušel vyfotografovat auru, kterou vidím kolem všech lidí, chtěl jsem vyvinout, jak už jsem jednou řekl, telefon, který by umožňoval obyčejným lidem, nejasnovidným ani těm, co vše slyší, komunikovat s druhou stranou. Jen si představte, jak by bylo zábavné hledat v nebeském telefonním seznamu a volat na informace - Je nahoře, nebo dole? Předpokládám, že „dolní“ kraje by měly ústřednu Sírov nebo tak nějak. Někdy v budoucnosti, až vědci opustí svůj materialistický přístup, se takového telefonu dočkáme. Už vlastně existoval, ale to je jiný příběh.

Následující část bych mohl nazvat: Konec novinovým zprávám. Telefonoval mi John Henderson, který se nachází tři tisíce mil odsud. Má důkaz o lidech na druhé straně. Došel mu vzkaz. Cítil, jak ho něco udeřilo do hlavy, čímž jsem mu jednou vyhrožoval. Zavolal mi s tím, že konečně DOSTAL VZKAZ. Přímo z druhé strany, nikoli na můj popud. Jednou John

Henderson možná napíše knihu, měl by, a jestli v ní o tom napíše, lidé nejspíš řeknou: „To ne! To bych nechtěl, aby se mi stalo.“

„Ahoj, Guve,“ zažívala čerstvě probuzená Taddy. „Mám otázku, na kterou by chtěla znát odpověď většina lidí.“

„Dobrá, Tadinke, co to je?“

Tadalinka si sedla, složila tlapy a řekla: „Je to tak. My kočky víme, co se na druhé straně rozhodlo. Proč ale neřekneš lidem, jak mají řídit svůj pozemský život?“

Osobně si myslím, že jsem se s tím setkal *ad nauseam* a nechci, aby sem příběhla Buttercup a vyčinila mi, že se opakuji. A když už jsem psal tolik o sebevraždě, mohlo by se zdát, že tohle téma je se sebevraždou spojeno. Nebudu tedy psát o životě po smrti, nazvu tuhle otázku raději „život před narozením“.

Na druhé straně tohoto života se entita rozhodla, že musí znova do školy. Něco už se třeba kdysi naučila a návrat domů jí umožnil, aby to strávila a objevila další věci, které ji zajímají. Takže entita mužského nebo ženského pohlaví sedí a přemýšlí.

Mnoho studentů na zemi hovoří o své budoucnosti s poradcem, zajímají se o to, jaké kursy mají navštěvovat, aby získali určitou kvalifikaci. Například sestra v Anglii se chce stát chirurgickou specialistikou. Pochopitelné, že o anatomii něco ví, tak co má udělat, aby se dostala na lékařskou fakultu?

Poradí se, a pak to udělá. A stejně tak se entita na druhé straně života po poradě rozhodne, co se musí naučit, jaké úkoly musí splnit, jaké překážky překonat.

Hrajete šachy? Pokud ano, tak znáte šachové hádanky, které se objevují v různých časopisech. Na desce jsou rozmístěni pěšáci, koně, věže a další figury v určité pozici. Vy, chudák, musíte přemýšlet dlouho, dokud vám skoro nepraskne hlava, abyste nakonec vyhrál. A plánování budoucího života je podobné. Všechny komplikace jsou dány, všechny podmínky připraveny. A co se musíte naučit? Třeba jak překonat chudobu? Není tedy moc vhodné přijít do bohaté rodiny. Máte se naučit, jak být štedrý, jak spravovat peníze? Pak není zrovna dobré přijít do chudé rodiny, co? Musíte se rozhodnout, co se chcete učit, musíte si vybrat rodinu, která bude vyhovovat vašim požadavkům. Chystáte se do obchodnickovy rodiny nebo do rodiny se svobodným povoláním? Nebo budete členem šlechtického klanu? Na tom hodně záleží. Jste jako herec na scéně - v jedné roli králem, v jiné žebrákem. Se životem je to stejné, záleží na tom, co se budete učit. Dostanete se do situace, do obtíží, do problémů a komplikací, pro něž jste se sami rozhodli. Před tím, než sem vůbec přijдете, rozvrhnete si své potíže ve stylu šachové partie, která je připravena a ponechána někomu dalšímu k řešení.

Takže vaše problémy jsou dány. Místo sezení s hlavou v dlaních se do nich pustíte. Rozhlédnete se a hledáte rodinu, zemi, místo, které vám nejlépe poslouží k tomu, abyste mohli žít problémy, překonávat komplikace a procházet zkouškami, které máte před sebou, a pouhým svým životem je řešit.

Koneckonců student na začátku postgraduálního studia také ví, že ho čeká tvrdá práce, ví, že musí mít odpovídající prospěch, jinak neuspěje a bude se muset vrátit. Ví, že bude muset po určitý čas i sám vyučovat, ale zároveň ví, že tím vším chce projít, protože touží po kvalifikaci a po vědomostech. Takže **vy** si to všechno plánujete a žádný z vašich plánů nikdy nezahrnuje sebevraždu. Když ji spácháte, znamená to, že vypadáváte, že jste neuspěli. Když se člověk vzdá, znamená to, že nedokáže postoupit vpřed kvůli nedostatečné kvalifikaci nebo slabé vůli. Ti, kteří se vzdají života a spáchají sebevraždu, se bez výjimky vracejí zpět a začínají znova, s novými problémy v patách.

Až budete příště číst noviny nebo časopis a narazíte na šachovou úlohu, pěkně černobíle vyvedenou, vzpomeňte si, že vy jste si své problémy navrhli taky tak, ještě než jste přišli na tuto zemi.

5. KAPITOLA

*Tisíc mužů vytvoří tábor,
domov dokáže vytvořit jedna žena.*

„Ts, ts,“ zasyčel starec na Kleu, která obdivovala sluneční záři přicházející skrz škvíru v závěsu. Moudře otočila hlavu a pohlédla na něj svými krásnými modrými očima. „Ts, ts,“ zopakoval, jako by měl z toho zvuku radost. „Chtěl bych být bohatý autor,“ řekl. „A chtěl bych taky velkou knihovnu. Víš, kolik mám knih, Kleo?“ Stařec otočil hlavu a podíval se na své knihy: slovník, průvodce diabetika, lékařská příručka pro námořní kapitány, kniha o vlajkách, katalog radiosoučástek z Montrealu, kanadský katalog pneumatik z Toronta a velký atlas, tak velký, že ho zvednou jenom dva muži a pes. V každém případě příliš velký a příliš těžký pro chudáka připoutaného k posteli. „To je celá spisovatelova knihovna, Kleo,“ řekl stařec s hořkým smíchem. „Docela škola, protože lidé se ptají na tolik věcí, že by mi z toho vstávaly vlasy hrůzou, kdybych nebyl holohlavý. Ale neplýtvějme časem, musíme se zase pustit do knihy. Kleo a Taddy, jděte na sluníčko a já budu vydělávat na chléb.“

Paní Sorocková - naše stará přítelkyně Valeria Sorocková - se ptá na spánek. Copak, má milá paní Sorocková, nevíte, co to je? Nicméně takovou otázku mi položilo dost lidí, takže se do ní dáme.

Tělo funguje na fyzické úrovni. Produkuje množství toxinů, ve svalech se hromadí jedy. Když tvrdě pracujeme na zadaném úkolu, používáme tytéž svaly. Krystalické formy svalové tkáně, které jsou zatraceně ostré, se zavrtávají při každém našem pohybu dovnitř a my máme pocit, že nám tuhnou svaly. Takže se brzy přestaneme hýbat.

Všechny orgány lidského těla jsou znečišťovány toxiny. Po určitém čase musí člověk jít spát, aby se mechanismus těla zklidnil, téměř znehybněl. Během spánku se toxiny, způsobující únavu a tuhnutí svalstva, rozptýlí, takže po probuzení se cítíme zase dobře. Strnulost zmizela, bolesti a píchání zmizely, člověk se cítí svěží. Tedy pokud ovšem šel spát brzy a odpočíval dostatečně dlouho. Lidé, kteří pijí alkohol, přetěžují organismus a druhý den mají kocovinu. Ale my se nebavíme o pijanech a jim podobných, nýbrž o vztahu *vás*, citlivých lidí, ke spánku.

Takže když na běžné fyzické úrovni spíme, je to proto, abychom se zbavili toxinů a krystalů, které nás unavují, trápí a způsobují nám bolest.

Ale existuje ještě jiný spánek. Stejně jako děti školou povinné chodí po vyučování domů, tak i lidská psychika často „odchází domů“.

Kdyby měl člověk pořád zůstat vzhůru, byl by jeho život nesnesitelný. Začalo by se to na něm podivně fyzicky projevovat. Proto člověk periodicky odchází spát do astrálního světa, aby se osvěžil. Představte si dítě, které by muselo zůstat ve škole plných čtyřicet hodin denně. Samozřejmě, že to nejde, ale kdyby. Brzy by nebylo schopné cokoliv se naučit, bylo by naprosto zmatené a unavené. A dospělý to samé.

Během spánku opouštíme fyzické tělo, zanecháváme ho ležet na posteli, tedy většinou na posteli; řekněme tak často, že lze říci „zanecháváme ho ležet na posteli“^{1*}. V takovou chvíli fyzické tělo odpočívá a dostává ze sebe následky předcházejícího dne, aby mohlo fungovat i nazítří. To, co fyzické tělo řídí, tedy psychika, je pryč, takže na její místo nastupuje mechanismus zvaný podvědomí a s ním různé reflexy. Za zavřenými víčky se pohybují oči, tělo dýchá, funí, chrápe. Také se převrací, protože během spánku cvičí, aby ze sebe dostalo krystaly a toxiny co nejrychleji. Proto se lidé ve spánku pohybují, nikdo neleží nehybně. Kdyby tomu tak bylo, tělo by při kontaktu s postelí nabralo nové toxiny, protože stejný kus těla by se dotýkal pořád jednoho místa.

Podvědomí je během spánku zcela osvobozeno od psychiky. Proto se pohybuje mezi složkami vzpomínek jako hloupý chlapec, který pobíhá hned sem, hned onam.

Vybere se jedna složka, jeden „zápis“ — a uvádím to slovo v uvozovkách, protože to není skutečný zápis, ale použijeme metaforická vyjádření. Jestli chcete, můžeme to říct jasněji: vytáhne se chuchvalec vzpomínek. Takže když se vytáhne chuchvalec vzpomínek, vznikne sen, který může velmi jasně vypovídat o jedné události. Ale když se spojí dva tři chuchvalce,

sen se promění ve fantazii, takže kupříkladu můžeme prožít dobrodružství, v němž ryba jezdí na koni. Z jedné vzpomínky pochází velká ryba, na níž se navěsí vzpomínka na člověka na koni. Když se dva zápisy spojí, dostaneme chaotickou představu ryby na koni.

Budete-li si promítat diapozitivy, každý jednotlivý obrázek uvidíte jasně, ale když do promítačky vsunete obrázky dva, uvidíte něco, co se nikdy nemohlo stát, uvidíte dva spojené obrázky. A když do přístroje vsunete obrázky tři, dostanete naprostý chaos. Totéž se týká vašich snů. Sen je jednoduchý, je to obyčejná prostá vzpomínka, ale když ji přibarví jiná, dostanete fantasmagorii nebo dokonce noční můru. Sníte o neskutečných věcech, které se nemohly nikdy odehrát. A pokud si to zapamatujete do chvíle, kdy se vám do těla vrátí psychika, řeknete si, že jste měli noční můru.

Během spánku, během nepřítomnosti psychiky, spí zároveň vaše vnitřní autocenzura. Proto jsou některé vaše vzpomínky erotické nebo sadistické, proto se vám zdávají hrozné věci, o kterých mi pak píšete: „No nazdar! Co jsem to zažil?“

Není možné zaměňovat astrální cesty s nočními můrami, protože ve snech jsou vždy nějaké nesrovnalosti, nepravděpodobnosti, varianty skutečnosti. Možná špatné barvy, možná člověk s hlavou tygra. S trochou zkušenosti se dá říct, co je sen a co astrální cesta.

Snové vzpomínky a vzpomínky na astrální cesty se do vědomí dostávají stejným způsobem. Když se člověk probudí, když se psychika vrátí, tělo si řekne: „V noci se mi zdál strašný sen.“ Prošel-li člověk školením a zvládl-li vědomé astrální cestování, vrací se s přesnou představou o tom, co dělal, tělo odpočívá, toxiny jsou rozptýleny a *psychika* si pamatuje, co se stalo v astrálním světě.

Některé děti se už během prázdnin tak těší do školy, že vše, co se během letního volna stane, vytěsní z mozku a ze vzpomínek. Stejně tak mohou lidé vracející se z astrálních cest všechno zapomenout v napjatém očekávání příštího dne.

Pokud si člověk chce zapamatovat astrální cestování, musí si před spaním třikrát zopakovat: „Budu spát důkladně a klidně a ráno budu vědět o všem, co se stalo v astrálu.“ Zopakujte to třikrát před spaním, a když budete opravdu myslet na to, co říkáte, po probuzení si budete všechno pamatovat. Není v tom žádné kouzlo, jenom se dostanete do svého v podstatě pitomého podvědomí a řeknete mu něco ve stylu: „Hele, dneska v noci bud v pohotovosti, žádné motání, připrav se, až se vrátím, bude nová várka vzpomínek.“¹¹

Pochopitelně člověk, který je zvyklý na astrální cestování, může cestovat v bdělém stavu. Bez problémů usedne do křesla, sepne ruce, nohy dá co nejbližší k sobě a zavře oči. Pouhou vůlí opustí tělo a vydá se, kam chce, při plném vědomí během celé cesty, takže až se astrální tělo spojí s fyzickým, přinese si s sebou dokonale uchované vzpomínky na vše, co se událo.

Chce to cvičit, samozřejmě, a také je potřeba sebekázeň, ale není těžké vycvičit se natolik, že si člověk pamatuje vše, co se během spánku událo. Musíte jenom ztišit své podvědomí stejně, jako tišíte neposedné školáky. Napoprvé to nemá žádnou cenu, napodruhé se podvědomí zaposlouchá a napotřetí se podle toho zachová. Když to uděláte několik nocí za sebou, podvědomí vás začne poslouchat.

Mnoho lidí si nechává u postele blok a tužku, aby si hned po probuzení zapsali, co se v noci stalo. Protože jinak to, pod vlivem každodenní vravy moderního života, jednoduše zapomenou. Nebožák se například probudí a přemýšlí, jestli nepříjde pozdě do práce, potom uvažuje, jestli má jeho žena dobrou náladu a dá mu snídani, nebo jestli bude muset odejít nalačno. Za takových podmínek nemá zrovna myšlenky na to, aby si pamatoval, co se stalo v noci. Chcete-li trénovat, nechte si u postele blok a tužku a *ihned* po probuzení si запиšte, na co si vzpomínáte. Časem si na to zvyknete a za chvíli zjistíte, že už blok a tužku nepotřebujete. Budete žít své pozemské dny s vědomím, že to je jenom náročná škola a nic víc a že na konci školního roku se budete moc vrátit domů.

V poslední době se vyrojily inzeráty různých firem, které nabízejí učení ve spánku. Nabízejí drahé přístroje a ještě dražší nahrávky lekcí, s časovým spínačem, sluchátky a kdo ví čím ještě.

Podívejte, smysluplně se učit během spánku je nemožné. Především je pryč vedoucí element těla, zůstal tu jenom obyčejný domovník jménem podvědomí. A navíc nejnovější výzkumy z nejmúspěšnějších zemí prokázaly, že učení ve spánku nefunguje.

Když jste vzhůru, respektive když usínáte, můžete z nahrávky něco pochytit. Ale není to jednoduchý způsob, jak se něco naučit, nemůžete zmáčknout tlačítko a říct přístroji: „Dělej, dělej.“ To by z vás za noc udělalo génia. Místo toho budete mít přerušovaný rytmus spánku, zkazí vám to náladu, nehleďte na další věci.

Dejme tomu, že necháte auto v garáži a jdete do domu, kde si dáte toust nebo co to jíte

před spaním. Byli byste hodně velcí optimisté, kdybyste si mysleli, že se vaše auto něco naučí z pásku, zatímco vy u něj nebudete. Výrobci aut často vypouštějí do světa různé nesmyslné výroky o svých pojízdných plechovkách (ne, nemám auto), ale i ti neoptimističtější inzerenti by se zdráhali říct, že jejich auta se dokážou něco naučit, zatímco jejich majitel spí.

Vaše tělo je jako vozidlo. Nadvědomí s pomocí tohoto vozidla získává zkušenosti na zemi a některých jiných planetách. Moc si o sobě nemyslete, nedomyšlejte se, jak jste chytrí a důležití a tak dále, protože když přijde na lámání chleba, vy je jenom hrouda protoplazmy, kterou den za dnem vede její majitel, nadvědomí. Můžeme to přirovnat k Irovi a jeho oslovi: osel je v noci ve stáji a žádná páska mu nepomůže, aby se naučil britskou nebo americkou angličtinu. Ale jeho majitel může pochopit, jak osla během dne něco naučit - dokonce angličtinu. Stálo by za to pokusit se Ira naučit velšsky.

Domnívám se, že si zasloužím odměnu. Vždyť vás varuji před tím, co z vás chce jenom tahat peníze. Vždycky přemýšlejte, co za takovým inzerátem stojí. Inzerent chce pochopitelně vydělat peníze. To mi připomíná lidi, kteří poradí, jak vydělat milion za tři hodiny nebo jak předpovědět výsledky irského derby a vyhrát první cenu. Kdyby to ti lidé opravdu věděli, nic by neinzerovali a radši by se tomu sami věnovali. A protože to nevědí, musí si vydělávat jinak, třeba předstíráním, že dokážou vydělat milion za jediný měsíc. A oni to dokážou — pokud na jejich inzerát zareaguje dost lidí. Ale vy se jim vyhněte, zapněte si kapsu, zavřete kabelku i pusku a nastražte uši.

Pochválen buď a tak dále, máme tu další otázku, takže si ji pozorně přečtěte: „Říkáte, že podvědomí je hloupé, v knize *Chapters of Life* zase tvrdíte, že je velmi inteligentní, mnohem inteligentnější než jiné části. Jak to tedy je - je hloupé, nebo neinteligentnější?“

Vrátíme-li se k základům, pak musíme říct, že podvědomí není ani inteligentní ani neinteligentní, protože žádnou inteligencí nedisponuje. Je to něco úplně jiného. Podvědomí je skladiště vědomostí dobrých i špatných. Naplňuje se. Obsahuje vše, co jste kdy slyšeli, co jste kdy viděli, co jste kdy zažili. Ví, kdy a jak máte dýchat. Ví, kdy se máte zavrtět a poškrábat. Všechno vám automaticky připomíná.

Řekli byste, že knihovník je inteligentní? Samozřejmě, je to věc názoru. Přišel jsem do styku s hloupými knihovníky v proslulé londýnské knihovně, kteří provádějí registraci čtenářů. Snažil jsem se jim vysvětlit, že záznamy, které o mně vedli, jsou naprosto chybné, ale oni si jimi byli skálopevně jisti. Proto ve mně zůstalo nezlomné přesvědčení, že v oddělení registrace čtenářů ve známé londýnské knihovně pracují neinteligentní knihovníci. Znovu opakuji, že to je to věc názoru, ale kvůli naší otázce to zopakujme znovu:

Myslíte, že knihovník je génius? Domníváte se, že dokáže odpovědět na jakoukoliv otázku a říct něco naprosto originálního? Samozřejmě že ne. Dokonce ani kdybyste sami v knihovně pracovali, tak byste si to nemysleli.

Místo toho byste správně namítli — ne, žádný člověk neví všechno, ale knihovník ví, kde určité informace hledat. Nejlepší knihovník je ten, který požadovanou informaci najde nejrychleji.

Mohli bychom jít do knihovny a pátrat v katalozích po určité knize. Pak bychom zjistili, že se musíme obrátit jinam, že kniha je vypůjčená nebo vyřazená nebo není ve fondu. Promrhali bychom půl dne a další půlden by trvala komunikace s knihovníkem, který má absolutně tupý výraz. Nakonec mince cinkne, automat se spustí, knihovník se dá do pohybu a přinese žádanou knihu.

Je-li ve své práci dobrý, doporučí nám další tituly.

A s podvědomím je to stejné. Když si myslíme, že „my“ chceme něco vědět, podvědomí přispěchá s odpovědí. Není to intelligence, je to čirá samočinnost, a proto ji můžeme cvičit.

K čemu? Na to je jednoduchá odpověď. Podvědomí je vaše paměť. Máte-li chatrnou paměť, desetina vašeho vědomí nepronikne k podvědomým devíti desetinám. Podvědomí neplní svou funkci a neposkytuje vám požadované informace.

Rekněme, že chcete vědět, co Gladstone řekl v roce osmnáct set něco. Asi jste to slyšeli, možná jste to i četli, takže to je ve vaší paměti. Pokud to odtamtud vaše podvědomí nemůže dostat, došlo k závadě ve spojení.

Někteří lidé ze sebe dokážou vychrlit strašně moc informací o fotbalových nebo baseballových týmech, vyjmenovat vítěze kdo ví kolik let nazpět, ale to je tím, že se o to zajímají. Lidé si nemohou zapamatovat věci, které je nezajímají. Nikdy jsem neviděl baseballový ani fotbalový zápas, ani po tom netoužím, nemám o tom ani potuchy.

Pokud si chcete vypěstovat dobrou paměť, musíte cvičit své podvědomí. Musíte se zajímat o věc; dokud neprojevíte zájem, podvědomí se „nechytí“. Spousta mých čtenářek jistě ví plno

věci o filmových hercích, vědí, kolikrát se oženili, kolikrát se rozvedli, kolikrát za svou vyvolenou sjezdili celý svět. Je to snadné, pamatují si to, ale chtějte po nich, aby koupily středně velký šroub: vrátí se z obchodu a budou na vás zírat tupěji než obvykle.

Trénovat paměť znamená trénovat podvědomí. Myslet jasně a projevovat o věci zájem. Když jdou muži nakupovat něco pro ženy, vrátí se bez jediného nápadu, ale kdyby se o věci zajímali, vylepšili by si paměť. Muž může získat o věc zájem, když přemýšlí nad tím, proč žena chce tohle a tohle, žena se zase může ptát, proč muž chce takový a takový šroub. Pokud v sobě probudí zájem, všechno si zapamatuje.

Pokud se snažíte zapamatovat si něco specifického, například telefonní číslo, představte si člověka, jemuž patří. Když ho neznáte, podívejte se na to číslo; je to skupina kruhů, nebo to jsou spíš čáry? Sestky a devítky, dvojky a trojky jsou spíš kruhy, zatímco jedničky, sedmičky a samozřejmě čtyřky jsou čáry. Dokážete-li si číslo vizualizovat tímto způsobem, zapamatujete si ho. Nejlepší je starý systém čísla tři. Zopakujte si dané číslo třikrát za sebou, až si budete jisti, že si ho navždy pamatujete. Jde to, není na tom nic těžkého.

Během spánku je rovněž možné přiblížit se k osobě, kterou chceme ovlivnit. Učit se ve spánku je zbytečné, je to naprostá ztráta času, protože se snažíte něco naučit tělo, zatímco řídicí entita není přítomná. Ale zaměříme se na něco jiného - na ovlivňování lidí.

Představme si, že pan John Brown by si přál získat zaměstnání ve firmě XYZ Manufacturing, protože se doslechl, že je to vynikající firma a pracovat v ní je velmi výhodné.

Pan Brown měl štěstí a následujícího dne se má sejit řečneme s personálním vedoucím nebo s někým takovým. Pan Brown o to místo skutečně stojí, takže co udělá:

Získá co nejvíce informací o firmě a především o člověku, který s ním bude dělat přijímací pohovor. Musí se tedy zeptat, kdo to bude. Je-li to možné, měl by se pokusit získat jeho fotografii. Večer, až bude v posteli, si představí sám sebe při zítřejším pohovoru. Pan Brown přesvědčivě vysvětlí (v soukromí své ložnice), jaké jsou jeho přednosti, proč stojí o toto místo, proč si zaslouží větší plat. 'Jo vše říká fotografii. Pak zvedne nohy, skrčí je na posteli a opře o ně fotografii.

Pan Brown usíná s pevným, určitým přesvědčením, že opustí své tělo a půjde do domu člověka z fotografie. Potká se s ním mimo jeho tělo, takže astrál pana Browna převypráví astrálu pana Rozhovora vše, co pan Brown právě vykládal ve své ložnici.

Fantastické? Bláznivé? Vy tomu nevěříte! Ale ono to funguje. Pokud člověk, který přichází na rozhovor, hraje fěr, musí práci dostat. To je jisté, to je zaručené, takhle to funguje.

Vy, kteří chcete lepší práci nebo víc peněz, přečtěte si znovu má slova a vyzkoušejte to. Takto můžete ovlivňovat lidi, ne nutně zlým způsobem. Nemůžete ovlivnit člověka, aby udělal to, co by za normálních okolností neudělal. Nemůžete někoho přinutit, aby konal zlé, špatné skutky. Takže pro vás, kteří se mě ptáte, jak ovládnout dívky - nemůžete, přátelé, nemůžete. Nezkoušejte to.

Ano, nevinné čtenářky, nejčistší dámy, dostávám čas od času dopisy od „gentlemanů“, kteří chtějí vědět, jak hypnotizovat a očarovat dívky, aby se staly bezmocnými a „gentleman“ je mohli - co asi za takových okolností? Já jim ovšem říkám pravdu: pokud dívku neotráví, nemohou ji přinutit, aby dělala něco, co by za normální situace nepřipustila. Tak je to. Jsou-li vaše přání čistá, můžete člověka ovlivnit, aby konal dobro, ale ne zlo. Mnoho lidí beztak nepotřebuje, aby je někdo nutil ke zlým věcem, dělají je jaks automaticky.

Ted' bychom mohli otevřít další otázku, vztahující se k předcházejícím poznámkám. Otázka zní:

„Říkáte, že lidé přicházejí na tuto zemi několikrát, dokud nenaplní svůj úkol. Zároveň říkáte, že občas přicházejí na svět skupiny lidí s týmž. účelem. Můžete to doložit nějakým příkladem?“

Budu se držet skutečnosti a řeknu - ano. Měl jsem výstřížek ze španělských novin, psalo se tam velmi podrobně o časopise *Excalibur*, který kdysi vycházel v Durbanu v jižní Africe. Mám o celé věci jen povrchní informace, ale zdá se, že tenhle časopis uveřejnil doložitelné paralely mezi životem a smrtí presidenta Lincolna a presidenta Kennedyho. To natolik vyvrátí všechny pochybnosti, že se chci podrobně zabývat všemi detaily. Vypočítám je jeden po druhém, abyste se v nich vyznali a mohli si o nich případně povídat s přáteli. Takže:

1. President Lincoln byl zvolen do úřadu v roce 1860. To lze vyčíst z historických příruček. Takže v roce 1860 se stal presidentem a zde je možno nalézt první podobnost - Kennedy byl zvolen o sto let později, v roce 1960.

2. Dost možná vás zarazí, že president Lincoln byl zavražděn v pátek a president Kennedy

rovněž.

3. Možná jste četli, že prezident Lincoln byl v okamžiku atentátu právě v divadle spolu se svojí ženou. President Kennedy byl na návštěvě Dallasu v Texasu a jel autem se svou ženou. Rovněž sledoval divadlo, divadlo veřejných poct.

4. President Lincoln byl střelen do zad, když seděl v lóži. President Kennedy byl střelen do zad, když seděl v autě.

5. Po prezidentu Lincolnovi nastoupil do úřadu muž jménem Johnson. Tělo presidenta Kennedyho zavražděného v Texasu doprovázel na palubě letadla vicepresident Johnson, budoucí president USA.

6. A to ještě zdaleka není všechno. Johnson, který nastoupil po Lincolnovi, byl demokrat z Jihu; Lyndon Johnson, který nastoupil po Kennedym, byl rovněž demokrat z Jihu - z Texasu. To je docela dost „náhod“, ne? Přítomnost při některých událostech znamená víc než pouhou náhodu. Tohle přeci dokazuje, že musí existovat nějaký „božský plán“, podle něhož se entita, tvořící presidenta Lincolna, možná vrátila jako Kennedy, aby svůj úkol dokončila.

A pokračujeme:

7. Oba Johnsonové byli před svým zvolením senátory.

8. Lincolnův nástupce se jmenoval Andrew Johnson. A teď dávejte pozor. .. Andrew Johnson se narodil v roce 1808. Kennedyův nástupce Johnson se narodil v roce 1908.

9. Lincoln zavraždil podivný člověk, naprosto nespokojený, máme-li věřit zprávám, které dnes patří do historie. Jmenoval se John Wilkes Booth a narodil se roku 1839. Lee Harvey Oswald, který údajně zavraždil presidenta Kennedyho, byl velice nespokojený člověk, který měl soustavně nějaké problémy. Narodil se roku 1939.

10. Postupme v našem seznamu „náhod“. Booth byl zavražděn dřív, než se dostal před soud. Oswald stejně tak: byl zavražděn, když ho převážela policie. Ještě před soudem.

11. Tyto „náhody“ se netýkají, jak jste sami viděli, jenom presidentů a jejich vrahů, ale i jejich manželek. Paní Lincolnová, manželka presidenta Lincolna, přišla o dítě během manželova úřadu. Totéž se stalo paní Ken- nedyové.

12. Lincoln měl tajemníka jménem Kennedy. Ten ho od návštěvy divadla zrazoval. President Kennedy měl tajemníka Lincolna, který mu doporučoval, aby se vyhnul cestě do Dallasu!

13. John Wilkes Booth střelil presidenta Lincolna v divadle do zad. Pak utekl a skryl se ve skladišti. Lee Harvey Oswald střelil Kennedyho ze skladiště a skryl se v divadle. Přečtěte si to znovu a přemýšlejte. Není to divné? Jeden vrah střílí v divadle a skrývá se ve skladišti, druhý střílí ze skladiště a skrývá se v divadle.

15. Spočítejte počet písmen ve jméně John Wilkes Booth a dostanete patnáctku. Ke stejnému číslu dojdete u jména Lee Harvey Oswald.

16. Předpokládá se, že Lincolnův vrah Booth měl komplice. Nebylo to však jednoznačně dokázáno. Není ani dokázáno že Booth Lincolna skutečně zavraždil. Stejně tak se neví zcela jistě, jestli Oswald opravdu zabil Kennedyho. Předpokládá se, že i on měl komplice, ale důkazy chybí. Podívejme se na to přímo: okolnosti ukazují na Boothe a na Oswalda, ale jaká je skutečná pravda a kolik předsudků a ukvapených soudů vypustil do světa tisk? Nevíme, a proto na to upozorňuju. To je totiž další shoda v příběhu obou mužů.

17. Vzpomeňte si na muže zvaného Ruby, fanatika, který zabil Oswalda. Střelil ho přímo před televizními kamerami. Prodral se přes polici, namířil a zmáčknul kohoutek. Boston Corbett byl také fanatik, i on věřil, že zabít Johna Wilkese Boothe je správné. Oba muži byli zastřeleni, protože byli obviněni z vraždy presidenta. V obou případech se říkalo, že tihle vrazi, Corbett a Ruby, to udělali z přílišné věrnosti svému presidentovi. Ale ani v jednom případě nebyl prokázán skutečný motiv.

V jedné knize jsem psal o nadvědomí, jez ovládá loutky. Uvažujte o tom ve světle těchto informací. Dva presidenti byli zvoleni v rozpětí sta let, oba byli zavražděni v párek a - v seznamu si přečtete další podobnosti. Takže opravdu věříte, že to je všechno jenom shoda náhod? To přeci není možné. Já osobně věřím tomu, že prezident Lincoln nedokončil svou práci, proto se musel vrátit na naprosto stejnou pozici, aby mohl završit svůj úkol.

Jedinou možností byl návrat do funkce presidenta Spojených států, a přesně to udělal. Můžete to brát také tak, že nadvědomí občas udělá hlavní zkoušku. V Lincolnově případě byla připravena scéna - dokonce i v divadle — a prezident byl zavražděn. Předpokládanému vrahovi nebylo nic prokázáno a byl rovněž zavražděn. Všechno bylo naprosto neuspokojivé, neznámé motivy, nikomu se nic nedokázalo, takže nadvědomí bylo možná rozmrzelé nad ztrátou času a námahy, a proto všechno zorganizovalo ještě jednou, o sto let později. Ale v

astrálním světě čas plyne jinak. Představme si druhou stranu smrti, jak sedí, škrábe se na své pomyslné hlavě a uvažuje, co dál. Než se dost naškrábe a než vůbec zneklidní, na zemi uplyne sto let jako voda.

Člověk se ptá, co se děje dál. Bylo nadvědomí spokojeno s druhým pokusem? Nebo přijde i třetí? Osobně věřím, že ještě zažijeme presidenta Spojených států, který bude držen v odloučení pro své chatrné duševní zdraví. Vzpomínám si na spoustu starých vtipů o amerických presidentech, kteří byli šílení. Ani mě nenapadne je strašit, ale tentokrát je to opravdu vážné. Věřím, že zanedlouho budeme mít presidenta Spojených států, který bude z funkce uvolněn z důvodů mentální choroby. Zároveň se dožijeme další komplikované záležitosti: mnoho důležitých a vlivných členů americké vlády bude obviněno ze sympatizování s komunismem, protože budou pomáhat nepříteli a rozprodávat svou vlastní zemi. Vy mladší to všechno zažijete, protože tohle se skutečně stane. Ve Spojených státech se odehrají opravdu hrozné věci. Na několik dalších let si vypněte rádio!

6. KAPITOLA

*Čas je to nejcennější,
co člověk může promrhat.*

Stařec ležel ve své nove posteli, v nemocniční posteli, která měla automatický zvedák korní části a která se zvedala a klesala pouhým zmáčknutím knoflíku. Jezdil nahoru a dolů, hrál si s postelí jako děcko s novou hračkou, ale když člověk nemůže vstát, není to tak nepochopitelné. Za normálních okolností musel ležet v posteli, která je tak nízká, že se z ní nelze dívat z okna. Tecf měl stařec postel, jejíž výšku mohl upravit pomocí tlačítka. Představoval si sám sebe jako ponorku, která vyplouvá na hladinu, aby si prohlédla okolní svět.

„Hej!“ zakřičela Kleopatra. „Jak si dopřič představuješ, že k tobě skočíme, když tu popojíždíš nahoru dolů? Jak asi máme odhadnout vzdálenost?“

Stařec sebou škubnul a vrátil se do přítomnosti. Rychle sjel až na nejnižší úroveň. Kleopatra k němu vyskočila a rozzlobeně si mu sedla na hrudník. „Chceš se mě zbavit?“ zeptala se. „Chceš mi to tak zkomplikovat, abych nemohla přijít a vyskočit si k tobě?“

„Samozřejmě, že ne, Kleo,“ odpověděl stařec. „Ale koukni se, když se na mě postavíš, neuvidíš z okna jen ten pitomý balkón, ale i loď v přístavu.“

Tak tam spolu leželi a pozorovali přístav. Nejbliž kotvila loď, která vykládala niklovou rudu. Za ní bylo vidět ruskou loď s hluboko ponořenou zádí. Podle přídě se dalo odhadnout, že v přední části ještě není naložena. O dvě kotviště dál nakládali dřevovinu do jihokorejské lodě. „Nevěděl jsem, že sem jezdí pro dřevovinu,“ řekl stařec. „V Jižní Koreji je přeci spousta stromů.“

„To bude nejspíš výměnný obchod. Berou od Kanady dřevovinu výměnou za něco jiného,“ řekla Buttercup.

Co se týče lodí, Buttercup byla jednoznačně odbornice. A taky se výborně vyznala ve vlajkách. Nezvyklá jihokorejská ji na chvíli zarazila, ale žádná jiná ne. Panama, Libye, všechny rozeznala na velké vzdálenosti.

Faddy vzhledla. „Co to ~~děláš~~ Guve?“ zeptala se poněkud rozladěně. „Jsi tak nemocný, že mluvíš sám se sebou?“

„Ne, samozřejmě že nemluví k sobě, dělám si poznámky pro knihu. Copak si nemůžu ani udělat poznámky, copak nemůžu mluvit, aniž bych tě vyrušil, Tadinko?“

Tadinka překvapeně a pobouřeně zavrtěla hlavou. Načež se stočila do klubíčka a opět usnula. Najednou Klea nastražila uši a Taddy se škubnutím probudila. Zvenku se ozýval pronikavý hlas: „Dneska jsem se koukala do papírů. Horoskop nic moc, takže jsem si řekla, když nemáš nic pořádného na práci, holka, tak to si radši vem den volna a zůstaň v posteli, ale můžeš to udělat, když musíš vydělávat, když musíš živit mužského?“ Hlas mizel doprovázen mumláním druhé ženy, zřejmě ze sebe dostávala svoje vlastní problémy.

„To mi připomíná otázku, kterou tady mám,“ řekl stařec. Ponořil se do hromady dopisů a triumfálně vytáhl ten pravý.

Známka odněkud ze vzdálených Filipín. Předmět? „Vážený pane, přikládám dolar a datum svého narození. Prosím vás, pošlete mi okamžitě horoskop a věštbu, pošlete to obratem letecky. Jestli nějaké peníze zbydou, nechte si je na známky pro ty, co neposlali ofrankovanou obálku.“

Co vy na to? Někteří lidé si myslí, že horoskopy rostou na stromech. Není to tak jednoduché, jejich vypracování zabere spoustu času. Ale máme tu další otázku: „Co si myslíte o horoskopech? Lidi, kteří inzerují sestavování horoskopů, jsou podvodníci, nebo ne? Mně se to nikdy nezdálo. Jaká je pravda?“

Astrologická pravda je taková: za správných podmínek může být naprosto přesná a úspěšná. Za správných podmínek.

Nejprve bych rád vás varoval před všemi inzeráty, které nabízejí sestavení horoskopu za pár dolarů nebo šilinků. Dostanete potištěný papír, který se* sice tváří jako horoskop, ale můžete ho rovnou hodit do koše. Totéž se týká všech nesmyslně údajně vyprodukovaných počítačem. Je to plýtvání penězi. Astrologie není mechanický proces. Je to věda a umění

zároveň; umění se z ní nedá vyloučit, stejně jako nelze rezignovat na vědu.

K vytvoření dobrého, přesného horoskopu potřebujete znát přesný čas a místo narození. Musíte strávit mnoho dnů nad různými aspekty a tak dále.

Dobrý horoskop nelze udělat za pět nebo deset dolarů, za takové peníze dostanete jenom přibližný, velmi přibližný návod, který je použitelný pro tisíce různých lidí. Neudělám horoskop pro nikoho za žádné peníze, protože nevěřím lidem, kteří mají svůj horoskop. Pokud ho člověk má, domnívá se, že se podle něj musí chovat. Ale horoskop není definitivní předpis. Je to soubor možností. Znáte-li astrologické složení nějakého člověka, můžete popsat, jak vypadá, jaká je jeho povaha. A horoskop udává omezení, která daný člověk má. Někdo má kupříkladu horoskop, který mu řekne, že nepřekročí postavení, v němž byl zrozen, ale může s velkým úsilím vykonat určitou věc.

Další člověk má v horoskopu třeba napsáno, že se nad svoje postavení dostane, bude postupovat velmi rychle, aniž by se zvlášť namáhal. Víte, co to je horoskop? Podívejte se na něj takhle: je to výčet, informovaný odhad lidských schopností.

Na vysvětlení si vezměme dvě auta. „Horoskop“ rolls-royce říká, že bude velmi tichý, rychlý a pohodlný, že bude dosahovat určité maximální rychlosti a spotřebuje tolik a tolik benzínu na tolik a tolik mil. Horoskop druhého auta - dělají se v Anglii ještě mini-morrisy? - nám řekne, že to bude auto s nízkou výkonností, velmi vhodné pro kratší výlety, jeho maximální rychlost bude taková a taková, nespotřebuje moc benzínu a je to skvělé malé auto do zácpy. A lidé jsou podobní. Mají své charakteristiky, kterým zkrátka říkáme horoskop.

Horoskop neřekne dravé mladé ženě, která se vrhá na lov manžela, že půjde a potká pana Pravého pod třetí lampou, až se otočí napravo a nalevo, nebo že potká tmavovlasého muže, který si bude zavazovat tkaničky, a že to bude láska na první pohled. To nejsou horoskopy, to není skutečná astrologie, to je falešné předpovídání budoucnosti.

Skutečných a pravých astrologů je v inzerátech minimum. Ti opravdoví inzerovat nemusí. Zprávy o jejich přesnosti putují od úst k ústům. A jestli si myslíte, že vyplníte kupón, pošlete ho spolu s padesáti centy nebo pěti šilinky a dostanete nějakou věštbu - no tak se nad tím ještě jednou zamyslete. Jste jedním z těch pošetilců, kteří si skutečně zaslouží chytit se do „pasti, protože si myslíte, že můžete něco získat tak levně. Dostanete jenom to, co jste si zaplatili.

Nesestavím horoskop za žádné peníze. Pokud bych nějaký udělal, tak zadarmo a za zvláštních okolností, ale podle mého se nedá udělat za méně než sto dolarů. Takovou má cenu, a pokud je levnější, pak ten, co ho dělal, nad ním nestrávil dost času a námahy. Za menší peníze dostanete papír s několika značkami.

Co se mé týče, můj život předpověděl jeden astrolog se zarážející přesností. Vše, co mi řekl, se stalo, bohužel se navíc odehrálo ještě několik věcí, o nichž se nezmínil, a ty byly všechny zlé.

Abych tedy odpověděl na otázku „Je astrologie pravdivá?": Říkám ano, astrologie může být velmi pravdivá, může předpokládat, jaký bude lidský život, může navrhnout pravděpodobnosti, ale jenom pravděpodobnosti. Neberte ji příliš vážně, pokud ovšem nenarazíte na zázračného astrologa, který ví přesně, co dělá, který se chová mravně, to znamená, že mluví pravdu, absolutní pravdu a nic než pravdu. Spousta astrologů má své „informace“, které vkládá do horoskopů, protože ví, co lidé chtějí slyšet.

Ted k další otázce. „Můj zeť je velmi podivný. Nevěří ve věci, ve které věřím já, nevěří v okultní věci. Co s ním mám dělat?“

Na to se dá odpovědět jenom jedním způsobem, a to velmi jednoznačným: v ohledu, který má na mysli tato dáma, se nijak pomoci nedá. Není-li člověk připraven na studium okultních záležitostí, nemá smysl ho k nim nutit, bylo by to dokonce špatné.

Každý má právo volného výběru. Ať si zvolí cokoliv, je to jeho osobní věc a zodpovědnost. Jestli se Bili Trouba rozhodne, že „okultní věci jsou pomyje“, proč ho přesvědčovat o opaku. Je to jeho víra, jeho výběr. Kohokoli ovlivňovat je chyba.

Mnoho lidí mi píše a ptá se, jakou mantru použít, aby nějakého nebožáka donutili k něčemu, co se mu dokonale přičí. Opakuji *ad nauseum*: je chyba někoho ovlivňovat. Ten člověk se třeba nechce věnovat astrologii a okultismu ze stejného důvodu, proč nechce hrát stolní hry. Nelze očekávat, že všichni souhlasí s tím, co děláme. Měli byste slyšet naše neshody s Buttercup. Mnoho věcí mám potvrzeno vlastní zkušeností, ale Buttercup má právo myslet si o nich, co sama chce. Nevěří stejným věcem jako já? Je to její volba a já ji neovlivňuji!. V tom pitomém tisku se čas od času objeví článek o tom, že Buttercup je moje žákyně. Větší nesmysl by napsat nemohli! Není ani mou žákyní, ani buddhistkou. Především,

já nemám žádné žáky, nikdy jsem neměl, a za druhé věřím, že není dobré změnit strany a dát se na buddhismus, když chcete být ve skutečnosti křesťan, nebo přistoupit ke křesťanství, když chcete být ve skutečnosti buddhista. Mám v tomto smyslu celkem předsudky. Říkám, že když je člověk připraven, stane se buddhistou automaticky, protože buddhismus v podstatě znamená poslouchat zákony chování — chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se chovali oni k tobě. Nemám na mysli různé podivné kultury v Anglii a Spojených státech, které samy sobě říkají buddhistické „chrámy“. Tak si buddhismus naprosto nepředstavuji!

Skuteční buddhisté nemusí sbírat konvertity, já jsem opravdový buddhista.

Když už se víceméně bavíme o astrologii, podívejme se rovnou na dva další systémy. Grafologii, vědu, která dokáže přečíst povahu člověka z jeho písma, schvaluji stoprocentně, pokud ji vykonává odborník. Grafologie není věštění budoucnosti, je to přesnější metoda určující lidskou povahu, možnosti a tak dále. Samozřejmě, že grafolog musí být odborník. Mnoho začátečníků nebo vyložených podvodníků staví své závěry na dvou třech rysech písma, ale k absolutní jistotě je potřeba zhruba sedm potvrzení. Tak to je.

Rukopis vypovídá o povaze a schopnostech a tak dále. Není možné vyčíst z něj budoucnost a žádný spolehlivý grafolog to nikdy netvrdí. Nejlepší využití má grafologie při výběru zaměstnanců.

Před několika lety Ma, které dnes říkáme Ra'ab, prováděla grafologu pro průmyslové firmy, a velice úspěšně. Firmy jí dodávaly rukopisy lidí ucházejících se o určité místo a Ra'ab poměrně přesně určila, který z žadatelů je nejvhodnější, a popsala jeho povahu a schopnosti.

Tak mě napadá, že bych měl říct, jak se z Ma stala Ra'ab. Kočky se domnívaly, že první jméno (Ma) lidem příliš připomíná posluhovačku Dinaha Dripdryho, která se také jmenovala Ma. Proto jsme začali používat jméno z jejího minulého života, Ra'ab. Tohle byla jedna z mých nechvalně známých odboček. Nevadí, je lepší mít odbočky než nemít knihu, co říkáte?

V této knize bude hodně odboček a mnoho opakování. Procházel jsem celou hromadu otázek a mám za to, že opakování je nezbytné, i když se to možná někomu nebude líbit. Tímto vás tedy varuji: budu se opakovat. Varuji vás na tomto bezpečném místě, kdy už toho máte tolik za sebou. Doufám, že jste si tuhle knihu koupili, ne že jste si ji půjčili z knihovny. Chudák autor nedostává za knihy v knihovnách svůj podíl. Každá kniha v knihovně představuje menší zisk, a to znamená méně jídla pro autora. Lidé mi píší s tím, že četli kus mé knihy v knihovně a teď by se rádi na něco zeptali. Nebo ať jim pošlu všechny své knihy, každou podepsanou a s fotografií, a oni se je pokusí přečíst. Beznadějně případy, co? Takže jestli jste se dostali až lak daleko a jestli jste si tuhle knihu koupili, říkám vám - ano, budou tu nějaká opakování, ale vždy oprávněná. Doufám, že opakováním se vám informace dostanou do podvědomí. Než se naučíte násobilku, také musíte opakovat. Tak dělám něco pro vás, pomáhám vám zasadit nové vědomosti do podvědomí.

Mnoho firem si své zaměstnance vybírá na základě rukopisu, takže ve svém vlastním zájmu byste na něm měli pracovat, lak můžete získat lepší práci za víc peněz. Dobrý grafolog vám odhadne rukopis, což vám pomůže překonat slabosti a posílit přednosti. Ale nikdy, nikdy nevěřte, že vám z rukopisu někdo vyčte budoucnost. To nelze.

Jedním z originálních způsobů, jak vykládat lidskou minulost, současnost a budoucnost, je čtení z ruky. Pokud to někdo umí, je to spolehlivé. Jste-li praváci, pak vaše levá ruka naznačuje, co jste si pro tento život naplánovali, vypovídá o výbavě, s níž jste přišli na tento svět, jestli máte umělecké sklony, jestli jste pracovití, jestli jste temperamentní, nebo klidní. Levá ruka říká, co si člověk naplánoval, zatímco pravá ukazuje, co člověk zatím dokázal. Průměrný praktik vám z čar a prstů vyčte váš charakter, ale musí být velmi zkušený, aby vám z nich pravdivě vyčetl také minulost a pravděpodobnou budoucnost. Znova kladu důraz na slovo „pravděpodobnou“. Nic na této zemi, co se týká člověka, není definitivní a neměnné, neexistuje věda, umění, schopnost, plán, který by dokázal říct: toto se člověku bezpochyby stane. Skuteční znalci přiznají, že vám sdělují pouhé možnosti.

Například nějaký nešťastník vyskočí z letadla bez padáku. Všichni si řeknou, že je prakticky mrtvý hned, jak vyskočí, protože skončí pádem na tvrdou zem a zbyde po něm jenom mastný flek. Ale pozor - třeba nepadne na tvrdé. Čas od času se stává, že lidé pád z letadla přežijí, aby svou historii mohli vyprávět. Já osobně z letadla vypadl, když začalo hořet; letěl jsem asi tak tisíc stop. Utrpěl jsem vážná zranění páteře. Ostatní lidé spadli bezpečně; jeden chudák spadl na seník a hrozilo mu, že se udusí dřív, než ho někdo najde, než ho vyhrabou ze sena. Měl pár modřin a pořádný šok, ale nic horšího se mu nestalo.

Jiný známý případ se odehrál ve Švýcarsku. Pilot musel opustit letadlo bez padáku. Padal chladným švýcarským vzduchem a přistál v hluboké závěži. Hrozilo mu jedině, že umrzne.

Lidé rychle hrabali, aby se k němu dostali, takže jediným jeho problémem byl chlad. A vidíte, každý astrolog by mu řekl, že zemře při leteckém neštěstí, protože možnost tu byla. Jen se neuskutečnila.

Pokud vám věstec, jasnovidce, astrolog, někdo, kdo čte z ruky atd., *ad lib.* řekne, že to a to se stane určitě, seberte peníze a pryč. Může vám říct možnosti, ale vždy mějte na paměti, že nejde o nic jiného než o možnosti. Když zapojíte hlavu, vůli a představitivost, můžete všechno změnit.

Na to existuje jeden typický příklad. Znáte ho? Sokrates, jeden z nejmoudřejších mužů, měl s největší pravděpodobností horoskop sestavený už od mládí. Horoskop naznačoval, že z něj bude fanatický vrah a násilník, zapálený pro jakoukoliv hanebnost. Mladý Sokrates si řekl: „Změním se.“ A rozhodl se, že pro to něco udělá. Všechnu svou energii upnul k vědomostem, k filosofické práci, a dnes ho uctíváme jako jednoho z největších hrdinů. Nesmazatelné se zapsal do historie. Ale mohl se poddat horoskopu a nechat své otisky jenom v knihách o zločinech. Já to vidíte, i když vám astrolog nebo ten, co čte z ruky, řekne něco děsivého, pamatujte, že to můžete překonat, špatné věci vždy můžete potlačit.

Z dopisů, které mi přicházejí, jsem získal dojem, že většina z vás se domnívá, že spisovatel jako já si žije v blahobytu, má k dispozici bandu sekretářek, se zadržným dechem očekávajících další šéfův příkaz. Ukazuje se, že si myslíte, že spisovatel jako já má přede dveřmi rolls-royce kdykoliv připravený vyrazit na cestu. Není to tak ani náhodou. Ležím v nepohodlné posteli jako v nemocnici, a právě teď jsem kvůli nemoci a tak dále neschopen psát, takže moji knihu vyťukává ochotná Buttercup, stejně jako vyťukala většinu těch předchozích — a velmi dobře, musím říct. Víte, jaké otázky dostávám? Některé znáte, ale víte, na jaké neodpovídám? Jak byste například odpověděli na takovou: „Rekněte nám, jak vzniká stín.“ Nebo: „Existují skutečně vzdálenosti a je země opravdu kulatá?“ Nebo: „Co si myslíte o pravosti toho a onoho. Znamená to, že máme jíst pravou rukou?“

Poslední otázka není zas tak nesmyslná. Možná si myslíte, že ji poslal nějaký blázen nebo šílenec, ale když se nad ní vážně zamyslete, zjistíte, že na ní něco je. Jaký je význam pravého toho a pravého onoho? Víme, jak dělat věci tím správným způsobem a jak se vyhýbat špatnému, víme, že je správné dělat dobro, ne dělat zlo. Ale víte, že i naše ruce mají polaritu? Jedna je pozitivní, druhá negativní. Když se vrátíte o pár odstavců na místo, kde jsme mluvili o dlaních, zjistíte, že levá ruka se vztahuje k abstraktním věcem, k věcem před naším příchodem na zem, k našim plánům, zatímco pravá říká, čeho už jsme dosáhli.

Podobná pravidla o rukách znali před lety Arabové. Levou ruku považovali za „špinavou“, a proto ji používali jenom na špinavou práci, vztahující se k toaletě, zatímco pravá, „čistá“ ruka se používala při jídle. Každého pokrmu se dotkli pravou rukou, ačkoli hrnek nebo sklenici mohli uchopit rukou levou. Bylo by zajímavé zabývat se podrobně vlivem ruky na trávení - jeden měsíc se dotýkat jídla jenom pravou rukou, další měsíc jenom rukou levou.

Pravá ruka je vhodná na sevření dýky nebo kordu, ji si podáváme s druhým člověkem. Kdysi lidé nosili v pravé ruce nůž nebo dýku na odstrašení útočníka. Když přišli k příteli, napřáhli pravou ruku, aby ukázali, že neskrývají žádnou zbraň, že přicházejí v míru. A tak vznikl zvyk potřásání rukou — potřeste někomu rukou a uvidíte, že v dlaní nesvívá nůž. A jestli skrývá nějakou zbraň v rukávu, tak mu ji vytřepejte.

Z tohoto soudku je i další otázka:

„Jak spojuje Stříbrné vlákno fyzické s nadvědomím a astrálem zároveň?“

Stříbrné vlákno je vibrace, neboli zároveň zdroj energie. Nemusí směřovat jenom k jednomu objektu, to znamená, že není omezeno na spojení těla a duše. Lze se na něj napojovat, jako se můžete napojit na telefon. Máte-li telefon v obývacím pokoji, není tak složité udělat přípojku do ložnice.

Běžné smysly dovolují poznat, že nadvědomí je zdrojem energie každého člověka. Dá se říct, že nadvědomí má všechny lidi na vodítku. Na vodítku můžete vést jednoho psa anebo deset psů. Zrovna tak je nadvědomí napojeno na astrální a na fyzické tělo. Nedá se odpovědět jinak než takto: když máte psa, řekněme velkého psa, můžete na druhý konec vodítka celkem bez problémů navázat psa malého. A tak je to s nadvědomím, s astrálním a fyzickým.

Skrze psaní jsem se dostal do kontaktu s hroznými lidmi, někteří z nich byli opravdoví šílenci, které můžeme klidně považovat za mentálně postižené. Tvoří ovšem menšinu. Poznal jsem totiž i lidi naprosto skvělé. Například dvě báječné dámy z Britské Kolumbie, paní a slečnu Neumanovy. Snaží se vést opravdu úspěšný život a já si myslím, že se jim to daří. Poslaly mi několik otázek. Jednu z nich zodpovím v této kapitole, protože se sem skvěle hodí. Zde je tedy odpověď na zvláštní otázku od paní a slečny Neumanových. Otázka zní: „Mohli

byste prosím vysvětlit homosexualitu podobným způsobem, jako jste osvětlil alkoholismus ve své knize *Beyond the Tenth*?

Nadvědomí získává zkušenosti na této zemi. Samo o sobě je příliš velké, mocné a vibrující, aby na tuto zemi přišlo, proto zaměstnává seskupení protoplazmy, která hloupě považujeme za nejvyšší formu existence. My lidé jsme jenom kusy masa nalepené na kostech a poháněné laskavostí nadvědomí. Ale stávají se takové věci:

Jistý výrobce aut si uvědomí: „Ježkovy voči, já jsem špatně spojil brzdy v tom a tom autě! Všechno zpátky!“ Z továrny odešlou zprávy pro majitele a auto se musí přivést zpět k opravě.

Ve vřavě cesty z astrálního světa na svět tento se občas přihodí nějaká záměna. Zrození je traumatická zkušenost, velmi násilná a citlivé mechanismy při něm mohou být poškozeny. Například děcko, jehož matka se během těhotenství vůbec nestarala o to, co jí a co dělá, nedostalo takzvaný vyrovnaný chemický základ. Něco mu chybí, a proto se vývoj některých jeho žláz zastavil. Řekněme, že se měla narodit holčička, ale následkem nedostatku určitých prvků se narodí chlapec. Chlapec s holčičími sklony.

Rodiče zjistí, že mají zženštilého chudáka, a proto se mi budou přehnaně věnovat, budou se snažit potlačovat v něm city, nebo se budou pokoušet vychovat z něj skutečného muže. Ale to nepůjde. Jsou-li žlázy špatné, bez ohledu na předpoklady, chlapec je vlastně dívkou v chlapeckém těle.

V pubertě se třeba vyvíjí uspokojivě nebo se to alespoň zdá. Hraje sice s ostatními páku, ale nemůže si pomoci.

Až dospěje v muže, zjistí, že nemůže „dělat normální věci“, místo toho se honí za muži. Pochopitelně proto, že jeho touhy jsou touhami ženskými. Jeho psychika je zcela ženská, ale nešťastnou shodou okolností dostala mužské tělo. Nedá se použít, ale je tu.

Takoví muži jsou zženštilí a mají homosexuální sklony. Čím silnější ženská psychika, tím silnější sklony.

Má-li žena mužskou psychiku, nepřitahují ji muži, ale ženy. Její psychika je nadvědomí blíže než její tělo, proto mu posílá zmatené vzkazy. Nadvědomí jí odpovídá: „Dělej něco, zaměstnej se!“ Nešťastná mužská psychika si „dělat něco“ vyloží jako muž, a proto se zaměří na ženy. Takže se ženy milují se ženami a říkáme jim lesby podle jistého řeckého ostrova, kde to bylo „normální“.

Nemá smysl homosexuály odsuzovat, nejsou to zločinci. Považujeme je za nemocné, za lidi s hormonálními poruchami. Mají-li doktoři a medicína vůbec nějaký smysl, měli by pro ně vymyslet lék.

Moje poslední zkušenosti mi dovolují říci, že západní lékaři jsou neschopní šilenci, kteří člověka jenom oškubou. Moje zkušenosti jsou nevýslovně žalostné, ale teď se bavíme o homosexualitě.

Kdyby lesby (ženy) a homosexuálové (muži) našli citlivého doktora, mohli by se podrobit léčbě žláz, která by jejich stav zlepšila a bezpochyby jim usnadnila život. Ale současní doktoři se bohužel ženou jenom za penězi, takže to bude dlouhé hledání. Ale odsuzovat homosexuály nemá smysl, není to jejich chyba. Jsou to nešťastní lidé, protože jsou zmatení, nevědí, co se s nimi stalo, a cítí, že jimi lidé opovrhují. Nemohou potlačit nejsilnější pud, který zná každý muž a každá žena — pud reprodukční.

Vyschlé mozky neboli psychiatři jim nedokážou pomoci, protože to, co normální člověk zvládne za pár dní, dělají psychiatři léta. Kdyby se homosexuálům jasně vysvětlilo, že mají problémy se žlázami, dokázali by to přijmout. Zákony se naštěstí změnily, takže se o takové případy spíš starají, než by je pronásledovaly a trestaly za jejich nemoc.

Takovýto lidem lze pomáhat několika způsoby. Především by jim měl nějaký starší a chápavý člověk, který rozumí jejich utrpení, podrobně vysvětlit, co se jim stalo. V druhé instanci by oběť měla dostat léky na potlačení sexuální touhy. Za třetí - znovu vysvětlit a zajít k lékaři na odpovídající hormonální nebo testosteronové injekce, které tělu dokonale uleví ve věci sexuality.

Důležité je homosexuály nikdy, nikdy z ničeho neobviňovat, není to jejich chyba, byli potrestáni za něco, co nespáchali. Byli potrestáni za chybu přírody, matka možná snědla něco špatného, matka a dítě možná nebyli chemicky kompatibilní. Ať si o tom myslíte cokoli, homosexuálům skutečně pomůže jenom opravdové porozumění a pochopení a rozumná lékařská péče.

Teď jsem narazil na otázku, na niž jsem už vlastně odpověděl. Ale radši se budu opakovat. Otázka zní: „Jak vzniklo nedorozumění, že si okultisté nesmějí nechat platit za své služby?“

Pro odpověď netřeba chodit daleko. Na Dálném Východě je většina lidí příšerně chudá;

nemají televize, auta, soukromá letadla, patrové domy. Někdy mají jen jídlo a pár hadrů, někteří z nich za celý život neviděli peníze. Místo toho provozují výměnný obchod, vyměňují, co vypěstují, vejce, nebo dokonce za věci nabízejí práci. Chce-li zemědělec okultistovy služby, nezaplatí mu, protože nemá čím, ale dá mu jídlo, třeba obilí nebo ovoce. Nemá-li nazbyt ani vejce, obilí nebo ovoce, tak pro okultistu pracuje, například mu spraví šaty, vydlabe novou misku. Pokud má obydlí, zemědělec mu ho vyčistí. Pokud je to jeskyně v horách, uklidí v ní několikrát, vymete starou trávu a podlahu pokryje trávou čerstvou. Nanosí dříví a vůbec udělá, co je potřeba.

A to je přece odměna, ne? Jídlo, práce, tím vším se dá platit. Varování před placením je ovšem něco jiného. Upozorňuje na bezohledné lidi ze Západu, kteří nabízejí to, co ve skutečnosti nedokážou, za spoustu peněz. Viděl jsem naprosto Fantastické a neuvěřitelné inzeráty. Představil jsem si chlápků, jak si balí kufry a vyráží do astrálu, aby si přečetl akašskou kroniku, samozřejmě za tučný poplatek. Takové věci jsou ovšem nemožné, protože existuje velmi přísný okultní zákon určující, že nikdo nemůže nahlédnout do akašské kroniky žijícího člověka. Chcete-li vědět, co se stalo před pěti sty lety, to je jiná věc, **10** je historie a na tu se můžete obracet stejně jednoduše, jako chodíte do filmoték a vybíráte si historické filmy. Ale do akašské kroniky žijícího člověka nemůžeme. Duchovní svět neexistuje koneckonců jenom kvůli několika podvodníkům. Myslete na to, až budete číst jejich inzeráty, a společně se tomu zasmějeme.

7. KAPITOLA

*Poraň jiného
a zraníš sám sebe.*

Byl příjemný den, jasně modrá obloha a na tu dobu nezvykle teplo. Zdálo se, že zima končí. Jaro, vykukující z kalendáře, s sebou přineslo slunce a nový život pro ty, kteří zoufale bojovali s kanadskou zimou.

V údolích zatím ležely závěje sněhu a zůstanou tam ještě dlouho, ale ve vyšších polohách už sních pod paprsky tál a malé potůčky stékaly po stráních do řeky Saint John.

Toho dne kolem létali ptáci a dokazovali, že jaro se blíží. Ptáci, kteří se vraceli do svých hnízd. Proletělo tudy hejno kachen, brzy nato se černý racek odlepil od moře a přistál s křikem na střeše.

Večer se ochladilo. Ve vzduchu bylo cítit sních. Najednou zničeho nic začalo krupobití. Kroupy mlátily do oken, skákaly na balkónech. Silnice za malou chvíli pokrýval bílý ledový koberec.

Stařec si povzdech: „Chudák pan Robichaud, bude mít ráno zase co dělat!“ Pan Robichaud celý den odklízěl tající sních, zametal štěrk, který se posypávala silnice, aby neklouzala. Ale víchřice přinášela nový štěrk přímo před dům a přidělávala už tak přepracovanému muži další práci.

Večer se blížil, pouliční lampy a světla velkoměsta se rozzářily. Svítala také nemocnice, připravena dnem i nocí.

Stařec otočil hlavu a podíval se přes balkón oknem ven. V přístavu bylo čilo, ruská loď nakládající obilí stále zářila. Bylo slyšet tukaní strojů a svist páry.

Stařec uslyšel příšerný hluk jednoho z pekelných kanadských národních dieslových motorů, který dusal po kolejích viaduktu; houkal a vřískal, jako by právě nastal konec světa. „To by mě zajímalo, proč strojvedoucímu nikdo neřekne, že na přejezdu je signální světlo,“ uvažoval. Kanadské lokomotivy jezdí a nepřetržitě houkají a vyzvánějí. Jako když si malé děti hrají a dělají při tom co největší hluk. Za zemi hluku a ruchu by měla být prohlášena Kanada, ne Spojené státy.

Stařec opět zvedl zrak k přejezdu a k nekonečné šňůře nákladních aut. K libyjské lodi, která právě vyložila sedm tisíc tun niklové rudy, se vracel vlečný člun. Loď byla zadržena s tím, že ve Spojených státech nezaplatila poplatky. Odsupěla od pobřeží Pacifiku, aniž by cokoliv zaplatila. Ale telefon je rychlejší než loď. Vzkaz překročil pobřeží Pacifiku ve Spojených státech a dorazil na východní pobřeží Kanady. Policie vstoupila na palubu lodi a s sebou přinesla zatykač na kapitána.

Po vynaloženém úsilí dorazily záruky a loď je teď připravena k odplutí, takže vlečňáky ji táhnou zpět do hlubokých vod. Loď se obrátí správným směrem a vyrazí nejspíš do Austrálie.

Lodivod už je na palubě, navigační loďka je za bójemi a čeká na loď, která zpomaluje. Navigační loďka jí jede po boku, vyloží navigátora a sama se vydává na cestu.

Loď odplula tiše, bez hučení a pískání, žádná pára, odplížila se, jako by se styděla, že byla potrestána za zradu a nedůvěru v lidstvo, jako exemplární příklad pro všechny, kteří neplatí své účty.

Spící lidé opouštěli svá fyzická těla a vystupovali do astrálního světa, jejich Stříbrná vlákna se napínala, jako by byla hedvábná, jasná, zářící, škubající se.

Stařec se v duchu usmál, protože z jednoho pokoje slyšel Buttercupino chrápání. „Nikdy by nevěřila, že *takhle* řeže dříví,“ pomyslel si. Najednou se skrze zeď zjevilo její astrální tělo a letělo dál, nahoru a pak směrem do Spojených států. Chrápání zesílilo.

Ra'ab ve druhém pokoji také trochu chrápala. Odešla dříve, do astrálu koček, kde se setká se svými milovanými, s Ku'ei, Fifi Greywhiskersovou, s Cindy, Dlouhým Torném, Inrdem Furheadem a dalšími. Ra'ab měla tu výhodu, že věděla, kdy jde do země astrálních koček, ale nejspíš nevěděla, jak zní její chrápání.

Kočička Kleopatra spala vedle Ra'ab a také putovala do země astrálních koček. Ale tlustá Tadinka bděla, měla službu až do čtyř do rána. Odpočívala na parapetu nad radiátorem a chytala teplo. Jedna přední tlapka jí visela dolů, druhou měla pod bradou. Zadní tlapy měla položené na jedné straně, zatímco hlavu otočila na stranu druhou, zkrátka poloha, kterou dokážou zaujmout jenom kočky.

Kdesi ve Fundském zálivu rozsvítla rybářská loď pátrací světlo. Chvilí slídilo a pak najednou zhaslo a po rybářské loďce nebylo ani památky. V zálivu bylo víc rybářských lodí s vytáženými sítěmi. Doufaly, že chytí rybu neotrávenou rtutí z amerických vod, z průmyslových amerických zón, odkud vypouštěli do řek otrávené splašky. A nová nálož jedu pocházela z havarovaného tankeru, potopeného u pobřeží Nového Skotska, takže mastní a otrávení ptáci a ryby byli co chvíli vytrhováni mořskými vlnami na pobřeží. Rybáři z New Brunswicku šli za svou prací poněkud znechuceně, věděli, že jejich živobytí je ohroženo nehoráznými způsoby, jakými člověk znečišťuje přírodní zdroje.

Oblohou plulo pár mraků, zvedal se vítr. Tři vlajky na kopci zběsile mávaly a lana na stožárech se třepotala, jako by nechtěla zůstat pozadu.

Nad kopcem za Mispceckem se najednou hrozně rychle vynořil měsíc a zazářil na jasné obloze. Osvětlnil celou scénérii, zahanbil pouliční svítlny, zahanbil světla na mostě přes řeku Saint John. Jak stoupal, paprsek stříbrného světla se rozběhl po moři od Mispcecku až k přístavu, zářivé prsty se dotýkaly rybářské loďky, osvětlily bójku, kus pobřeží a nakonec se rozbily na tisíc kousků, protože se setkaly s pohybem vlečného člunu.

Stařec se obrátil. Projela jím ostrá, palčivá bolest. Zalupal po dechu a chtělo se mu zvracet. Bolest, již dlouho věrná společnice, bolest, která přichází čím dál tím častěji a je čím dál tím silnější, bolest, která nesmiřitelně ukazuje v kalendáři, jak pokračuje jeho cesta životem a kolik z ní ještě zbývá.

Tadalinka se vztyčila na parapetu, pozorné se na starce zadívala, něco si zamumlala a odběhla ke spící Raab. Stříbrné vlákno mezi Ra'abiným astrálním a fyzickým tělem se zachvělo a začalo se navíjet. Navíjelo se čím dál tím rychleji, až se astrální tělo vrátilo. Hned poté se Ra'ab šla podívat, co může pro starce udělat. Stařec byl od té doby, co se v Kanadě začal „léčit“, soustavně překvapován. Ve své pošetilosti se domníval, že doktor má nejprve pacientovi ulevit od bolesti, tak ho to alespoň vždycky učili. Naučil se, že nejprve ulevíte trpícímu a pak léčíte příčiny bolesti. Ale teď to viděl z druhé strany, ne jako doktor, ale jako pacient.

Starce sužovaly bolesti, a proto on a Ra ab požádali doktora o utišující léky. Nejdřív jim řekl: „Ne, ještě vám je nedáme, mohlo by se to zhoršit.“ Ale stařec měl stále bolesti, stále trpěl, byl převezzen do nemocnice jako naléhavý případ, a teprve tam se našla soucitná sestra, která mu pomohla.

Potom další záchvat a jiná nemocnice. A verdikt: nedá se s tím nic dělat. Stařec, Ra'ab a Buttercup ho vyslechli, ale nemohli pochopit, proč starci alespoň nepomohou od bolesti, nezbaví ho utrpení, aby mohl odpočívat. Tak se zase zeptali: Není to první úkol lékaře? Jestli nedokáže pacienta vyléčit, může mu alespoň poskytnout úlevu.

Raab se bezradně rozhlížela - co má udělat? Neměla žádné léky, nic. Takže si mohla jenom sednout, pozorovat a rozdávat soucit a porozumění.

Brzy přišla Kleopatra, která předváděla akrobatické kousky, aby odvedla starcovu pozornost od bolesti. Doufala, že mu poskytne alespoň trochu rozptýlení. Kleopatra i Tadalinka předly, aby ukázaly, jak moc jeho utrpení rozumí. Dva lidé, které by normální člověk na ulici považoval maximálně za hezká zvířátka; ti, co vědí, je považují za skutečné lidi, lidi inteligentní, vysoce civilizované a naprosto soucitné a chápající.

A tak stařec ležel v posteli a přemýšlel, jak je možné, že místní medicína ještě neslyšela o utišujících prostředcích. A jestli ano, tak proč je nepoužívali, proč nechtěli ulevit tomu, kdo pociťuje skutečnou bolest?

Obloha potemněla, měsíc zakryly nízké černé mraky. Najednou se na obzoru objevila mlha, která se začala přibližovat k pevnině. Na okno dopadly první dešťové kapky a zahřmělo, až se otřásl dům. Bouře brzy propukla naplno, vítr hučel, řval a proudy deště se střídaly s kroupami. Přívaly vody smyly všechny vzpomínky na příjemný den. Přístav se skryl za závoj deště. Pouliční sodíkové lampy vydávaly strašidelné zelenomodré světlo a ze všech sil bojovaly s mlhou a útočícími kapkami.

Monotónní bubnování deště, hučící vítr opírající se o okna a bouchající dveřmi připomněl starci jeho vlastní vnitřní stav.

Noc byla nekonečná, zdálo se, že minuta je dlouhá jako hodina a hodina jako den. Stařec přinutil Ra'ab, aby si šla zase lehnout. Klea u něj ještě chvíli zůstala a pak šla taky spát. Tadalinka se vrátila na parapet a zůstala tam do čtyř hodin temného rána. Ve čtyři hodiny se vrátila Klea a vyskočila k Taddy. Otřely se nosem o nos a Taddy seskočila. Kleopatra zaujala Tadinčinu pozici.

Venku se probouzel život, do přístavu přicházeli první dělníci. Bylo slyšet, jak někdo

startuje auto, zřejmě se jel podívat do nevlídných doků. Osamělý vlečný člun kdesi v dálce zahoukal, ztracen v dešti a temnotě. Po majáku nebyly ani stopy, déšť zcela skryl jeho světlo, ale bylo možno zaslechnout tlumený zvuk jeho sirény.

Hodiny se vlekly. Konečně se nad kopcem objevilo šedé světlo. Příliš šedé a mdlé na to, aby rozptýlilo pochmurnou náladu. Odhalilo jenom ošklivý den a vodu všude kolem. Vodu tekoucí z okapů, valící se po cestách a zahalující výhled na most a na přístav.

Čas plynul a života přibývalo. Vrátila se Raab, krátce po ní i Buttercup. Další den začal.

Přístav vypadal opuštěně. Parník Blue Star se chystal k odplutí. Už chtěl taky pryč. Zato ruská loď, nepřetržitě vyfukující oblaka dýmu, tu stále kotvila. Dole nějací muži nakládali červenou loďku zásobami pro maják a chystali se na prohlídku bójí. Uprostřed přístavu kotvil osamělý vlečný člun; postava stojící na přídi chytala ryby. To nejspíš námořníci připravovali snídani.

Začala docházet pošta. Dnes dorazilo sedmdesát osm dopisů, skoro všechny o něco žádaly, skoro všechny bez ořádkované obálky.

jedna žena psala: „Ach, doktore Rampo, slyšela jsem, že umíráte, a tak jsem si řekla, že mi musíte pomoci, dřív než bude pozdě. Udělejte to pro mě. *Musile* to pro mě udělat.”

Lidé píšou a píšou a stařec se vždy snaží na rozumné otázky odpovídat. Buttercup velmi tvrdě pracovala, přepisovala pro starce všechny dopisy, protože on už nemohl.

Alé lidé neustávali. Ještě než dostali odpověď, poslali další seznam otázek, „než bude pozdě”.

Jakási „dáma” z Toronta poslala naráz sedm dopisů. Zřejmě dopsala dopis o několika stránkách, a když už ho zalepila, ještě si na něco vzpomněla, a rak dále, až přišlo sedm dopisů.

Stařec měl s dopisy mnoho nejrůznějších zážitků. Jedna paní z Ontaria psala opravdu vznětlivé dopisy a podařilo se jí dokonce získat jeho soukromou adresu. Kontaktovala policii s tím, že potřebuje naprosto nezbytně spojení na doktora Rampu. Je to prý otázka života a smrti. A tak místní policisté poslali s těmi nejlepšími úmysly své auto na adresu, kde stařec žil, kde ležel nemocný. Policista přijel s přísným rozkazem: „Musíte ihned volat na toto číslo. Je to otázka života a smrti.” Taťáž žena posílala doporučené dopisy a telegramy. Až se to nedalo vydržet, protože nakonec přišel starci dopis, ve kterém žena vyhrožovala, že pokud se stařec nestane jejím „přítelem”, spáchá sebevraždu. K tomu přiložila tři stránky popsané jednou jedinou větou, která se stále opakovala: „Zemři (jméno), zemři (jméno), zemři (jméno).” To už bylo moc, takže se stařec spojil s policií v okrsku, kde bydlela. Policisté ji ve věci těchto „milostných” dopisů vyhledali. Ted je konečně pokoj. Ačkoli ten nešťastný policista, který za ní šel, se na stanici vrátil značně otřesen.

Jedné noci ležel stařec v posteli a byl vážně nemocen. Kolem půlnoci se ozvalo dunivé bušení na dveře. Ra’ab vyběhla ze svého pokoje. Stařec těžce vstal a usedl na vozík. Popadl první věc, kterou měl po ruce, pro případ, že by to byl vetřelec. Ale za dveřmi stáli dva francouzský hovořící policisté, kteří se chatrnou angličtinou ptali po doktoru Rainpovi. Jeden z nich byl z oddělení pro odhalování podvodů, druhý byl policejní řidič. Ptali se na nejrůznější věci, kladli mnoho otázek — a o půlnoci. Nakonec se stařec zeptal, co se děje, proč se ho ptají na takové věci. Policisté se na sebe podívali, jeden z nich se zvedl, došel k telefonu, vytočil číslo a rychle si vyměnil pár slov se svým nadřízeným. Po telefonátu se jejich chování naprosto změnilo. Ukázalo se, že nějaký Američan ze Středozápadu telefonoval na montrealskou policii s tím, že potřebuje, aby urychleně kontaktovali doktora Rampu, adresa neznámá, a vyřídili mu, aby zavolal na jisté číslo do onoho středozápadního státu v USA.

Vzkaz byl cestou nějak zkomolen. Přijímal ho policista z oddělení pro odhalování podvodů, který si řekl, že starce navštíví osobně ve věci podvodu, a podle toho se také zachoval. Nicméně vše se nakonec vysvětlilo a policisté odešli. Omluva unavenému a nemocnému muži přišla trochu pozdě, bylo už po půlnoci.

Totéž se stalo, když stařec bydlel v Saint Johnu. Na montrealskou policii zatelefonovala nějaká baba. Tvrdila, že je to otázka života a smrti, takže policisté se přihnali na místo v domnění, že jde o život. Ta pitomá nána jenom chtěla, aby stařec řekl jejímu muži, že s ním nemůže vést sexuální život! Ačkoli to byl velmi drahý výjezd, ženská ani její manžel se nenabídli, že by zaplatili výlohy. Takové věci se občas stávají, někteří lidé si zkrátka myslí, že stařec se topí v penězích a umírá touhou pomáhat jim a platit za jejich potěšení.

Nedávno přišel dopis od muže z Asie. Psal, že chce pomáhat lidstvu, a proto by se rád stal doktorem. Nařídil starci, aby mu okamžitě poslal peníze na letenku první třídou do Kanady.

Také mu napsal, že stařec by si měl pokládat za čest, že mu může platit jídlo a ubytování a všechny studijní náklady. Jeho dopis končil slovy: „Nikdy vám to nebudu moct vrátit, ale aspoň budete vědět, že pomáhám ostatním.“

Ještě jedna věc se stala. Do domu přišel v noci muž s veškerými svými zavazadly. Přišel ke dveřím a bušil a bušil, dokud mu neotevřeli. Přijel až z Indie. Rekl: „Budou s vámi žít jako váš syn. Budu vám vařit.“ A snažil se i s kufry vecpat dovnitř.

O tomhle přemýšlel stařec. Přemýšlel o lidech, kteří mu posílají dopisy, přemýšlel o ženě, která mu psala, že právě dokončila knihu, kterou jí telepaticky nadiktoval, a teď chce doporučující dopis pro vydavatele zaručující podíl na zisku.

O některých dopisech by bylo možné napsat vsutku zábavnou knihu, ale starci zbýval jenom krátký čas, v němž chtěl odpovědět na otázky, které by lidem pomohly. Přichází totiž i mnoho smysluplných otázek. Jako například tato:

„Proč si nikdy nevzpomínáme na úkol, se kterým přicházíme na tuto zemi? Proč jdeme slepě kupředu, aniž bychom věděli, co děláme? Můžete mi na to odpovědět?“

Samozřejmě, není na tom nic složitého. Kdyby lidé dopředu věděli, co mají udělat, soustředili by se jenom na tuto věc, takže by získali pouze jednostranné znalosti a zkušenosti.

Lidé mi často vyčítají, že pozemský život přirovnávám ke škole. Ale vždyť je to tak, je to škola, lidská škola. Takže se k těmto vysvětlením vrátím a řeknu toto: nejdřív chodíte do školy a pak skládáte zkoušky.

Musíte se podrobit zkoušce. Ověříte si, kolik jste se naučili. Vstupujete do zkušební místnosti a nevíte, jakou otázku dostanete. Kdybyste to předem věděli, tak by to nebyla žádná zkouška, protože byste se nabiflovali pár vět o několika věcech, zkoušku byste samozřejmě úspěšně složili — a nevěděli nic.

Ve škole se člověk musí učit spoustu věcí. Zároveň se musí učit to, co se mu bude jednou v budoucnu hodit. Studenti vědí, že přijde zkouška, ale neznají přesně otázky. Proto se musí naučit všechno, čeho se test bude týkat, a nemohou se zaměřit jenom na jednu dvě věci.

Představme si, že chirurg, spíš budoucí chirurg, skládá zkoušku. Během studia se nepřipravoval, ale řekněme, že mu někdo prozradil znění otázek. Kdyby byl bezohledný a bezcharakterní, připravil by se jenom na tyto otázky a samozřejmě, že by uspěl *cum laude*.

A pak jste třeba vy jeho první pacient. Jdete na operaci ledvin - a doktor umí jenom odstranit slepé střevo. Měli byste z toho radost?

Letěli byste snad rádi s pilotem, který zvládl dokonale otázky u zkoušek a dostal práci, aniž by věděl o moc víc? Samozřejmě, že ne.

Nevíte, jaký je váš životní úkol, abyste se ze všech sil snažili (alespoň se předpokládá, že budete!) po všech stránkách. Možná je vaším úkolem být laskaví ke kočkám, jste s tím třeba otravní, ale ponoříte se do toho tématu opravdově, takže budete nepříjemní psům a koňům, protože je budete naprosto opomíjet. Ne, paní Otázková, je prozíravé, že lidé neznají svůj úkol. Kdyby ho znali, byli by nevyrovnaní a jednostranní.

Ale nemyslete si, že mi píšou jenom blázní a šílenci, není to pravda. Seznámil jsem se i s výjimečně skvělými lidmi. Jednou z nich je Valeria Sorocková. První mě přivítala, když jsme přijeli do Irsku, a od té doby jsme přátelé. Valeria Sorocková má naprosto dokonalou vlastnost: je zcela a absolutně spolehlivá. Nejsem vůbec mobilní, a když cokoli potřebuju, samozřejmě něco zvlášť obtížného, na Valerii Sorockovou se mohu vždycky obrátit. Fyzicky žijeme daleko, ale duchovně jsme si blízcí.

Tímto vzdávám Valerii Sorockové poctu za její stálost, věrnost a obrovské úsilí, s nímž koná dobro. V žádném případě to není bohatá žena, pracuje velmi tvrdě a cestuje mnoho mil za špatně placenou práci. Ale Valerie Sorocková si vždycky najde čas, aby pomohla. Takže, Valerie, mnohokrát vám děkuji a za vaše věrné přátelství vám dávám své.

Samozřejmě spousta lidí je průměrných, a je smutné pomyšlení, že většina z nich nedisponuje žádnými přednostmi. Obvykle jsou tak skromní a slušní, že podceňují své vlastní schopnosti. Teď mám na mysli dva skvělé lidi, pana a paní Czermakovi. Podle mého názoru mají složitý život, protože se nedokážou „prodat“.

Pan Czermak je muž hodný ocenění, skvělý charakter, s dokonalým mozkiem, který exceluje v *číslech*! V těch mě vždycky porazí.

Paní Czermaková je také velmi nadaná. Má fantastické umělecké vlohy, dělá keramiku, fotografuje, jakékoliv umění je pro ni hračka. Sama sebe zpomaluje svým sklonem k dokonalosti. Dokonalost na tomto světě neexistuje. Když o ni někdo stůj co stůj usiluje, plytvá časem, který se nevrátí.

Brzy se dostaneme ke dvěma otázkám, jedné od pana Czermaka a druhé od paní

Czermakové.

Lidé se na mě obrazení s nejroztodivnějšími problémy. Nejdelší dopis, který jsem dostal, byl na papíře devět palců širokém a třináct stop devět palců dlouhém. Byl to jeden dlouhý list papíru a text byl napsán na stroji, lak to byl ten nejdelší dopis, který jsem kdy dostal. Co byste s ním udělali vy? No, to jsem s ním udělal taky.

Samozřejmě se zmíníme o Johnu Hendersonovi. Seznámil jsem se s ním poté, co mi napsal pár dopisů. John Henderson je báječný chlapík, velmi schopný. Doufám, že jednou roztáhne svá duchovní křídla a napíše jednu dvě knihy, nabídne lidem duchovní útočiště a bude vykonávat, co mu řeknou lidé z druhé strany.

Ano, získal jsem několik báječných přátel. Píší mi lidé, kteří nemají nejmenší zájem o nadpřirozené věci. Ale co na tom záleží? Ied nastal ten pravý okamžik odpovědět na otázku pana Hannse Czermaka. Píše: „Doktore Rampo, mám otázku. Co má člověk udělat, aby si vybudoval okultní schopnosti? Ptám se, protože mám problémy začít s tím, co tak jasné popisujete ve svých knihách. Určitě něco dělám špatně, a tak se ptám na způsob, jak připravit mysl a tělo.“

Nezáleží na tom, jestli astrálně cestujete vědomé, protože astrální cestování podniká každý - ve spánku. Ale jestli máte s něčím problémy, jste si jisti, opravdu jisti, že to chcete dělat? Jste si jisti, že v sobě nemáte nějakou bariéru řekněme z minulého života?

Představme si člověka - ne vás, samozřejmě který byl v minulém životě čarodějnice. Řekněme, že byl upálen na hranici nebo popraven nějakým podobně zajímavým způsobem. Až se vrátí zpět do života se zájmem o okultismus, může v sobě mít zakořeněný strach, že když začne znova, skončí na hranici nebo na provaze. Takže podvědomí zaklapne závoru a nikam nepostupuje.

Jediná cesta, jak z toho ven, je následující:

Meditujte nad problémem. Skutečně, upřímně toužíte po astrálním cestování, po jasnovidectví, chcete číst z karet nebo něco na ten způsob?

Pokud ano, pokud můžete odpovědět „ano“, zeptejte se sami sebe, proč to chcete. Ze všeho nejdřív si musíte vyjasnit tyto problémy.

Dále se musíte zeptat, zdali se nebojíte, že budete mimo tělo a nebudete se moct vrátit zpátky. Nebojíte se, že vás napadnou cizí entity, až budete mimo tělo? Uvědomte si, že se vám nemůže nic stát, pokud nemáte strach.

Jste-li si jisti, že se opravdu chcete věnovat okultismu, nejlepší je vyhradit si určitou denní dobu, třeba večerní půlhodinku, na uvažování. Představte si co nejsilněj, že děláte, co chcete, protože dostanete-li do svého podvědomí, že se toužíte dostat do astrálu, podvědomí otevře brány a osvobodí vás. Představte si podvědomí jako přihlouplého siláka, který jen doslova plní příkazy. Pokud jste kdysi řekli: „Pro všechno na světě, nepouštěj mě z těla,“ podvědomí se podle toho zachová, dokud ho neovládnete a nenahradíte starý příkaz novým.

Ale pamatujte! Nemyslete si, že nepokračujete, pokud jste si vědomí některých věcí. Radím vám upřímně: zažíváte-li komplikace, nedělejte si z toho hlavu a počkejte, až se věci usadí.

Když jsem se před lety učil morseovku, varovali mě, že přijde „zlom“. No, záhadný „zlom“ přišel, když jsem zvládal třiadvacet slov za minutu. Bez ohledu na úsilí a trénink jsem se přes těch třiadvacet slov nedostal, to byl ten zlom. Ukázalo se, že to je přímo propast na cestě ke zlepšení, k rychlejšímu posílání a přijímání zpráv.

Jednoho dne jsem ve vzteku řekl: „No dobrá, když to nejde, tak to nejde.“ Ještě ten den jsem si nad morseovku znovu sednul a zjistil jsem, že mi jde mnohem rychleji, zvládnul jsem skoro třicet slov za minutu. Dostal jsem se přes „propast“. Snažil jsem se ze všech sil, vy se, pane Czermaku, jistě také tak snažíte, a vy, vy, vy také, všichni se snažíte. Pokud přijdou překážky, nejedte kupředu jako buldozer. Uklidněte se, přemýšlejte, a nakonec zjistíte, že cestou pasivní rezistence jste se přes ně dostali. Výsledkem budete překvapeni.

V zájmu rodinné harmonie bych měl odpovědět i na otázku paní Czermakové v téže kapitole, abych nebyl obviněn z rozdělování manželských párů.

Paní Czermaková píše: „Otázka. Dříve než ji položím, už vím, že jich budu mít plno. Momentálně mě trápí jeden problém, možná že ho pocítují i jiní, a proto by bylo milé, kdybyste o něm něco řekl. Času je málo. Den má tak málo hodin, že nestihnu to, co bych chtěla. Práci v žádném případě nešidím, ale trápí mě, že nemám dost času na víceméně světské věci, a hlavně nikdy žádný nezbyvá na věci duchovní, které se chci učit. Co se týče meditace, nemám dost energie vstávat o víkendů dřív. Co se týče astrálního cestování, spím jak zabitá už ve chvíli, kdy se hlavou dotknu polštáře.“

Obchodní firmy, továrny, velké úřady mají stejné starosti, proto si často zvou lidi specializované na organizaci času. Každý má tři až čtyřikrát víc času, než si myslí, ale lidé jím obvykle plývají stejně, jako plývají vodou. A celému světu se nedostává pitné vody.

Experti na organizaci času a práce pozorují, jak lidé fungují. Jenom příklad: když jdete do kuchyně, kolik věcí se s sebou najednou vezmete? Jen jednu nebo dvě, a přitom dobře víte, že se budete muset pro další dvě tři později vrátit? Kdyby lidé přemýšleli o svém konání, našli by pro ně odpovídající čas.

Nejlepší je napsat si na kus papíru, co chcete za určitý den udělat. Vyškrtněte všechny postradatelné věci a zbylé si naplánujte tak, abyste se kolem nich co nejméně nachodili. Takže se nebudete muset vracet dvakrát nebo i třikrát. Někdo potřebuje nakoupit. Vyběhne za roh do obchodu pro jednu věc, vrátí se do kuchyně a zjistí, že potřebuje ještě cukr a sůl nebo něco jiného - a musí se vrátit. Bez ustání pobíhá.

Někdo jiný má dopisy k odeslání. Vyrazí ke schránce, místo aby je poslal, až půjde na nákup.

Člověk si může rozdělit den, jako jsou ve škole rozdělené hodiny. Tak a tak dlouho bude zeměpis, tak a tak dějepis, tak a tak matematika, tak a tak přestávky, tak a tak oběd. Kdyby si lidé své úkoly rozumně plánovali, zbylo by jim spousta času.

Paní Czermaková má velmi inteligentního manžela, který jí při plánování jistě pomůže. Je pro takový úkol doslova stvořen.

Takže odpověď zní: kdyby si lidé svůj čas dobře naplánovali a plánu se drželi, měli by na všechno dost času. Tak promluvila zkušenost, protože mluvím o tom, co sám dělám. A úspěšně!

8. KAPITOLA

*Když nevylezeš na horu,
nevidíš do údolí.*

Stařec odpočíval v posteli a prohlížel si město. Nové budovy a obrovský hotel, největší hotel ve městě.

Klea a Taddy spaly. Prožily neklidnou noc, protože starci bylo velmi špatně. A to samozřejmě vyžadovalo, aby se dvě siamské kočky ujaly řízení některých věcí. Takže spaly jako lidé - trhaně, ve spánku se pohybovaly, škubaly sebou, ale byly rády, že jsou si nablízku. Stařec o nich přemýšlel naplněn láskou, jako kdyby myslel na své vlastní děti, protože tohle byly nejvyšší entity ve zvířecí podobě, malí lidé, kteří přišli něco vykonat, a dělali to skvěle.

Ve svých čtyřech krátkých letech věku toho hodně scestovaly, zažily spoustu protivenství, zejména neustálé pronásledování tisku. Stařec ležel v šeru a o tom všem přemýšlel, přemýšlel o životě v Montrealu a o minulém ubytování.

Domluvili si ubytování ve městě Saint John. Ale když, už bylo pozdě cokoliv měnit, člověk, který v jejich budoucím bytě dosud bydlel, zjistil, že se nemůže odstěhovat, takže rodina neměla jinou možnost než se nastěhovat do hotelu, což bylo pochopitelně dražší. V hotelu Admirál Beatty se cítili skutečně jako doma. Všichni tu byli spokojeni s ředitelem, který měl dlouholeté zkušenosti z oboru a uměl vyřešit všechny problémy.

Jeden z hotelových poslíčků, Brian, byl vždy k dispozici a velmi zdvořilý. Miloval kočky, takže zcela propadl Kleopatře a Tadrince. Obě dvě flirtující dámy si s ním hrály, předly jen pro něj, otíraly se mu o nohy, zkrátka jak to dívky dovedou, dávaly mu najevo, že je *jediný*.

V hotelu se přátelili ještě s jedním člověkem, s paní Catherine Mayesovou. Stařec měl hodně problémů se stravováním a v hotelu se obvykle nedá dodržovat omezující dieta, ale Catherine Mayesová si vždy našla čas, aby se podívala, je-li vše v pořádku. I když se rodina nastěhovala do bytu, vždy ji rádi zvali na návštěvu.

Počet světel v přístavu se zvětšoval. Denně přijížděly lodě, které následujícího dne měnily náklad. Dvě ruské lodě, jedna z Libye, jedna z Indie, jedna z Kypru, kotvící, nadnášené přílivem a odlivem.

Člun s kapitánem právě připlouval od nové lodi, jeho červené světlo blikalo a pohupovalo se. Brzy se otočil napravo a zaplul na své místo do řady, aby počkal na další loď.

Dole na přejezdu houkaly a lomozily vlaky. Za takový kravál by byl normální člověk okamžitě vsazen do vězení, ale nádražní dělníci se zřejmě domnívali, že to je jejich nepsané a posvátné právo, ohrožovat sluch celého města.

Stařec si pomyslel, že není čas nazahálčivé pozorování, když musí napsat knihu. Napadlo ho, že bude muset udělat to, co by mělo udělat i městské zastupitelstvo, a sice konat svoji práci.

Jak tak procházím dopisy, jsem překvapen, jak často se lidé ptají na život po smrti a na umírání. Téměř se stydím vrátit se k tématu, o němž jsem psal už tolikrát. Skoro se stydím říct Ra'ab, že zase píšu o smrti, téměř se neodvážuju pomyslet na Buttercup, která mi oznamuje, že se opakují. Ale paní a slečna Neumanové se ptají na život po smrti a jiný dopis po mně žádá „úplné, ale srozumitelné vysvětlení tzv. posmrtného stavu“. Listují dopisy a zjišťují, že na život po smrti se ptá víc a víc lidí. Zdá se, že je to dáno, že o tom budu muset napsat. Jestli už to nechcete znovu číst, zavřete oči a nalistujte si nějakou jinou část.

Rekneme si, co se stane v okamžiku smrti. Člověk je obvykle nemocný. Důsledkem nemoci je vyrazen nějaký orgán nezbytně nutný pro život na zemi z provozu. Může to být srdce, takže dejme tomu, že se bavíme o situaci, kdy je postiženo srdce. V srdeční dutině se udělal nádor, už nemůže do mozku pumpovat dostatečné množství krve. Funkce mozku jsou oslabeny, ztrácíme vůli k životu a srdce nedostává podněty k práci.

Přijde chvíle, kdy srdce už nemůže pokračovat, lesně před tímto okamžikem je člověk ve stádiu, kdy nemá energii, aby cítil bolest, je jako novorozenec napůl v matčině těle, napůl na světě, kterému říkáme země. Na druhé straně smrti jsou připraveni pomocníci. Jakmile se srdce zastaví, dojde k záškubu. Není to projev bolesti, není to smrtelná agónie, to je nesmyslná představa. Takzvaná „smrtelná agónie“ není nic jiného než reflexivní reakce nervů

a svalstva, které sebou - osvobozeny od „vedení“ těla - jenom neřízené škubou. Mnoho lidí se domnívá, že to je agónie, ale není tomu tak, protože obyvatel tělo už opustil. Různé obličejové záškuby jsou jenom svalového původu.

Tělo bez obyvatele se možná chvíli svíjí a lapá po dechu, orgány se zmítají. Ale je to jenom, jako když odhodíte staré oblečení a ono se sveze dolů po posteli nebo křesle. Nic se neděje, tělo je teď odpaděk připravený k zakopání nebo spálení, na tom nezáleží.

Nejnovější obyvatel astrálního těla, bývalý vůdce těla, se setká s pomocníky, kteří mu budou ze všech sil pomáhat při procesu aklimatizace. Bohužel se stává, že někteří omezení nevěří na život po smrti. Co s nimi?

Pokud člověk jednoznačně odmítne věřit na život po životě, je ve stavu dokonalé hypnózy, autohypnózy. Dokonce i na zemi je mnoho lidí, kteří jsou slepí prostě proto, že si to o sobě myslí. Mnoho lidí je hluchých, protože si přáli být hluchí, třeba aby mohli uniknout zvukům štěkající manželky. Takové případy jsou klinicky dokázané.

Pokud člověk nevěří, že po smrti něco je, dostane se do černé, husté mlhy a pomocníci mu nemohou asistovat, protože jim to nedovolí. Odmítá vše, co pro něj chtějí vykonat, neboť je přesvědčen, že posmrtný život neexistuje, a **věří**, že právě prožívá noční můru.

Za čas si začne uvědomovat, že na tom životě po smrti něco bude. Proč slyší hlasy, proč kolem sebe cítí lidi, proč dokonce slyší hudbu? S pouhým zábleskem vědomí, že něco takového možná existuje, se černá mlha začíná rozestupovat, šedne, propouští světlo, člověk vidí matné postavy, najednou lépe slyší. Jak se jeho předsudky postupně nahlodávají, je si stále víc a víc vědom toho, že se kolem něj něco děje. Lidé se mu snaží pomoci, opakují mu to, vybízejí ho, aby jejich pomoc přijal. Ve chvíli, kdy se rozhodne pomoc přijmout, se mlha rozplyne a on spatří astrální svět v plné kráse, v barvách, jaké se na zemi nenacházejí, světlý, jasný a velmi příjemný.

Náš ubohý přítel si právě začíná uvědomovat, že život po smrti existuje. Je odveden do řekněme nemocnice nebo odpočívárny nebo rekreačního zařízení. Zde jsou jeho předsudky definitivně zničeny různými paprsky, jeho duševní tělo je posíleno, uzdraveno a vyživeno.

Dostane se mu vysvětlení; je jako novorozenec, jenže rozumí všemu, co se mu říká, a všechno dokáže opakovat, zatímco novorozenec se teprve učí mluvit. Takže poslouchá vysvětlení o životě na druhé straně. Když se chce hádat, tak má smůlu, nikdo se s ním hádat nebude, je jenom zanechán sám se svými myšlenkami, a teprve až přijme, co mu řekli, vysvětlení pokračuje. Nikdo ho nepřesvědčuje, nikdo ho do ničeho nenutí, má právo volby. Když nevěří, musí zůstat ve stavu nehybnosti, až uvěří.

Je zde mnoho lidí, kteří přicházejí s pevným, naprosto nezlomným přesvědčením, že jejich náboženství je jediné možné. Tihle chudáci jsou ve stejné pozici. Pomocníci na druhé straně dobře vědí, že nemohou nováčkovi pomoci, protože pouhé jejich zjevení rozdrtí jeho celoživotní víru. Dejme tomu, že máme velmi silného katolíka, který věří v anděly a d'ábly a podobné divadýlko. Když se dostane na druhou stranu, vidí nebeskou bránu, stařečka s bradou a velkou knihu všech hříchů.

Je připraveno všechno, co chce dobrý, tupý katolík vidět. Vidi anděly jak mávají křídly, vidí lidi sedět na obláčkách a hrát na harfu. V tu chvíli je přesvědčen a spokojen, protože se dostal do nebe. Ale postupně začíná chápat, že to není tak úplná pravda, že andělé nelétají v rytmu tlukoucích křídel a tak dále. Časem mu dojde, že to je jenom divadlo, a tak začne přemýšlet, co za tím vším stojí, co je za oponou a za kulisami a jaká je skutečnost. Jakmile takhle začne přemýšlet, v nebeských kulisách se postupně objevují „trhliny“. Brzy přijde okamžik, kdy už to déle nemůže snést a chce vysvětlení. Andělé s křídly rychle zmizí, harfisté v nočních košilích se rozplynou a v mžiku se objeví zkušební pomocníci, aby probuzenému nováčkovi ukázali realitu místo iluze, realitu mnohem lepší, než iluze kdy může být. Je smutnou skutečností, že mnoho lidí považuje obrázky v Bibli za „svaté“. Pamatujte, že to jsou jenom knižní ilustrace.

V různých náboženstvích se vyskytují takoví přívrženci, kteří bezhlavě věří v jeho legendy a výmysly. Právě ty spatří, když opustí zemi a vstoupí do astrálního plánu.

Když si nováček uvědomí podstatu světa, do něhož přišel, postupuje rychleji. Dostane se do Síně vzpomínek a tam, zcela sám, vstoupí do místnosti, kde spatří celý svůj život, vše, co vykonal, vše, o co se pokusil, vše, co chtěl. Spatří vše, co se mu stalo, vše, na co myslel. A on, jen on sám posoudí, jestli byl jeho život úspěšný, nebo ne.

On, jenom on sám rozhodne, jestli se „vrátí“ do školy a začne se znova učit v naději, že příště uspěje.

Není tu matka ani otec ani nejlepší přítel, které by člověk mohl obvinít z něčeho, co udělal

špatně. Je tu sám, úplně sám, takhle sám byl naposledy, když posledně stál na tomto místě. A soudí se.

Zádní ďáblové, žádný Satan se zakrouceným ocasem a ohnivým dechem se ho nechystá napíchnout na vidle. A co se týče plamenů, ty se tu nepoužívají ani na vytápění.

Většina lidí vyjde ze Síně vzpomínek značně otřesena a s radostí přijme pomoc a porozumění svých pomocníků, čekajících venku.

Nastává období vyrovnání, kdy nováček přemýšlí o tom, co viděl, uvažuje o svých chybách, zvažuje, co udělá. Taková rozhodnutí nepřicházejí za pár minut, je třeba vše důkladně promyslet. Má cenu vrátit se a začít znova, nebo je lepší zůstat pár set let v astrálu a čekat na výhodnější podmínky k návratu? Pak si nováček uvědomí, že neví, jaké podmínky jsou výhodné a kdy mohou nastat. Tehdy je pozván mezi pomocníky, kteří s ním všechno proberou a poradí mu, aniž by ho k čemukoli nutili. Stále má naprostou svobodu výběru, svobodu rozhodnutí, nikdo ho o ničem nepřesvědčuje. Pokud se chce vrátit na zem, je to jenom jeho volba.

Mnoho nováčků si neuvědomuje, že všechnu potřebnou potravu získávají ze vzduchu, z vibrací, které je obklopují. Myslí na svůj pozemský život, na různá jídla, která by si rádi dali, ale nemohli si je dovolit. Teď mohou mít, na co si vzpomenou. Nezáleží na tom, jaké jídlo chtějí, všechno je k dispozici. Mohou získat i doutníky, cigarety nebo dýmky. A šaty? Nikdy jste neměli tolik šatů, jako budete mít v astrálním plánu. Můžete se oblékat podle svého vkusu a nikdo se na vás nebude ohlížet, je to vaše osobní věc. Když chce někdo vypadat jako hippie, v každé ruce láhev, může, protože se nezraní. Astrální sklenice jsou naprosto neškodné, pozemské sklenice jsou nebezpečné.

Ale nováčka nicnedělání brzy unaví. Povalování a pouhé pozorování astrálního světa ho začne nudit. I když byl na zemi starý lenoch, který se jenom poflakoval po ulicích, v astrálním plánu toho má najednou dost. Požádá o práci - a dostane ji. Jakou? Na práci je tu spousta věcí. Je přeci také těžké říct přesně, jakou práci dostane člověk na zemi, když se člověk najednou octne v Timbaktu nebo v Alasce-Lotrinsku. Každý pracuje podle potřeby, a taková práce mu přináší uspokojení a rovnováhu.

Ale pořád se na mysl vtírá otázka, co dál. Zůstat v astrálu trochu déle? Co by dělali jiní? Ptají se zas a znova a pokaždé dostávají stejnou odpověď. Ani náznak přesvědčování, volba je na nich.

Nakonec se rozhodnou, že už to dále nevydrží, že nechtějí být vyloučeni z pozemské školy, že se musí vrátit, pořádně studovat a nakonec složit zkoušku.

Oznámí své rozhodnutí a přejdou do zvláštní skupiny lidí, kteří mají velké zkušenosti a velmi důležité nástroje. Je určeno, co se kdo bude učit, je určeno, jak se to bude učit - pomůže život v chudé rodině? Nebo má jít do bohaté? Měl by se stát bělochem, nebo černochem; nebo ženou? Černou, nebo bílou? Záleží na tom, co člověk napáchal v minulém životě, záleží na tom, jak tvrdě dokáže pracovat, co se má naučit. Poradci jsou nejpovolanejší k tomu, aby mu poradili, mohou mu navrhnout - a oni opravdu jenom navrhnou - typ rodičů, zemi, podmínky. Když souhlasí, do hry vstupují různé nástroje a jsou vybráni vhodní rodiče. Vyberou se rovněž rodiče náhradní. Všichni rodiče jsou určitý čas pozorováni. Když je všechno v pořádku, osoba, která je připravená k reinkarnaci, jde do zvláštního domu v astrálním světě. Ulehne do postele - a probudí se v okamžiku zrození na zemi. Není divu, že dělá takový rozruch a nešťastně pláče.

Mnoho lidí, entit, se rozhodne ještě se na zem nevracet, takže zůstávají v astrálním světě, kde mají spousty práce. Ale než se jimi budeme zabírat, věnujme se zvláštní skupině lidí, kteří nemají na výběr: sebevrahům.

Ukončil-li člověk život na zemi z vlastní vůle, dřív, než mu vypršela lhůta, musí se vrátit na zem co nejdříve, aby si odsloužil zbývající čas. Jako kdyby byl uprchlý trestanec, kterého chytí a zvýší mu trest.

Sebevrah se dostane do astrálního světa. Je přijat jako jakýkoliv jiný člověk, který se legitimně vrací zpět, žádné tresty, nic takového. Nakládá se s ním úplně stejně jako s ostatními. Má dostatečný čas k tomu, aby se zotavil ze šoku způsobeného opuštěním fyzického těla pravděpodobně dost násilným způsobem, a vejde do astrálu.

Když se zotaví, musí vstoupit do Síně vzpomínek. Tady spatří vše, co se mu stalo, spatří to, co ho dohnalo k sebevraždě. A je propuštěn s příšerným pocitem, či spíše s příšerným vědomím, že se musí vrátit na zemi a dožít si nevybraný čas.

Sebevrah je osoba duchovně nevyvinutá, postrádá odvalu k návratu na zem, domnívá se, že to je bezva, zůstat v astrálu, kde na něj nikdo nemůže. To se mylí, protože zákon zní jasně:

sebevrah se musí vrátit na zemi. Když to neudělá dobrovolně, bude přinucen.

Pokud se chce vrátit, setká se se zvláštními poradci, kteří mu sdělí, kolik dnů či let mu zbývá z jeho pozemského „rozsudku“. Musí si tenhle čas na zemi prožít, zároveň musí prožít čas, který uplynul mezi sebevraždou a jeho návratem na zem. Trvá to zhruba rok, než zesílí a dospěje k rozhodnutí, že je potřeba se vrátit, takže si ke svému životu na zemi obvykle přičítá ještě dvanáct měsíců.

Pokud se vzpírá a na zem se vrátit nechce, rádci mu podmínky vyberou sami. Nejde-li dobrovolně, jsou podmínky tvrdší. A v dohodnutý čas je uspán, aniž by se ve své věci mohl rozhodnout, aby se probudil v okamžiku zrození na zemi.

Často se stává, že děcko, které zemře měsíc dva po narození, je reinkarnací sebevraha, který skončil se životem o dva tři měsíce dřív, než by býval zemřel na rakovinu. Trpící si zkrátí život o dva, tři, šest nebo dvanáct měsíců. Proto se musí vrátit a odsloužit si všechny dny, o něž se pokusil připravit.

Lidé se domnívají, že bolest je nesmyslná, utrpení je nesmyslné. Někdo si myslí, že je dobré zabít nevyléčitelně nemocného člověka, ale vědí ti, kteří to obhajují, co se má trpící naučit? Jeho utrpení, povaha jeho nemoci může být to, co se chtěl naučit.

Lidé se mě v dopisech často ptají: „Doktore Rampo, jak to, že vy s vašimi vědomostmi tak trpíte? Proč se nevyléčíte a nežijete věčně?“ To je pochopitelně nesmysl. Kdo chce žít věčně? A jak ti, kteří mi píšou, vědí, o co se pokouším? Nevědí nic, víc se k tomu nedá říct. Pokud někdo zkoumá určitý předmět, musí projít komplikacemi, aby pracoval správně. Lidé, kteří kupříkladu pomáhají malomocným a nosí jim potravu, nevědí, jak se malomocný cítí, co si myslí. Možná jim pomáhají po fyzické stránce, ale sami malomocní nejsou. Totéž s tuberkulózou nebo rakovinou, nebo třeba se zaníceným nehtem na noze. Dokud nemá člověk sám určitý problém, není povolán k tomu, aby o něm hovořil. Vždycky mě rozčiluje, když se římskokatoličtí kněží, kteří se nežení a nemají děti, nejsou to ve fyzickém slova smyslu otcové, odvažují radit ženám v otázkách mateřství. Samozřejmě, že si mnozí z nich dopřávají prázdniny a o ženách toho vědí dost a dost. Viděli jsme to v Montrealu!

Je tedy rozhodně špatné spáchat sebevraždu. Pouze tak odložíte den, kdy se ze země osvobodíte legitimně. Budete se muset vrátit jako vězeň chycený na útěku. Ublížíte jenom sobě - a na sebe přeci myslíte, ne? Tohle je věc, kterou je potřeba překonat.

Běžní lidé, kteří nejsou příliš dobří ani příliš špatní, zůstávají v astrálu různou dobu. Není pravda, že tam všichni jsou šest set nebo tisíc let, záleží zcela na okolnostech jednoho každého případu. Průměrný čas se dá změřit, ale průměrný muž nebo průměrná žena neexistují. A průměrný čas - to je jenom číslo.

V astrálním světě čeká mnoho úkolů. Někteří lidé pomáhají nováčkům, vedou je, ale tohle „vedení“^{1*} nemá nic společného se spiritistickými seancemi nebo starými dámami, které se domnívají, že mají indiánského vůdce nebo vůdce čínského mandarína nebo vůdce tibetského lámu. Jestli tyto dámy něco mají, tak je to nadměrná fantazie. Kdyby se totiž všechno sečetlo a kdybychom vzali každého, kdo prohlašuje, že má indiánského nebo tibetského vůdce, nebylo by dost Indiánů ani Tibeťanů. Lidé na druhé straně mají své vlastní úkoly a k nim nepatří míchat staré bábě kafe, aby mohla v klidu věštit. Nepatří v to ani posouvání ubrusů a hýbání stolem. Všechny tyhle naprosto zbytečné věci pocházejí z nervózní povahy některých hysterických lidí. Lidé na druhé straně mají co dělat se svými vlastními záležitostmi týkajícími se návratu na zem, než aby se zjevovali v zatemněných místnostech a dýchali na krk lidem, kteří přišli za pikantním vzrušením. Na takové seance chodí z druhé strany přírodní duchové a nižší druhy zvané elementálové. Přicházejí sem za zábavou, aby se podívali, jak jsou lidé blbí, když věří všemu, co se jim řekne. Můj milý čtenáři, nevyhledávej tento humbuk, nic jiného to vskutku není.

Totéž se týká desky zvané Ouidža. Lidé si ji opatří a hrají si s ní. Elementálové, kteří skáčou neustále kolem jako opice, pozorují, co se bude dít, a výrazně ovlivní výsledek věštby. Možná si myslíte, že to není nic špatného, ale zároveň nic dobrého. Čtení z těchto desek ovšem může napáchat spoustu škody, protože když clementál chce, vzkaz bude znít naprosto přesvědčivě, ale nebude to nic jiného než obsah podvědomí nešťastné oběti. Celý lidský život se po čtení z desky Ouidža může změnit k horšímu.

Dalším zdrojem chybných informací je Ouidža tehdy, když se pohybuje ve shodě se společnou myšlenkou všech okolosedících. Většinou ji povede horoucí přání a sdělená zpráva bude zase jenom zavádějící. Nejbezpečnější je vyhnout se zdálky Ouidža desce a žádných seancí se neúčastnit. Pamatujte, že na tuto zemi přicházíte zcela bez znalosti účelu své cesty. Budete-li se pokoušet zjistit příliš mnoho bez výjimečné příčiny, budete jako student, který

před zkouškou ukradl znění otázek. Je to podvod, a k ničemu vám nepomůže.

Jedna práce, kterou je v astrálu stále potřeba vykonávat, je přijímat ty, kteří přicházejí během spánku. Lidé přicházejí neustále. Když je na jedné polokouli den, na druhé je noc, takže se soustavně objevují ti, kteří do astrálního světa vstupují ze spánku. Podobají se dětem, které se vrátily ze školy. I tito noční cestovatelé chtějí být pozdraveni svými rodiči nebo přáteli.

Jejich příchody je potřeba řídit, musí se spojit s těmi, které si přejí vidět. Mnoho z nich chce znát věci v době, které se na zemi říká noc. Chtějí vědět, co dělají a co budou dělat zítra. To stojí hodně času.

V astrálním světě jsou ještě jiné entity, které se nereinkarnují. Nejdou na zem, ale nahoru, do vyššího plánu existence. V pravý čas klidně a bezbolestně „zemřou“. Vlastně jenom zmizí z astrálního světa a objeví se ve vyšším plánu.

Více a více lidí se vrací na zem, rodí se stále více a více lidí. Mnozí se ptají proč. Odpověď zní: země je jenom zrnko prachu mezi biliony jiných. Když se mě lidé ptají, jak to že se zvyšuje populace na zemi, řeknu jim pravdu: lidé přicházejí na zem z jiných planet existence. Člověk třeba z dvourozměrného světa přechází na zemi jako na první třírozměrnou planetu, takže svůj koloběh existencí začíná v třírozměrném světě, kterému říkáme země. Přichází sem stále víc a víc lidí, protože je to kvalitní škola. Účelem země je učit překážkám a jak je překonat. Lidé nepřicházejí na zemi, aby si užívali, ale aby se učili a to, co se naučí, mohli předat nadvědomí.

Za tímto světem se nachází astrální plán. Z astrálního plánu se člověk, když se naplní jeho čas, narodí do vyšších sfér existence, až nakonec dokonale vyvinutá entita splyne s nadvědomím. Takto nadvědomí roste.

Když si nadvědomí bude myslet, že vyrostlo příliš, rozhodne se, že ještě je třeba pokračovat v učení a pošle na svět další „loutky“. Tím znova začíná proces cyklických znovuzrození. A až loutky naplní svůj koloběh, očistěny se vrátí k nadvědomí, které se opět zvětší.

Když člověk žije v astrálu, to znamená, že „umřel“ na zemi, vstoupí jeho entita plně do astrálního života. Není tu na návštěvě a stejně jako ti, kteří se do astrálu vrací v okamžiku, kdy jejich tělo na zemi spí, platí za plnohodnotného člena astrálního světa. Chová se jako obyčejný člověk na zemi. Například na konci astrálního dne jde spát. Astrální tělo, které je samozřejmě pevné, jde spát a psychika zanechává tělo na jednom konci Stříbrného vlákna a putuje do vyššího plánu. Tam se učí věci, které použije v nižším astrálu, až se duše vrátí do astrálního těla. Nepředstavujte si, že astrální svět je nejvyšší svět, nemyslete si, že existuje nebe. Žádné není. Je jenom mnoho různých cyklů nebo plánů existence.

Ve světě, jemuž říkáme „astrální“, můžeme mít rodinu. Žijeme skoro stejně jako lidé dole, jenom se nikdy nehádáme, protože v astrálu nemůžete potkat člověka, s nímž se neshodnete. Takže pokud se v astrálu oženíte, nikdy nebudete mít hádavého partnera. Lidé na zemi tomu nerozumějí. Když jste v astrálu, nemůžete potkat své pozemské přátele. A vaše rodina — ta je stejně důležitá, jak pro vás byla důležitá na zemi.

Lidé nejsou v astrálním světě sami, zvířata tam putují také. Nikdy, nikdy se nedopustíte osudové chyby a nedomnívejte se, že člověk je nejvyšší forma existence. Lidé myslí jedním způsobem, zvířata druhým. Ale existují takové entity, které jsou ve srovnání s lidmi výš, než jsou lidé ve srovnání s červy. A dokonce i oni vědí, že nejsou konečnou vývojovou formou. Takže zapomeňte na řeči o nejdokonalejším stvoření a soustředte se na svou práci.

Zvířata přecházejí do astrálního plánu, a aby šla výš, musí si to rovněž zasloužit. Jedním z největších problémů křesťanství je skutečnost, že tvrdí, že člověk je nejvyšší možná vývojová forma a že všechno bylo stvořeno kvůli němu. To vedlo k hrozným koncům. Náboženští vůdci přebudovali křesťanství a lidem lhali, aby získali moc.

Přijměte rovněž jako fakt, že v astrálním světě se nebudete setkávat s ustrašenými psy a bojácnými kočkami. Objevíte tam plnohodnotně partnery, člověku rovnocenně a schopné komunikovat bez nejmenší námahy telepaticky.

Mnoho lidí se ptá na tělo: jsou to jenom nějaké plyny, nebo co? Odpověď zní ne, tělo budete mít v astrálu stejné pevné, jako je vaše současná hora masa nalepená na kostech. Když do sebe dva lidé v astrálu narazí, udělají si bouli stejně jako na zemi.

V astrálním světě je plno lásky, fyzické jako duchovní, ale v měřítku, které nemůže omezená pozemská mysl v pozemském těle vůbec pojmut. Frustrace neexistuje, protože láska je dokonale uspokojivá vždy a pro oba partnery!

Někteří lidé po mně chtějí, abych jim popsal Boha. Bůh není ředitel velkého závodu, víte,

není to ani stařeček s bradkou a lucernou na holi. Bůh je obrovská síla, které člověk neporozumí, dokud neopustí pozemské tělo a neoctne se v astrálním světě. V současné době na třírozměrné zemi většina lidí nerozumí popisu řekněme devítirozměrného předmětu.

Každý svět má Manua, který o něj pečuje. Dá se říct, že Manu je nějaký olympský bůh, dokonale popsáný v řeckých bájích. Chcete-li být moderní, tak si ho představte jako generálního ředitele pobočky nějaké velké firmy. Pod jeho vedením — protože svět není než pobočka - máte ředitele oddělení, kterým můžeme říkat Manuové jednotlivých kontinentů a zemí. Tito ředitelé jsou zodpovědní za chod třeba Spojených států nebo Německa nebo Argentiny. A jako mají lidští ředitelé různé povahy, tak se odlišují i Manuové, takže jednotlivé země se liší ve svých národních charakterech. Němci jsou jiní než Italové, Italové jsou jiní než Číňané. Protože jejich „ředitel“ je zkrátka jiný.

Ať se zdají Manuové sebeskvělejší, jsou jenom loutkami v ruce Velké entity nebo nadvědomí, co vlastně tvoří „Boha“. Tato Velká entita používá Manuy jako loutky stejným způsobem, jako nadvědomí používá lidi k získávání zkušeností.

Dále se často vyskytuje tato otázka: „Astrální tělo má evidentně nějakou podstatu. Jsou-li to molekuly, na hustotě nezáleží, mohou být zničeny nebo poškozeny teplem, chladem, srážkou. Je-li tomu tak, musí existovat nepohodlí a bolest v téměř fyzickém slova smyslu. Jak by se astrál zachoval v blízkosti hvězdy?“ Když mluvíte o molekulách, hovoříte v pojmech pozemského plánu. Molekula je fyzická věc, kus hmoty, ale když se bavíme o astrálním plánu, jsme na hony vzdáleni od jakékoliv nízkofrekvenční vibrace, která se týká všeho na této zemi. Fyzické tělo na této zemi může být zraněno jiným fyzickým tělem, ale fyzické tělo v astrálu nemůže být žádným způsobem zasaženo fyzickým tělem ze země. Jsou to dvě naprosto odlišné věci. Dá se říct, čistě jako příklad, a ne zrovna nejlepší, že kámen a světlo na sebe nereagují. I lodíme-li proti obloze kámen, slunci se nic nestane. Stejně tak ani pozemské fyzické tělo nemůže poranit astrální tělo. Lidi v astrálu zraňuje jenom naprostá hloupost pozemských lidí, kteří se pokoušejí jeden druhého zničit, zlikvidovat tím nejbolestivějším způsobem, a vůbec se chovají jako banda hlupáků, ne jako entity, které jsou na zemi, aby se něco naučily. Lidé na zemi se chovají jako studenti, kteří rozbíjejí počítače za milión dolarů. Je čas, aby dospěli, je čas, aby studenti pochopili, že do školy chodí proto, aby se něco naučili od těch, kteří toho vědí víc.

9. KAPITOLA

*Želva popojde vpřed,
až když vystrčí hlavu z krunýře.*

Pro všechno na světě! Myslel jsem si, že už máme za sebou debatu o as- trálech, úmrtích a podobných věcech, a hned je tu další várka dopisů na totéž téma. Například: „Způsobí atomový výbuch, který zahubí tisíce lidí na světě, nějaký zmatek v astrálním plánu? Dotkne se ho to nějak?“

Z fyzického hlediska se nic nestane, ale samozřejmě to přivodí spoustu práce, protože do astrálu přijdou tisíce lidí v hrozném zmatku. Mnoho jich bude vyděšených, mnoho šílených strachy, takže všichni dostupní pomocníci budou muset přispěchat na pomoc těm, kteří přicházejí v zuboženém stavu. Představte si situaci, kdy na zemi vypukne skutečná katastrofa, například zemětřesení, a všichni pospíchají na pomoc. Odpověď je tedy následující: nikdo v astrálním světě není výbuchem zasažen, ale všichni jsou rozrušeni z nadměrné práce. Musí se postarat o mnoho lidí naráz. Taková událost byla možná předpovězena, ale všechny předpovědi jsou pouhé možnosti a nemusí k nim nutně dojít.

Další otázka zní: „Jak Manuové jednotlivých států vykonávají svoji práci? Pracují na úrovni národních představitelů jako v OSN, mají svá ministerstva a poradce, nebo jak to je?“

Kdyby Spojené národy naplnily původní očekávání, třeba by to byl způsob, jak by mohli Manuové pracovat. Ale musíme vzít v úvahu jednu věc. Možná vás znechutí, nebo dokonce šokuje, ale je to naprostá pravda.

Tento svět není velmi rozvinutý. Ve skutečnosti je to vězení, peklo, tvrdá škola - říkejte tomu, jak chcete. Manuové, kteří spravují tento svět, se rovněž učí. Získávají zkušenosti a zlepšují se. Postupně jsou povyšováni stejně jako vedoucí oddělení. Dokáže-li vedoucí uspět ve svém oddělení, může být povýšen na vyšší pozici.

Je potřeba dívat se na věci s otevřenou myslí a mít na paměti, že na druhé straně v astrálu nemůžete sedět na obláčku a brnkat na banjo nebo na harfu. Musíte pracovat. Když jste v předškolní třídě, myslíte si, že ti skvělí velcí „dospěláci“, kterým je dvanáct let, jsou bozi. Dvanácti až čtrnáctiletí si zase myslí, že středoškoláci jsou skuteční páni všehomíra. Ale tihle bozi musí dělat domácí úkoly, musí chodit do školy, musí získávat zkušenosti. Lidé přicházejí na zemi, aby získali zkušenosti, Manuové dohlížejí na tento svět víceméně proto, aby získali zkušenosti. Vypukne-li mezi dvěma zeměmi válka, poučí se lidé i Manuové.

Na vyšších úrovních, v rozvinutějších světech se Manuové setkávají a přátelsky spolu hovoří, takže se tam nevedou žádné války, ale to je pro tento zvláštní svět příliš nepochopitelné. Lidé jsou na této zemi, aby se učili komplikovanějším způsobem, protože jednoduchou, laskavou cestou by se nic nenaučili. Když k tobě přijde chlápek a udeří tě holí nebo po tom alespoň touží, nemá smysl mu říkat: „Drahý příteli, modlím se za to, abys laskavě upustil od této nepříjemné pozornosti.“ Jestli jste trochu chytří, kopnete ho tam, kde ho to bude nejvíc bolet, a upalujete pro policii.

Takže Manuové tohoto světa se učí stejně jako my. Když už se něco naučí, postoupí dál. Ale hlavu vzhůru, vy jste tu tak na sedmdesát let, zatímco chudáci Manuové mají mnohem delší trest.

A máme tu další otázku: „Říká se, že až ke třináctému dalajlámovi byla v linii pouze jedna duše. Může být třináctý dalajláma v zemi zlatého světa a zároveň se reinkarnovat jako čtrnáctý dalajláma?“

To je naprosto jednoduchá otázka, protože sám čtrnáctý dalajláma vyrazil tisku tajemství, když přiznal, že není reinkarnací velkého třináctého dalajlámy. Ale to proto, že velký třináctý je velmi aktivní entita v astrálním světě, kde koná spoustu dobra. Věřím, že je hodně smutný z toho, že současní „vůdcové“ indického exilu Tibetu zrovna moc nepomáhají. Ale o tom jsem se v této knize už jednou šířeji rozepsal, takže se nechci opakovat.

Další člověk píše s odkazem na *My visit to Venus*, ale rád bych na tomto místě prohlásil, že vám tuhle knihu rozhodně, rozhodně nedoporučuju. Je to jenom pár stránek s - řekl bych - dosti nekonvenčními ilustracemi, které jsem nedělal já. Kniha obsahuje některé části mého díla a je přeplněna reklamami. Byl vydána bez mého svolení a zcela proti mé vůli.

Totéž se týká desky *The Power of Prayer*. Rozhodně vám ji nedoporučuji. Je to nekvalitní nahrávka, která nikdy neměla vyjít; nahrával jsem si to před mnoha a mnoha lety, a když jsem odjel ze Severní Ameriky do Jižní, sdělili mi, že byla vydána deska bez mého svolení, bez mého přání, za mé nepřítomnosti na kontinentě.

Chcete-li skutečnou desku, kupte si Meditace, které jsem za tímto účelem speciálně nahrál. Udělal jsem ji pro lidi, kteří chtějí pomoci s meditacemi. Můžete ji získat na adrese:

E. Z. Sowter 33 Ashby Road
Loughborough
Leicestershire
England

Pan Sowter má na tuto desku práva, stejně tak i na Touch Stone a jiné věci. Je to jediný člověk, který má mé plné svolení a povolení k prodeji desek a Touch Stonů. Rovněž prodává další mé věci.

Tohle je inzerát zdarma pro pana Sowtera, protože to je velmi slušný člověk, který se snaží konat dobro.

Tahle kniha nemá být katalogem milých lidí ani katalogem lumpů, ale nemohu ji ukončit, aniž bych zmínil jednu opravdu příjemnou rodinu - paní Worstmannovou a její dcery. Možná si vzpomínáte, že jednu knihu jsem věnoval paní Worstmannové, příjemné, skutečně vzdělané ženě, kterou je radost znát. Já ji znám již několik let, znal jsem ji i v době, kdy její manžel ještě žil na této zemi, a od doby jeho odchodu na druhou stranu jsem s ním ve spojení. Paní Worstmannová je jedna z nejosvícenějších žen. Dost osvícená na to, aby vychovala dvě nadané dcery. Luise pracuje jako zdravotní sestra v jedné lepší londýnské nemocnici. Jako sestra je dobrá, ale dobrá je i v jiných věcech. Má výtvarné nadání a - nebudu tu vyjmenovávat všechny její přednosti, tolik místa tu zase není. Chci se také zmínit o její sestře, jmenuje se Therese a je rovněž velmi nadaná. I ona pracuje jako zdravotní sestra a velmi touží po tom stát se doktorkou chirurgie. Má na to schopnosti, ale ne finanční prostředky. Sháněl jsem nějakou možnost stipendijní podpory, aby se jí takhle schopná mladá dáma mohla stát. Ale nic jsem bohužel neobjevil, takže kdybyste vy, mí milí čtenáři, věděli, jak získat peníze pro nadanou dívku, která si chce zaplatit vzdělání na lékařské fakultě, máte příležitost vykonat dobro.

Jednoznačně a stručně řečeno: je to mladá dáma, která má dokonalé schopnosti konat dobro na tomto světě jako chirurg. Zdá se mi přílišné, že jí ta možnost může být odepřena z nedostatku peněz na školné.

Když už mluvíme o budoucích chirurzech, zmiňme se o transplantacích. Mám tu otázku: „Co si myslíte o současném humbuku kolem srdečních transplantací a o dalších radikálních chirurgických zákrocích, které do těla přidávají cizí orgány, umělé chlopně, trubičky a tak dále? Z čistě materiálního, fyziologického hlediska to vypadá skoro jako zázračný vědecký průlom, ale skutečně to tak je? Budou různé chemikálie paralyzovat běžné chování lidského těla a odmítat jakýkoli cizí materiál? Nebo je takové odmítnutí nevyhnutelné, protože voperování zdravého orgánu na místo nemocného nedovolí vzniknout harmonii mezi stále nemocným duchem orgánu a jeho uměle vnuceným protějškem? A ještě, získává člověk takou operací vůbec něco, tedy kromě toho, že má navíc pár měsíců nebo let života na zemi, pokud je nevyužije ke smysluplnému učení, které by se jinak odložilo do dalšího vtělení?"

To je sousto! Před mnoha staletími v dobách Atlantidy lidé dokázali provádět transplantace. Bylo možné transplantovat ruku, nohu, nahradit srdce, ledviny, plíce. Ale zásahem Prozřetelnosti tato civilizace zanikla. Pokoušeli se měnit mozek a vytvořili nemorální zrůdy.

Na transplantaci srdce není v podstatě nic těžkého. Je to čistě mechanický proces. Vyřiznete srdce, vložíte náhradní přesně tak, aby všechny cévy navazovaly. Kdejaký kompetentní chirurg to dokáže.

Ve fyzickém světě je každý napůl invalida. Když se tělo podrobí tak radikální operaci, některé nervy a cévy se už nikdy nespojí, celá struktura je narušena a vážně nemocný člověk trpí dalším neduhem, poškozením těla. Ale takový člověk může žít dál - jako poloviční invalida.

V astrálním světě jsou dva lidé, kteří velmi trpí vzájemným „pomícháním“. Jeden je napůl v astrálu, to znamená, že se tam dostane jenom ve spánku, druhý je v astrálu pořád, ale protože jeho orgány jsou stále živé, je s jejich příjemcem v jakémsi spojení skrze Stříbrné

vlákno.

Představte si dvě rádia. Zapnete je v téže místnosti, naladíte tentýž, program. Jedno vypnete a druhé je hned trochu hlasitější; mezi rádií probíhala interakce. A to jsou jenom rádia, přístroje, které dívky zapínají, když se baví o klukách a o délce minisukní pro příští sezónu. Lidská interakce je mnohem silnější a lidský život v astrálu je spojením s tělem někoho jiného zcela jednoznačně poškozen.

Pevně věřím, že transplantace orgánů je příšerný zločin a lidé by neměli dopustit takový prohřešek proti přirozenosti. Odraz dárcova srdce se objeví v auře příjemce - a tito dva lidé se nemusejí snášet. Nezáleží na tom, jakou mají barvu pleti. Problémem je základní rychlost vibrací, osobní frekvence každého člověka. Domnívám se, že transplantace by se měly zakázat.

Něco jiného je náhrada umělým orgánem, to není o nic horší, než když člověk nosí brýle nebo paruku nebo oblečení, ne horší, než když používá berle.

Věřím, že vědci by se měli zabývat vývojem umělých orgánů, které lze bezpečně použít, aniž by vzniklo spojení mezi entitami, které jim způsobuje problémy do doby, než se obě osvobodí ze Stříbrného vlákna a přejdou žít do astrálu. Takže odpověď na tuto zvláštní otázku zní: Jsem rozhodně proti transplantacím.

A máme tu další velmi oblíbenou otázku:

„Informace nebo návod, jak může několik oddaně pracujících lidí změnit běh světa.“

Kdyby lidé šli za svou věcí, mohli by dokázat vše, na co si pomyslí. Dneska lidé nedokážou udržet myšlenku déle než vteřinu dvě. Jestli tomu nevěříte, zkuste to sami na sobě. Přemýšlejte o určité věci a pozorujte ručičku na hodinách. Jste-li upřímní, uznáte, že vaše pozornost se začne rozptylovat rychleji, než byste tušili. Dokážete udržet pozornost jenom tehdy, když myslíte sami na sebe, na to, co chcete, co zamýšlíte, na něco, co se vás týká. O takové věci, jako je pomoc jiným lidem, se nezajímáte nadlouho.

Lidské myšlenky nejsou trvalé. Nikdo nemyslí v tutéž chvíli na tutéž věc se stejnou intenzitou. Lidé jsou horda, která chodí dokola a nemyslí na kroky. Ale kdyby to dokázali, konali by zázraky. Vezměme si jako příklad vojenský regiment překračující most. Kdyby pochodovali podle předpisů, most by úplně zničili, takže než na něj vstoupí, přestanou „držet krok“. Přejíždějí přes most jako chátka, žádný disciplinovaný pochodový krok, žádný rytmus. Proto se efekt, který má spořádaný pochod, vytrácí, v mužstvu není síla - a most zůstane stát.

Představte si spoustu lidí v dokonalém pochodu. Zničili by všechny mosty, zničili by všechny domy, protože jejich nepřetržitý pochod by vytvářel vibrace, jejichž rozkmit by vzrůstal až za přirozenou pružnost domu nebo mostu. Dům nebo most by se pod takovým tlakem roztránil, jako by byl skleněný.

Dáte-li dohromady pultuctu lidí a necháte je, aby mysleli se vši rozhodností, dokážou svrhnout vládu, a nebo ji sestavit, můžou jednu zemi vyvýšit nad ostatní a vůbec vykonat věci, které považujeme za nemožné.

Je nejspíš velké štěstí, že není tak jednoduché donutit lidi myslet na stejnou frekvenci. Myslím to vážně, není to legrace, protože kdyby existovala banda gaunerů, kteří by se vytrénovali ve správném způsobu myšlení, mohli by myslet třeba na otevření bankovního trezoru. Pane jo, to je škoda, že nemám takovou skupinku, to by bylo fajn, mít tolik peněz, co myslíte? Je to skutečně možné a v atlantských časech to bylo na denním pořádku.

Katolické kostelní písně jsou pozůstatkem těch dob. Někdo si myslí, že jsou staré jen dvě stě let, ale existují i takové, které vznikly na základě mocných sumerských a atlantských písní. Lépe řečeno atlantských a sumerských, protože atlantská civilizace je starší.

V těch dnech bylo možné hýbat obrovskými balvany pouhou myšlenkou. Spousta vycvičených kněží se koncetrovala v tutéž chvíli pod taktovkou svého představeného a kámen se zvedl do vzduchu.

Jestli si myslíte, že to je příliš fantastické, vzpomeňte si, že dokážete vydat zvuk, který rozbije sklo. Když ho udržíte, roztrášíte sklenici, okno. Anebo si myslíte, že je to jiná formu zvuku, a sice vibrace - protože všechno je vibrace. Když uvedete do pohybu ty správné vibrace, dokážete cokoliv.

Další otázka: „Čtenáře zajímá, kdy bude ten správný čas, aby se svět dozvěděl o skříňce s předměty charakterizujícími tuto civilizaci.“

Ten čas ještě nenadešel. Nadejde až s koncem této civilizace, jak ji známe dnes. Později - ještě ne za vašeho života, nebojte — mnohem později vypuknou zemětřesení, která skutečně zatřesou zemským povrchem. Tyto skříňky budou vyvrženy na povrch a nastane čas k jejich

otevření. Existuje jich hodně. Jedna obrovská se nachází v Egyptě. Z technického hlediska to je skříňka, ale ve skutečnosti se jedná o obrovskou místnost hluboko v písku egyptských pouští. Ta místnost je doslova museum předmětů, které se používaly před desetitisíci let, ano, tak dávno.

Najde se tu letadlo velmi odlišného typu, než jaký známe dnes, letadlo, které funguje na antigravitačním principu, takže síla motoru nezvedá tíhu do výšky, ale popohání ji kupředu. Já jsem takový přístroj viděl na vlastní oči.

Jeden vynález se bude jistě hodit hlavně ženám v domácnosti a těm, kteří přenášejí těžké náklady. Je to jakési držadlo, které se připojí k přepravovanému předmětu. Takové držadlo potom uchopíte jako třeba držadlo na košíku. Pokud je balík nebo ranec těžký, držadlo je silnější, je-li náklad lehčí, držadlo je slabší. Takové věci byly sestrojeny bez ohledu na váhu nákladu - ať vážil tunu nebo deset liber, člověk měl pocit, že nese pouhou libru.

Antigravitace byla zcela normální a běžně známá věc v době před mnoha tisíci lety. Ale tehdejší kněží, kteří zároveň veleli armádám, se na sebe jaksí rozzlobili a začali usilovat o výrobu větších a lepších zbraní. Ve výsledku vyhodili celou civilizaci do povětří. Na zem se snesla jako radioaktivní popílek.

Až budou tyto skříňky otevřeny, objeví se třírozměrná televize. Ale ne raková, jakou známe my, budou v ní skuteční lidé v miniaturní velikosti, kteří budou hrát, tančit a povídat si.

Fotografie té doby byla rovněž jiná. Vypadala odlišně než ta dnešní. Vše bylo třírozměrné, ale víc, než třetí rozměr sám. Nejspíš bychom to mohli přirovnat k hologramům, s nimiž vědci experimentují a v nichž můžete skoro nahlédnout za fotografovaný předmět. V dobách Atlantidy jste se za něj mohli podívat skutečně.

Před stovkami let existovala nejrozvinutější civilizace vůbec, ale došlo ke katastrofě, po níž zůstali jenom téměř šílení lidé. Museli začínat znova jako barbari. Dnešní takzvané století vědy s bídou dosáhlo stavu, v jakém byla Atlantida na svém začátku.

Mnoho lidí v Atlantidu nevěří, což je samozřejmě naprosto pošetilé. Jsou jako rybář, který se vrací bez úlovku a říká: „V moři už žádné ryby nejsou, všechny vymřely.“

Atlantida existovala. Doposud žijí její pozůstatky, bezpečně skryté v jisté části světa. Rád bych zdůraznil, že *ne* na Mount Shasta. Nevěřte tomu, co o Mount Shasta čtete. Je to jenom obyčejné místo a píšou o něm lidé, kteří si chtějí nejen namastit kapsu, ale rovnou získat balík. Rád bych vám vyprávěl o věcech, které jednoznačně, určitě *vim*, ale o něčem se v současné době zkrátka nedá mluvit. Znam pravdu o ponorkách *Thresher* a *Scorpion*. Víím, co se s nimi stalo a proč. Kdybych vám to vyprávěl, běhal by vám mráz po zádech, ale ještě nenadešel čas. Mnoho věcí by tnohio být vyprávěno, ale - no - ty knihy kolují, mnoho lidí je čte, a mnoho lidí by nemělo vědět, že jistí lidé znají pravdu. Vezměte to tak, že tajemství *Threshertí* a *Scorpionu* je tak podivné, že byste mu neuvěřili.

„Zdá se, že máte velmi rád zvířata,“ píše se v jednom dopise, „a přesto nedůvěřujete vegetariánství. Proč? Jak to jde dohromady, láska ke zvířatům a odpor k vegetariánství?“

Pevně věřím, že lidské tělo potřebuje maso. Něco vám řeknu. Strašné, strašné dávno žila taková forma člověka, která nejedla žádné maso. Tento člověk se pořád staral o potravu, takže neměl čas na nic jiného. Nikdy ho nenapadlo jíst maso, živil se ohromným množstvím zeleniny, ovoce a ořechů. Proto musel mít ještě jeden orgán, jehož pozůstatek dnes známe - je to slepé střevo.

Pokus se naprosto nezdařil. Pozemští zahradníci zjistili, že člověk-vege- тариán je zbytečný. Protože si musí obstarat obrovské množství rostlinné potravy, aby byl vůbec schopen vykonávat nějakou smysluplnou práci. Musel pořád jíst a jedl rak dlouho, že neměl čas na tvořivou práci. Takže pozemští zahradníci tento typ člověka zrušili. Jestli se vám nelíbí slovo „zrušili“, můžeme říct, že evoluce ho proměnila v masožravce.

Musíme brát v úvahu základní fakta. Jeden z nich je následující: veškerá vegetariánská strava je buničité povahy. Představte si krajkovou záclonu. Všechny díry v ní vyplníte pastou obsahující potřebné živiny. A teď musíte sníst tu záclonu, abyste do těla dostali hodnotné živiny z dř. Zní to bláznivě, co? Ale přesně k tomu dochází, když jíte hodně salátu nebo zelí nebo jinou zeleninu a ovoce. Konzumujete celulózovou houbu. Díry v ní jsou naplněny jídlem, ale samotná houba spotřebuje spoustu místa, takže abyste snědli dostatek živin, musíte zkonzumovat nadměrné množství celulózy. Chudák tělo ji nedokáže strávit.

Během svého života jsem se nikdy nesetkal s vegetariánem, který by zvládl těžkou práci. Samozřejmě dokáže sedět celý den na zadku a nechá ostatní, aby za něj pracovali, ale není zrovna šťastný. Jestliže je náhodou šťastný, buďte si jisti, že kdyby žil přirozeně, byl by

zatracené šťastnější.

Upřímně řečeno, už jste někdy viděli námořníka nebo člověka, který tvrdě fyzicky pracuje, aby se živil jenom ovocem a zeleninou? Samozřejmě že ne. Tak o tom přemýšlejte.

Ale vraťme se zpátky ke zvířatům. Já zvířata opravdově miluji. Ujišťuji vás, že zvířata vědí, že musí zemřít. Jejich karmu posiluje smysluplná smrt.

Zvířatům pěstovaným pro maso se dostává péče. Jsou vyživována a opatrována. Jsou pod pečlivým dozorem, takže jsou vždycky zdravá.

V divoké přírodě žijí zvířata nemocná a poraněná, některá mohou mít dokonce rakovinu nebo plicní nemoci a jenom se vlečou bídým životem. Dejme tomu, že si zvíře zlomí nohu. Žije v bolestech, dokud nezemře hladu. O zvíře v zajetí by bylo postaráno.

Kdyby lidé nezabíjeli zvířata, svět by jimi byl brzy přeplněn. S přibývajícím dobytkem by se zvětšoval počet jejich predátorů. Příroda by se tak snažila počet dobytka redukovat.

Jedí-li lidé maso, je v jejich vlastním zájmu zabít zvířata bezbolestně a rychle. Zabíjením zvířat pro jídlo člověk zároveň drží počet zvířat pod kontrolou, takže nedochází k jejich přemnožování.

Ať se nám to líbí nebo ne, počet lidí musí být také kontrolován. Pokud se lidé přemnoží, musí vypuknout válka, silné zemětřesení, mor nebo jiná nemoc, která si vyžádá velký počet lidských životů. To jenom pozemští zahradníci plejí zahradu. Lidé jsou koneckonců jeden živočišný druh.

A jak mohou lidé, kteří se děsí představy, že by museli sníst kus hovězího, s klidným svědomím pozřít živý salát? Původní majitel hovězího nebo kuřecího masa už žádné kousnutí necítí. Jak se může vegetarián ohánět takzvanou lidskostí, když jí živý salát, živý hrášek?

Cynická a skeptická věda zjistila, že rostliny mají pocity. Rostou lépe, když o ně pečují chápatelící lidé. Reagují na hudbu. Existují způsoby, jak zjistit, že rostlina cítí bolest. Možná neslyšíte výkřik, když odtrhnete list zelí, ale je to proto, že nemá hlas. Lze si ovšem ověřit, že bolest se projevuje záchvěvy ve vzduchu.

Není to pohádka, ale holá skutečnost, která byla zkoumána a potvrzena ve výzkumných laboratořích Ruska, Anglie a Spojených států.

Takže když si utrhnete ovoce a nacetete si ho do pusy. ani vás nenapadne pomyslet na rostlinu? Přece nejdete ke krávi a neutrhnete si z ní kus masa. Kdybyste se o to pokusili, kráva by se brzy vzepřela, ale rostlina nedokáže projevit svou bolest. Nejíte maso, které žádnou bolest necítí, a myslíte si, že jste skvělí humanisté.

Upřímně řečeno, myslím si, že vegetariáni jsou hlupáci a pitomci. Kdyby se vzdali svých idiotských názorů a uvědomili si, že pozemští zahradníci stvořili jejich tělo pro určitou stravu, dosáhli by rozhodně lepšího duševního zdraví.

Rekněme, že máte auto. Přece do něj nebudete místo oleje lít vodu s tím, že olej přeci pochází ze země a při jeho dobývání mohl být někdo v podzemí poraněn. Budete-li se stravovat jídlem, na které není vaše tělo uzpůsobené, je to totéž, jako byste do svého auta lili místo oleje slanou vodu.

Držme se logiky: kdybyste tvrdili, že je vegetariánství dobré, tak co si myslíte o řezaných květinách? Rostliny jsou živé entity a květy jsou jejich pohlavní orgány. Vy je uříznete a dáte si je do vázy. Lidé by byli nepříjemné překvapení, kdyby jim nějaký jiný živočišný druh odřezával pohlavní orgány a dával si je pro potěšení do vázy.

Tady odbočím. Když jsem ležel v nemocnici, dostalo se mi příjemného překvapení. Skupina laskavých dam z pacifického pobřeží Spojených států mi nechala poslat květiny. Měl jsem z nich obrovskou radost. Dámy neudaly svou adresu, ale já jsem ji byl schopen určit!

Po pravdě řečeno, nemám řezané květiny rád. Připadá mi škoda trhat je. Mám radši celou rostlinu - člověk může pozorovat, jak roste, ne jenom jak umírá. O lidech, kteří posílají velké kytice, si často si říkám: proč neuřežete hlavy dětem, nedáte je na tyčky a neozdobíte si jimi pokoj!

Přemýšleli jste někdy o stavu, v jakém se nachází naše stará země? Je to pěkný zmatek, to vám povím. Porovnejte si ji se zahradou. Na pečlivě oplocované zahradě nenajdete plevel, záhonky jsou dokonalé, na stromech žádní škůdci, ovoce naprosto zdravé.

Rostliny se musí protrhávat, slabší budou odstraněny. Stromy se prořezávají, roubují. Zahrada musí být ošetřována a je potřeba hlídat opylování. Pokud se o zahradu správně staráte, je nádherná.

Ale pošlete zahradníka pryč a nechte ji rok dva ležet ladem. Plevel se rozroste a choulostivé rostlinky zahubí. Objeví se různý neřád, stromy napadnou škůdci. Bude konec plným plodům, stanou se z nich vrásčité, flekaté sušinky. Pohled na zanedbanou zahradu je

smutný.

Nebo se obraťme ke zvířatům. Už jste viděli divoké poníky na vřesovištích nebo divoký dobytek na chudých pastvinách? Zakrňují, mají křivici, potíže se srstí. Je to tklivý pohled, na takhle zbídačelá, divoká trpasličí stvoření.

A teď se podívejte na pečlivě vedený statek. Dobře živená zvířata, plemenní koně a krávy, zdraví, velcí, šťastní. Díváte se na ně s potěšením a víte, že se vás nebojí. Chápou, že je o ně postaráno.

Představte si zemi a lidi na ní. Rod je horší a horší. Lidé jsou čím dál tím horší, poslouchají zkaženější „hudbu“, dívají se na zvrhlejší filmy. V tomto věku krása a duchovnost nic neznamenají, lidé už nemilují dobrou hudbu, dobré filmy, všechno je zničeno. Nesetkáte se se skvělým mužem, kterého by nepomlouval nějaký slabomyslný hlupák. Jeden z největších mužů moderní doby, sir Winston Churchill, zachránil svět před hrozbou komunismu, a přesto se najdou ti, kteří zlehčují jeho úlohu, protože současným světem proniká duch zla.

Tento svět, země, zahrada vydává své plody. Plevel rychle roste. Potkáváte se s ním na ulicích - má dlouhé vlasy, špinavou pleť. Když ho nevidíte, alespoň ho cítíte, páchne totiž na míle daleko.

Lidstvo musí být pročištěno, rody obnoveny. Protože brzy nastane čas, kdy pozemští zahradníci přijdou na pravidelnou kontrolu a zjistí, že zdejší podmínky jsou nesnesitelné.

Něco se s tím musí stát. Lidstvu nebude povoleno vydávat špatné plody. Přejde doba, kdy se lidská rasa spojí, kdy nebudou černí lidé a bílí lidé a žlutí lidé a červení lidé. Celý svět zalidní rasa Tan a dominovat bude jedna barva - barva tan, žlutohnědá.

S příchodem rasy Tan se lidem dostane nového života. Zase si začnou vážit dobrých a duchovních věcí. Až lidstvo dospěje na odpovídající duchovní úroveň, bude moct opět telepaticky promluvit s „Bohy“ - pozemskými zahradníky.

Současný člověk propadl malomyslnosti. Postrádá jakoukoli duchovnost. Klesl nížko, jeho vibrace jsou tak malé, že je žádné vyšší stvoření nemůže telepaticky zachytit. Dokonce ani jeho druhové ne. Ale ten čas nastane, až se napraví.

Nevnučuji vám ani buddhismus ani křesťanství ani židovství. Pouze vám říkám, že se budeme muset vrátit k nějakému náboženství, protože jenom to dokáže určit potřebný duchovní řád, který změní lidskou chátru v duchovně založené lidi, jež budou schopni udržovat rasu a plodit nové entity.

V současném stavu nesvornosti bojují dokonce křesťané proti křesťanům. V Severním Irsku proti sobě stojí katolíci a protestanti; nezáleží na tom, kdo z nich má pravdu, obě skupiny patří ke křesťanství, obě vyznávají stejné náboženství. Copak je důležité, jestli se člověk křížuje levou, nebo pravou rukou? Je to jako v Gulliverových cestách, kde lidé vstoupí do války kvůli tomu, z které strany nat'uknout vejce! Jak mohou křesťané hledat konvertity v jiných národech, jiných náboženstvích, když bojují sami mezi sebou?!

10. KAPITOLA

Diamant i člověk potřebují opracovat.

Brzo bylo po snídani. Sníst padesát gramů vařeného vejce, krajíc chleba a pět gramů másla netrvá zase tak dlouho. Dva povolené šálky čaje rovněž nezdrží.

Stařec zmáčkl knoflík na levé straně postele a motor se rozběhl. Horní část postele se zvedla o čtyřicet pět stupňů. Klea se usmála: „Strašně se mi líbí, když se to zvedá.“

„Teď se musím pustit do práce, takže už mě nerušte. Vzpomeňte si, jak jsme si užívali včera.“

Klea radostně svinula ocásek a pomalu se šourala ke svému oblíbenému místu na parapetu přímo nad radiátorem.

„Jak užívali? Na nic si nepamatuji,“ řekla Ra'ab.

Stařec vzlhl: „Pokoušel jsem se odpoledně psát, ale tlustá Taddy říkala, že nesmím. Prý nevypadám dobře. Když jsem neposlechl, začala po mně skákat.“

„Hodná holka,“ řekla Ra ab, „stará se o tebe.“

„To ano, ale skákala po mně pořád dokola, všechno shazovala a chtěla se mi usadit na hrudníku tak, abych nemohl pracovat. Když s tou knihou nepohnu, z čeho zaplatíme léčebné výlohy?“

Stařec smutně přemýšlel o všech lidech, kteří na něm vydělávají: v nakladatelství Secker a Warburg vydali poprvé **Třetí oko** asi tak před patnácti lety. Vydali ho v pevné vazbě a práva hned prodali paperbackovému nakladatelství. Od té doby získává Secker a Warburg padesát procent ze zisku každého paperbackového vydání. Totéž udělalo nakladatelství Doubleday ve Spojených státech. Týká se to i dalších nakladatelství, proto starce nepřekvapovalo, že neměl nikdy dost peněz. Dokud tu budou lidé (včetně daňových úředníků), kteří na něm budou vydělávat...

Stařec si myslel to nejlepší o anglickém nakladatelství Corgi, protože během jejich dlouholeté spolupráce nedošlo k žádným komplikacím, k jediné hádce. S porozuměním vzpomínal na svého agenta, pana A. S. Knighta z firmy Stephen Askc, čestného muže s nejlepšími úmysly, pro něhož měl slabost. Jejich spolupráce vznikla v době, kdy měl stařec problémy se svým tehdejším agentem. „Jestli znáte někoho lepšího, tak si ho najměte,“ řekl - a stařec si našel pana Knighta.

Ale byl čas pustit se do práce, čas poskytnout další informace lidem, kteří o ně mají zájem. Stařec se chopil svých papírů a tlustá Taddy zvedla hlavu s chmurným výrazem ve tváři. Poslala mu důrazný telepatický vzkaz: „Bez legrace, nemůžeš pracovat dlouho, nebo po tobě tentokrát budeme skákat obě.“ Dořekla, co chtěla, a stočila se do klubíčka, aby si počkala na další vývoj.

Starci přicházelo hodně otázek ve spoustě dopisů. Lidé chtěli různé věci, chtěli pomoc, chtěli rady, ale nejvíc jich toužilo po starcově souhlasu. Chtěli, aby potvrdil jejich vlastní myšlenky. Proto psali o milostných vztazích a chtěli rozhodné slovo, ke komu z těch dvou se přiklonit, který je ten pravý. Ale většinou chtěli jenom slyšet, že se snaží dostatečně, že to stačí, že je jejich osud příliš krutý, že si zaslouží porozumění, že se mají vzdát a nic nedělat, protože s osudem člověk stejně nic nezmuže. Víte, když chcete, tak to jde.

Lidé přicházejí na zemi s podrobně vypracovaným plánem. Jsou nadšení a předurčení. Vědí přesně, jak budou v počínajícím životě úspěšní. Vydávají se na svou pozemskou pouť se nadšením křížáka spěchajícího na výpravu. Dostanou se na zemi, získají pár zkušeností a zahnízdí se v nich netečnost a apatie. Ztratí iluze o životě, což je jenom slušnější výraz pro označení naprosté lenosti. Lidé se snaží utéct před zodpovědností, pokoušejí se vyhnout plánu, který si sami vybrali, protože jak víme, nikdo je k ničemu nenutil. Člověk přichází, aby se učil věci, aby získával zkušenosti, ale nikdy se tak neděje pod nátlakem. Je to, jako když student nastupuje na universitu - nemusel tam přece chodit, některé věci se učit nemusí, pokud o to nestojí. Když se nic nenaučí, nezíská kvalifikaci, a to je celé. Zvolil si to sám.

Lidé chtějí rady a vedení, přísahají, že se podle nich budou řídit, ale pak se dají na bludnou cestu. Jako kdybyste se pokoušeli odvést prase na trh. Už jste někdy vedli prase na trh? Ne? Tak to si musíte pořídit dva dlouhé pruty a postavit se přímo za prase. Pak se ho pokoušíte

vést kupředu. Prutem ho čas od času mírně švihnete ze strany, aby vám nevybočoval z cesty. Dneska se prasata pochopitelně převážejí na trh v nákladních autech, což je mnohem jednodušší, ale lidé se stále snaží dělat věci těmi nejméně logickými způsoby. Nechápu, že cesta vede tudy, právě kolem nich, přímo před nimi, je na dosah ruky. Neuvěří tomu, myslí si, že musí jet do cizí země a hledat ji tam, myslí, že musí do Tibetu a najít si tam vůdce, a nebo přestoupit na buddhismus. Mnozí z těch, kteří prohlašují, že mají za vůdce tibetské lámy, si vymýšlejí. V Tibetu nežije tolik lidí! Píší mi lidé s tím, že odjíždějí do Tibetu, aby se učili v lámaserii. Jasný důkaz toho, že neznají pravdu: do Tibetu se nedostanou, protože jsou tam komunisti a lámaserie jsou zavřené. Je pošetilé domnívat se, že když má člověk dostatek elánu, měl by přeskocit oceán, dopadnout do Darjeelingu a pokračovat po červeném koberci až do nejbližší lámaserie. Proč tam asi přišli komunisti? Aby potlačili náboženství, aby vyvraždili lámy, aby zotročili nevinné lidi. A jde jim to, protože nejspíš neexistuje nikdo, kdo by Tibetany vyvedl z pustiny, z temnoty komunismu na světlo svobodného světa.

Ještě jednou zdůrazňuji, že pokud člověk hledá radu, dostane ji a pak ji ignoruje, je to ještě horší, než kdyby ji nehledal vůbec. Když je cesta přímo před ním a navíc uslyší, co má dělat, a on nic — jenom si zvětšuje svou karmu. Takže pokud nechcete nic měnit, nehledejte radu. Jenom si tím přidáváte náklad.

Je tu další otázka: „Řeklo se, že není dobré vynakládat veliké úsilí při léčbě nemocného, protože se tím narušuje jeho karma, která se zároveň může přenést na toho, kdo léčí. Pokud je to pravda, co takový lékař, ten musí být vyloženě přetížený. Má člověk léčit, nebo ne?“

Chudák karma to zase schytala! Víte, ona za všechno nemůže. Lidé mi říkají, že musím mít příšernou karmu, protože mám tak těžký život, ale není to pravda. Kupříkladu děláte těžkou práci, kopete jámu nebo uběhnete míli. Někomu se to zdá příšerně náročné, ale vás to třeba baví nebo vám to pomáhá při studiu. Kopete jámu, abyste přišli na to, jak to dělat co nejjednodušším způsobem.

Mnoho lidí přišlo na tuto zemi s tím, že budou trpět nějakou chorobou, třeba tuberkulózou nebo rakovinou nebo chronickou migrénou. Na tom nezáleží. Člověk zkrátka přišel s tím, že bude nemocný. Někdo jiný přijde jako mentálně postižený a vykonává nesmírně užitečnou práci - studuje mentálně postižené lidi. Neznamená to nutné, že mentální postižení je záležitost karmy. Naopak, takoví lidé přicházejí, aby nejprve pozorovali mentálně postižené a po návratu do astrálu jim pomáhali v jejich pozemském životě.

Lékaři jsou zvláštní skupina. Mohou pomáhat těm, kteří to potřebují, operují lidi, kteří by bez jejich zásahu zemřeli. Pokud někdo přijde s úkolem studovat nemoc, má možnost zkoumat, jak podobně postiženým ulevit.

Já tvrdím toto. ti, kteří léčí pomocí víry, způsobují spoustu komplikací, protože vysílají sporné vibrace, lakový léčitel může mít ty nejlepší úmysly, ale jak se říká. i cesta do pekla je vydlážděna nejlepšími úmysly. Pokud nezná pravou příčinu nemoci, je rozhodně škodlivé pouštět se do jakéhokoli „léčení“. Obvykle vznikne chaos v auře a situace se výrazně zkomplikuje.

V těchto případech „zázračných vyléčení“ se bohužel často stává, že pacient žádnou nemocí netrpěl, ale měl pouhou neurózu. Někteří lidé se dokážou klamat celá léta a dostanou se do stádia jakési autohypnózy — ano, mám rakovinu, ano, mám tuberkulózu, ano, mám všechno. V čekárně u doktora zaslechnou debatu jiných pacientů a okamžitě na sobě objeví příznaky jejich nemoci. Dostávají jednu „nemoc“ za druhou.

Pokud jste nemocní, jděte za normálním lékařem. Potřebujete-li specialistu, navštivte ho. Poradí vám, co a jak. Ale poslat jen tak naslepo peníze někomu, kdo v jakémsi plátku inzeruje léčení na dálku, je skutečné šílené.

Kvalifikovaný doktor si svou práci karmu nezvětšuje. Je vidět, že spousta lidí funkci karmy nechápe. V žádném případě to neznamená, že když někomu pomůžete, berete na sebe jeho starosti. Znamená to, že pokud někomu ublížíte, budete za to pykat. Pokud ze vzteku zastřelíte člověka, zabráníte mu v plnění úkolu. Za to zaplatíte, i na vaší cestě se vyskytnou překážky. Zapomeňte na pekelné ohně a prokletí, protože nic takového neexistuje, nikdo není zavržen, nikdo není odsouzen k utrpení. Těžké chvíle zažijete, až opustíte tuto zemi a vstoupíte do Síně vzpomínek. Tam uvidíte všechny hlouposti, kterých jste se dopustili. Tomu se můžete jednoduše vyhnout: snažte se na této zemi, co vám síly stačí, a až do Síně vzpomínek jednou vstoupíte, nebude to nakonec taková hrůza. Budete se červenat, ale - no, není divu. Myslete na věci, které jste vykonali, myslíte na ty, které jste ještě nevykonali.

Mám tu jednu otázku týkající se telepatie: „Můžete nám podrobněji popsat, jak dosáhnout telepatického spojení mezi zvířaty a člověkem? Jak lze zachytit například kočičí vlnovou

délku?"

Pokud chcete telepaticky komunikovat se zvířaty, musíte s nimi být v těsném kontaktu. Musíte myslet stejně jako ona, musíte je milovat, musíte je považovat za rovnocenné partnery. Většina lidí se chová ke zvířatům jako k podřadnému druhu, myslí si, že jsou hloupá a že nemají mozek, jenom proto, že neumějí mluvit. Mnoho lidí se domnívá, že neslyšící nemají mozek. Kdybyste byli neslyšící nebo kdyby si to lidé o vás mysleli, zjistili byste, jak o vás mluví: „On je trochu slabý na hlavu, neví, co říkáme, tak se s ním nebudeme zdržovat.“

Zvířata jsou si po všech směrech s lidmi rovná, mají jenom jiné tělo, myslí jinak. A proto je jejich vlnová délka jiná.

Ale uvažujte i nad tímhle: dokážete se telepaticky spojit s člověkem? Ne? A víte proč? Lidé si postupem času přestali důvěřovat. Pokoušejí se jeden před druhým skrýt své myšlenky. Lidé se víceméně pořád pokoušejí jeden druhého podvést, takže se podvědomě snaží přenášet myšlenky po takové vlnové délce, která je nespojitelná s vlnovou délkou ostatních lidí. Jiní lidé je tedy nemůžou zachytit. Kdyby na zemi existovala skutečná „bratrská láska“, všichni by se mohli telepaticky spojit. Ne že by lidé neměli telepatické schopnosti. Oni je jenom neumějí využívat.

Se svými kočkami hovořím stejně zřetelně a jednoduše jako s jakýmkoliv člověkem. Mluvím na tlustou Tadinu; ona zachytí zcela srozumitelný vzkaz a pošle mi odpověď. Krásná královna Klea často přiběhne z vedlejší místnosti, aby se mohla zapojit do debaty. Je jako každá žena - chce mít poslední slovo.

Chcete-li telepaticky hovořit se zvířaty, musíte je milovat, chovat se k nim jako k sobě rovným, musíte si uvědomit, že myslí jinak než lidé, ale nejsou proto hloupější.

Angličan a Španěl skládají své věty jinak než Němec nebo Francouz. Obsah vzkazu je týž, ale konstrukce se odlišují. A mezi lidmi a kočkami je to stejné. Musíte vzít rovněž v úvahu, že kočky se na věci dívají jinak než lidé. Jestliže nedokážete uvažovat jako kočka, vzkazu beztak neporozumíte. Dám vám příklad. Když jsem žil v Montrealu, dostal jsem vzkaz, který jsem očekával. Dostal jsem přesný obrázek obchodu, kde prodávali určité zboží. Ale přišel od kočky, takže to byl odraz kočičího vidění několik palců nad zemí. Z tohoto úhlu jsem nemohl dohlédnout na jméno obchodu! Až když kočka, jenom kvůli mně, vyskočila na auto, mohl jsem jejíma očima napsi přečíst. Zboží jsem sehnal a vše vzalo dobrý konec.

Takových příkladů existuje mnoho. Potřeboval jsem něco pro svůj výzkum, ale nedalo se to nikde sehnat. Takže Taddy, kočka nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi, poslala vzkaz na všeobecné kočičí vlnové délce. Odpověď jí přišla od jedné francouzské kočky / Kanady. Takže nám sem do New Brunswicku přišel vzkaz od kočky z okolí Quebecu. Tak jsem skutečně objevil, co jsem hledal. Neměl jsem ani ponětí, kde to získat, ale díky spojení s kočkami jsem to brzy měl.

Mám přítele, který žije mnoho mil odsud. Díky telepatickému kontaktu si ušetřil mnohá trápení. Taddy byla ve spojení s kočkou, která žije kousek od mého přítele. Tahle kočka, sama nadaná telepatii, informovala Taddy o jisté věci. Spojil jsem se s přítelem a poskytl jsem mu tu správnou informaci. Potvrdil mi, že vše je tak, jak říkám.

Kdyby se lidé trénovali v telepatii, telekomunikační společnosti by brzy zbankrotovaly. Představte si, že bychom se my dva dali dohromady a vymysleli speciální telepatický komunikační systém a zbohatli bychom na něm!

Mám tu další otázku, která - jako spousta jiných - přichází poněkud pozdě. Než se k ní dostanu, chtěl bych říct toto:

V téhle knize odpovídám na otázky záměrné bez jakéhokoliv řádu. Jinak by spousta lidí dočetla jenom k tomu, co je zajímavá, a dál ani krok. Pak by si stěžovali, že jsem zapomněl na to a to, protože by se neobtěžovali otočit stránku a daný problém si najít.

Tady je slíbená otázka: „Přežívá duše? Když má člověk mentální obtíže, znamená to něco víc než fyzické postižení? Zůstanou mu v jiné existenci, nebo se osvobodí v okamžiku, kdy opustí tělo?“

Mnoho lidí přichází sem dolů s dobrovolným mentálním postižením. Především chtějí zjistit, co to s sebou přináší. Neznamená to nutně, že mají špatnou karmu. S karmou to nemá co dělat. Když řeknete, že překážka v koňském závodě je karma, je to stejný nesmysl.

V některých závodech koně, kteří soustavně vyhrávají, prostě zvítězit nemohou. O koních toho moc nevím, nepodařilo se mi na něm nikdy najít brzdu, ale tuším, kde má začátek a konec. Přední konec kouše a na zadní konec si člověk musí dát pozor z důvodů, které nepotřebují další vysvětlování.

Nepředpokládá se, že kuň skáče přes překážky kvůli své karmě. Totéž tedy nelze očekávat u lidí, kteří sem přicházejí s poškozením nějakého orgánu. A i kdyby byl člověk na zemi zuřivý šílenec, jeho astrálního těla se to naprosto nedotkne. Při „návratu domů“ se astrální tělo zbaví všech bláznivín.

Vedle lidí, kteří přicházejí na tento svět s postižením, aby ho mohli lépe studovat, se rodí i takoví lidé, kteří jsou poškozeni nešťastnou náhodou. Mohlo se jim něco stát v těle matky, která jedla špatnou stravu, mohl je poškodit porodník. Řekněme, že doktor použije při porodu nástroj, kterým novorozenci zdeformuje lebku. Výsledkem je pak mentální poškození, ale vůbec to nemusí být následek karmy. Je to nešťastná náhoda, nic víc. Neznamená to, že doktor dostane náklad karmy, protože některé věci zkrátka vznikají souhrou nešťastných okolností. Nevyhnutelná událost ještě nemusí přinášet zatížení karmy. O karmě zkrátka koluje mnoho mylných informací.

Člověk, který přichází na zem a postihne ho nešťastná náhoda, dostane „zvláštní body“, protože si poklesek nezpůsobil sám. Je-li ošklivé postižen, je-li to úplná troska, jeho astrál se někde usídí, zatímco živoucí troska se bude dál šourat po zemi, aniž by jí bylo hůř nebo líp.

Nic na zemi nezpůsobí šílenství astrální entitě. Nejblíže tomu stavu se ovšem dostávají narkomani. Jejich astrální entity jsou rozhodně zasaženy, ne snad že by byly nějak zásadně postižené, ale dostávají se do špatného nervového stavu a musí se léčit dlouhodobým pobyt v astrální nemocnici.

Totéž se stává alkoholikům, protože pitím se povoluje spojení mezi astrálním a fyzickým tělem a podpoří se nižší elementálové, kteří atakují Stříbrné vlákno. Nebo mohou dokonce ovládnout fyzické tělo. Tím se astrální tělo vystavuje velikému šoku. Je to zhruba takový šok, jako když spíte a do vašeho pokoje vtrhne horda dětí s trumpetami a bubínky a začne vám skákat po posteli. Prožijete těžký otřes, zblednete, rozbuší se vám srdce a celí se roztřesete. Děti zmlátíte a vyházíte je z pokoje, ale uklidníte se až tak za jednu dvě hodiny. Ale když se vaše astrální tělo do takového stavu dostává skrze alkohol a drogy, můžete se z toho v astrálním světě dostávat také několik let.

Čímž se dostávám k další otázce: „A co síly, které žijí v astrálním plánu a občas působí na Stříbrné vlákno?“

Představme si, že sedíme na střeše krásného domu, kde se nachází střešní zahrada. V klidu se tu povalujeme, ale zároveň jsme ve spojení s člověkem dole na zemi. Kontaktujeme se řekněme pomocí telefonu, jehož dráty vedou od našeho sluchátka k jeho sluchátku a od našeho mikrofonu k jeho mikrofonu. Posloucháme vše, co slyší a říká. Naše telefonní dráty bez problémů procházejí skrz stromy a zdi, aniž by to na ně mělo jakýkoliv rušivý vliv. Ale existují entity, které je narušit mohou.

Tam dole je totiž také řvoucí banda chuligánů. Neustále se pokoušejí naše dráty chytit, poškodit, položit na zem a rozmlátit kamenem. Samozřejmě je nemohou zničit, ale mohou je poškodit a porušit. Zároveň obtěžují toho nešťastníka, který se dole pokouší mluvit a chodit.

A teď v astrálních pojmech. Jsme bohužel zde, na zemi, a naše Stříbrné vlákno je vytaženo nahoru do astrálního světa. Když jsme slabí nebo máme strach, když nemáme dost respektu, jakýkoliv elementál z nižší úrovně, jehož územím naše Stříbrné vlákno prochází, po něm může hrábnout nebo se o to alespoň pokusit jako ty děti na zemi, které útočí na telefonní dráty. Nemůže se ho skutečně dotknout, ale dokáže na něj nahrávat různé signály pomocí magnetické indukce, stejně jako může člověk mluvit do mikrofonu připojeného k magnetofonu a nahrávat hlas na pásku pomocí magnetického přenosu. Představte si, že nahráváme: soustředíme se na výslovnost, na stavbu vět, jsme na sebe pyšní. Najednou se za námi někdo nepozorovaně vynoří a houkne do mikrofonu. Vyruší nás, poleká a navíc rozzlobí člověka, který bude nahrávku jednou poslouchat.

Kdyby děti člověka respektovaly, nedělaly by takové věci, jako je houkání do mikrofonů a tak dále. Zrovna tak musí člověk jednoznačně a neomylně ukázat, že se nebojí elementálů. Elementálové usilují o to, aby se jich astrálně cestující lidé báli, nafukují se, tváří se výhrůžně, hrůzostrašně vyřvávají. Nižší astrál, svět elementálů, vlastně vypadá jako obyčejný bláznec. Pokud je člověk disciplinovaný, což je snadné, a pokud se těchto hloupých elementálů nebojí, a to také není tak těžké, není žádný důvod obávat se působení astrálních entit. Pamatujte, že vás nic nepobouří, nerozruší, nepoškodí, pokud se toho nebudete bát. Jestli se bojíte, je to jenom váš vlastní strach, co vás dráždí. Pokud se člověk poděsí, je zasažen ve své fyzické podstatě. Je to jednoduché: nemůže se vám nic stát, nemůžete být ani vyrušeni, pokud se odmítnete bát.

Je tady jedna otázka, kterou mi položila matka: „Když se děti dostanou na druhou stranu,

zůstávají dětmi, nebo rostou? Jak rodiče rozpoznají své dítě? Roste před jejich očima?"

Matko, ne, nebudu vás jmenovat, protože jsem se nedovolil a protože jsem se rozhodl, že jména uveřejním jenom se souhlasem jmenovaných osob. Takže matko, je to úplně jinak. Čtete pozorně: lidé jsou na druhé straně, to znamená v astrálu. Nejsou ani mladí, ani staří, jsou v průměrném, neidentifikovatelném věku, protože na druhé straně platí jiný čas. Ale člověk - řekněme dospělý - se rozhodne pro návrat na zem. Přeci se nemůže vrátit jako dospělý! Musí projít obvyklými cestami, takže usne a probudí se v okamžiku zrození dole na zemi jako novorozenec.

Pak povyroste a řekněme, že v tomto našem případě - no - v deseti letech zemře a je pohřben. Astrál se osvobodí od světa a vrací se zpět na druhou stranu, kde řekne: „To bylo našťestí krátké. Co dál?" Na druhé straně už není dítětem. Ale dejme tomu, že z nějakého důvodu se musí spojit s těmi, kteří byli na zemi jeho rodiči. Nebylo by zrovna chytré ukazovat se jim jako dospělý, dokonce možná starší než oni sami. A tak zapůsobí na jejich podvědomí, aby si ho představili jako dítě. Šťastní rodiče spatří duši svého desetiletého chlapce, který přišel až z nebe, aby jim řekl „čau, lidičky", nebo co to chtějí slyšet.

Existuje mnoho doložených případů, kdy se lidé opět zhmotnili na této zemi. Museli k tomu mít důvod, potřebovali být k poznání, proto se museli vtělit do podoby, v jaké je lidé znali před smrtí. V takovém případě se člověk materializuje jako naprosto zdravý jedinec ve věku před svou smrtí. Vždycky je krásnější, než byl jako pozemšťan, a proto své rodiče potěší.

Pokud rodiče skutečně nulují „své dítě“, mohou se s ním v astrálu setkat. Nejprve vypadá jako před svým znovuzrozením v astrálu, ale jen ho rodiče rozpoznají, vrátí se do své přirozené podoby.

Pamatujte, že ačkoliv máte v tomto životě nějaké rodiče, nemusejí být stejní jako rodiče, které budete mít za šest set let. Možná jste byli matka nebo otec ve svém minulém životě vy. Lidé na zemi jsou jako herci, kteří se střídají na scéně. Vybírají si kostým podle určené role. Pokud se entita má něco naučit jako žena, nemá smysl, aby přišla na svět v mužské podobě. Objevuje se jako žena, a to v postavení, které jí umožní učít se tomu, kvůli čemu přišla.

„Zajímalo by mě, proč se tolik lidí, kteří přicházejí na svět poprvé, hned setkává s hladem, chudobou, nespravedlností a tak dále. Vždyť nemají žádné dluhy a karmický rozsudek pro ně tedy neexistuje.“

Nějak přeci musí přijít, ne? Člověk nemůže přijít na zem hned jako král nebo královna. Dá se říct, že to jsou „nováčci". Nováčci ve škole taky zažívají krušné časy a zvláště mezi staršími chlapci trvá, než se „začlení". Ani učitelé jim zrovna nepřejí.

Když je člověk teprve učeďník, dostává nejhorší práce: čistí náradí, myje podlahu a takové věci. A protože učeďníci si moc nevydělávají, často mají hlad. Neznamená to, že jejich karma je špatná. Pokud přišli na zemi poprvé, ještě moc karmy nemají.

Ale někde začít musí. Většina lidí, kteří přicházejí na zem poprvé, pochází z nějakého barbarského rodu, ze skutečně necivilizovaného klanu, kde člověk sice dostává ránu na každém rohu, ale zase získá představu o tom, jací lidé jsou.

Nestává se, aby se člověk ve svém prvním vtělení dostal rovnou do Evropy nebo Severní Ameriky. Obvykle přichází jako příslušník barbarského kmene do Afriky nebo Austrálie, na místo civilizací nezasažené. Musí žít v tom, co má k dispozici. Je to dobrý, nebo zlý člověk? Je-li je dobrý, daří se mu. Pokud je zlý, nebude se mít dobře v žádné společnosti. Dokonce i v nejprimitivnějších kmenech se dobrému člověku vede lépe než špatnému.

Později se převtěluje do stále rozvinutějších a rozvinutějších civilizací. V té době už získal nějakou karmu, nejen zápornou, ale i kladnou. Tolik lidí se bláhově domnívá, že karma je utrpení. Není to pravda! Je jako bankovní účet. Když někomu ublížíte, přijmete o peníze v bance a dostanete se do dluhů. Když jste v dlužích, máte špatnou karmu. Máte-li vyrovnaný účet, je vaše karma dobrá. Pokud máte dobrou karmu, můžete si dělat, co chcete. Rovněž s ní můžete obchodovat, ale žádné „šmelení", jinak přijmete o rovnováhu. Upadnete do dluhů a budete se z nich pracně dostávat.

„Říká se, že se převtělíme mnohokrát, ale v astrálu zůstáváme různou dobu podle toho, jaké úrovně jsme dosáhli. Počet lidí se v budoucnu nejspíš ustálí nebo bude klesat. Co se stane s dušemi, které se nemůžou vrátit do materiálního světa ve své reinkarnaci? Budou muset zůstat v astrálu déle, než jim určuje jejich karma?“

Vidíte, zase karma. Lidé se nepřevtělují kvůli karmě, ale kvůli učení. Chtějí se dál učit. Do školy nechodíte proto, abyste mohli někomu platit. Chcete přeci získat vzdělání. Totéž se týká vašeho příchodu na zemi. Kdybyste chtěli vyplatit karmu, mohli byste to udělat i v

astrálu. Je tam spousta práce a karmu vyplácíte tím, že pomáháte jiným. Ale zůstanete-li v astrálu, nezměníte se a možná vás i vyloučí z pozemské školy. Pokud se chcete rozvíjet, vracíte se na zemi, do dalších hodin překážek, tolerance, trpělivosti a tak dále. Jasně řečeno: nepřicházíte na zem, protože musíte, nepřicházíte na zem, abyste trpěli za své špatné chování. Přicházíte se učit - a pokud jsou podmínky poněkud tvrdší, neobviňujte z toho karmu, vybrali jste si je vy, jsou to vaše vlastní podmínky. Příliš mnoho lidí uklidní jediná věta: „Nedalo se s tím nic dělat, karma byla proti mně.”

Karma samozřejmě existuje, ale jako bankovní účet. Když prodáte něco, po čem lidé touží, získáte peníze. Když mají druzí to, co chcete vy, zaplatíte a o peníze přijdete. Totéž se týká karmy - činíte dobro a strádáte si dobrou karmu, činíte zlo, dobrou karmu ztrácíte a ve špatné karmě vám vzniká dluh, který budete muset jednou zaplatit. Možná ani ne na této zemi. Pamatujte si, že existuje spousta různých světů a vy do nich půjdete, stejně jako děti chodí ze třídy do třídy.

11. KAPITOLA

*Člověk musí držet pusu dlouho otevřenou, než mu do ní začnou
létat pečení holubi.*

Přepřacovaný stařec zavzdychal. Tolik dopisů, tolik otázek. Jakým způsobem dát do knihy kompas pro snazší orientaci, aby lidem skutečně pomohl? To je přeci její smysl! Pomocť a pobavit. Ale nepíšeme komedii, takže sem s první otázkou:

„Moc té karmě nerozumím. Vše, co děláme, ovlivňuje někoho jiného? Musíme mít pořádnou karmu, a nevíme proč.”

Tak to vůbec není. Lidé mají o karmě ty nejpodivnější představy, asi nečtou mé knihy dost důkladně. Dostal jsem dopis od člověka, který nadšeně psal: „Doktore Rampo, včera v noci jsem přečetl *Wisdom of the Ancients*, dnes se chystám na *Chapter of Life A You - Forever* jsem zvládl za dvě hodiny!¹* To je samozřejmě zbytečné plýtvání časem, které k ničemu nevede. Žádného spisovatele nepotěší, když jeho knihu přečtete takhle letem světem. To jsou knihy, které máte studovat. Karma je pro nás životně důležitá a v mých knihách se o ní můžete hodně dozvědět. Stručně řečeno, když uděláte něco špatně, zaplatíte za to. To je karma. Už jsem říkal, že je jako bankovní účet. Jste majitel obchodu a na regálech nabízíte dobro a zlo. Když prodáte dobro, zaplatí vám dobrem, když prodáte zlo, uděláte si dluh. A ještě jednou ještě jasněji: to, co děláte, nemusí nutně zasáhnout • jiného člověka nebo jiné stvoření. Záleží pouze na okolnostech. Rekněme, že někoho bodnete dýkou. To není zrovna hezký skutek, co? V tom případě bude karma proti vám. Ale když uděláte něco, co negativně ovlivní člověka, o němž jste nikdy neslyšeli, a ovlivní ho to tak, jak jste nikdy nezamýšleli, nebudete za to pykat. Doporučuji vám, abyste mé knihy četli důkladněji. Dozvíte se o karmě mnohem víc.

Otázka: „Co tady dole vlastně děláme? Když odsud odejdeme, co je naším cílem? Nemyslím blábnutí v astrálu, ale skutečný konec.”

Nadvědomí nemůže samo zažít touhu, utrpení, potěšení a tak dále, *jak ho známe my na zemi*. Proto nadvědomí musí mít prostředky, jak takové zkušenosti získat. Lidé na zemi jsou prodloužením nadvědomí. Představte si, že máte tašku, ale nemůžete ji otevřít a podívat se do ní. Pokud do ní můžete vstrčit alespoň ruku, která je vlastně prodloužením vašich smyslů, můžete tašku zevnitř ohmatat a „říct“ mozku, co v ní je. Stejným způsobem získává informace nadvědomí.

Když má dostatečné vědomosti, když je tak pokročilé, že už není třeba dalšího pozemského cyklu, zavolá své loutky - lidi. Všichni znovu splynou s nadvědomím, stanou se sjednocenou „jediností“, konečnou formou bytí, protože ačkoliv se zdá, že existuje jedna entita, každá její část žije v těsném sousedství druhé. Možná jste slyšeli o duších - dvojčatech. V pozemském plánu není možné, aby se setkaly, ale po návratu do nadvědomí se duše - dvojčata spojí v dokonalý celek a žijí v naprostém štěstí do chvíle, kdy nadvědomí napadne, že třeba existuje ještě vyšší forma poznání, která by měla být prozkoumána. A tehdy zase

pošle loutky, ale ne na zem, nýbrž do nějakého mnohem vyššího plánu - a koloběh se opakuje. Loutky získávají vědomosti v čase, který nám připadá jako věčnost. V okamžiku, kdy bude dosaženo odpovídajících znalostí, nadvědomí z., i volá své loutky a duše - dvojčata se opět spojí v ještě větším štěstí.

Leď tu mám otázku od paní Neumanové. Ptá se: „Jak zabít zvíře, aby netrpělo bolestí a aby nebylo poškozeno jeho astrální tělo?“

Nejlepší je vpíchnout mu prostředek, po němž ztratí vědomí. Následující způsob nakládání se zvířetem není důležitý, protože je jisté, že neucítí bolest. Když je zvíře nejprve přivedeno do bezvědomí, je možné ho zabít nějakým rychle účinkujícím jedem. Bolest netrpí ani jeho astrál, ani nadvědomí. Astrál naruší jenom utrpení způsobené pomalým umíráním.

Dostávám se k otázce mladého muže, kterému říkám „Argie“. On se jistě pozná. Tento skvělý mladík je sám sobě nejhorším nepřítelem. Má nevšední nadání, ale nedokáže ho využít ve svůj prospěch, protože se chce bouřit proti autoritám. Argie zažil krušné časy, většinou vlastní vinou. Zodpovíme zde dvě jeho otázky. První zní: „Co způsobí, že je dítě geniální?“

Ve většině případů se entita na druhé straně rozhodne, že je potřeba vykonat nějaký zvláštní, výjimečný úkol. Uvědomí si, že brzy možná odejde. Mohla by po sobě zanechat „hlídače“. Takže si naplánuje, že se vrátí na zem a vezme na sebe tělo s pamětí a schopnostmi vykonat, co je potřeba. Entita se například rozhodne, že je třeba něco udělat s určitým druhem hudby, a tak se vrátí na zem a téměř dokonale si svůj úkol pamatuje. Jakmile může mluvit a pohybovat se podle vlastní vůle, entita zjistí, že dokáže komponovat hudbu nebo hrát na nějaký nástroj. Lidé říkají: „Máme génia, mátné zázračné dítě!“ Většinou nebohé dítě nacpou před kamery nebo ho ukazují na pódiu. Dítě vydělává peníze pro lidi, kteří ničemu nerozumějí, a natolik se ponoří do obchodování, že se zděděná paměť dokonale vypaří.

Nedojde-li na kamery a pódia, dítě božsky hraje, skládá vynikající hudbu, a když dospěje do určitého věku, řekněme tak kolem dvaceti, entita si uvědomí, že její úkol byl splněn a pustí na své místo entitu jinou. Tomu se říká přesun duší a dochází k němu častěji, než by se zdálo.

Argie se ptá ještě na jednu věc: „Proč černoši dokážou hrát na hudební nástroje, aniž by se to učili?“

Černoši jsou zvláštní sorta lidí. Díky svým vibracím se ocitají „v hudbě sfér“. Černocho často umí zabroukat melodii, kterou nikdy předtím neslyšel. Vezme nástroj a hraje, protože taková je jeho podstata.

Někteří lidé jsou velmi studení a analytičtí — třeba Severanů. Ve svých postojích jsou značně chladní. Je to jejich podstata. Lidé latinského typu jsou vřelí, úsměvní, rádi vtipkují. Dívají se na svět z té veselejší stránky - hlavně když se je provází smůla. Je to jejich podstata.

Život černocho byl po dlouhá léta velmi tvrdý, plný pronásledování. Oporou jim byla jediná věc - jejich muzikální podstata, jejich schopnost hledat útěchu v „náboženské hudbě“. S tím se narodili, je to jejich dědictví, součást jejich podstaty. Černoši jsou obvykle velmi muzikální, protože díky své základní frekvenci dokážou podvědomě chytit hudbu z jiných zdrojů. Asi jako když člověk s naslouchátkem čas od času zaslechne radiovysílání taxikářské firmy.

Postupme dále, je tu nová otázka: „Jsem milující matka pětiletého chlapce. Mám velmi ráda vaše knihy, které mě nicméně děsí, když si představím, že mé dítě bude trpět pro věci, které ho přesahují. Dokážu si představit, jak ho na kusy trhá atomová bomba a podobné strašné věci. Čára života na obou jeho rukách je přerušena ve věku mezi třicítkou a čtyřicítkou. Ve vašich knihách nacházím útěchu, co se týče mé vlastní smrti, ale může se matka jakéhokoli vyznání smířit se smrtí svého syna?“

Představujete si, jak je váš syn zabit nebo zmrzačen ve válce. Pamatujte, že pokud mu dáte dobré vzdělání s nějakou specializací, může se dostat mezi chráněné. Je to smutné, ale za „živý terč“ obvykle slouží jednoduše nahraditelný člověk, zatímco užiteční odborníci jsou ochráněni. Takže svému synovi dopřejte velmi dobré vzdělání. Co se týče jeho čáry života, může stejně dobře naznačovat změnu zaměstnání. Nikdy ji nechápejte jako jistotu. Smrt skutečné přijde, až když budete mít sedm potvrzujících znamení. Ti, CO čtou z ruky, se často provinují trestuhodnou nedbalostí, když říkají, že ten a ten člověk zemře a tak dále, i když to může znamenat pouhé stěhování nebo změnu zaměstnání.

„Tvrdíte, že smrt a stav po smrti jsou bezbolestné, kromě chvíle, kdy se člověk sám soudí. Ale Tibetská kniha mrtvých a hlavně Chonyd tvrdí, že dochází k příšernému utrpení.“

Tibetská kniha mrtvých nebyla napsána anglicky. Přeložil ji nějaký slizký křesťan a některé věci pozměnil, aby se přiblížil křesťanské víře v pekelné plameny a prokletí. Pekelné

plameny a prokletí neexistují, to je chybná představa šířená kněžími, kteří si chtějí pojistit svou moc, asi tak jako když špatní rodiče vyhrožují svým dětem, že zavolají policii, když se nebudou chovat slušně. Samozřejmě, že nejsme dvakrát šťastní, když se máme soudit, bolí to, protože se díváme na všechny pitomosti, které jsme spáchali. Opovržení sebou samým dokáže být pekelné, možná bychom ho mohli popsat jako „pekelné plameny“. Jako člověk s dokonalou pamětí vám říkám, že se nekoná žádné mučení, žádná šílená bolest, žádné příšerné utrpení.

„Duchové, kteří straší ve starých domech, znovuzrozením neprošli?“

Duchové, kteří straší ve starých domech, nemají s běžnými entitami nic společného. Člověk zemře za tragických okolností. Vznikne spousta energie. Ten člověk může jít do úplně jiného plánu a dokonce se znovu narodit, zatímco energie se rozptýlí v podobě strašidel. Je to, jako když žhavíte kov: teplo v něm zůstane, ačkoli postupně slabne, i když ho dáte z ohně pryč. Přemýšlejte: může se stát, aby člověk, který zemře za výjimečné složitých okolností, si tuto energii podržel jako myšlenku, která na daném místě straší, a dokonce aby strašilo nové vtělení, které za tím vším bylo?

„Převtělují se lidé do zvířat? Tibetská kniha mrtvých je v této věci nesoustavná, nebo tomu nerozumím.“

Ne, lidé se nikdy nevracejí ve zvířecí podobě a zvířata se nevracejí v podobě lidské. Jako nemůžete zeli změnit v krávu, nosorožce nemůžete proměnit v růži. Ale tím už jsme se zabývali výše.

„Co je to nervová síla? Proč o ní vykládat, když nevíme, co to je?“

Nervová síla je moc, která dává vzniknout nadzemským věcem. Správně nasměrovaná dokáže roztočit tiskařský válec, jak jsem napsal v jedné ze svých knih. Každý z nás, člověk i zvíře, je výrobce elektřiny. Dokonce i země má své magnetickou sílu, magnetické pole, chcete-li. A jako rádio potřebuje vysílač, tak i člověk má svou sílu nebo moc, která rozšiřuje auru. Vzniká v určitých buňkách v mozku. Jídlo, které konzumujeme, přechází do krve, kde se mísí s kyslíkem a putuje do vysoce specializovaných mozkových buněk. Je to potrava pro elektrický generátor, který vydává myšlenkové impulsy. To je nervová síla. Pokud tomu nevěříte, vzpomeňte si na jeden vynález: zinková skříňka, v ní nějaké chemikálie a uhlíkové elektrody. Když ji spojíte s žárovkou, v níž je vzduchoprázdno, dostanete světlo, elektrické světlo. Takže elektřina vzniká chemickou reakcí. V lidském těle vzniká elektřina chemickou reakcí způsobenou jídlem, které konzumujeme.

Mám tu dopis od pana H. Píše: „Přikládám dvě otázky a prosím vás o odpověď. Velmi mě zajímá odpověď na otázku číslo jedna, kterou bych rád ještě trochu rozšířil. Kromě záležitosti osobní zodpovědnosti, kterou považuji za velmi důležitou, jsem zároveň velmi zmaten ve věci osobní identity. Tím se dostávám k definici slova »já«. Chápu, že v mnoha případech »já« neznamená totéž co »já« před dvaceti lety a zřejmě nebude znamenat totéž ani za dalších dvacet let, přesto pociťuji jakousi identitu těchto odlišných »já«.

Pokud nadvědomí manipuluje s deseti loutkami, co se stane se smyslem »já«, a když všechny loutky zemřou, vede je nadvědomí i v jejich astrální formě? A ještě směrem do budoucnosti - co se stane, pokud se polovina z deseti loutek osvobodí?

Mám ještě jednu poznámku. Zajímalo by mě, proč jste si vybral tak klikatou cestu na Západ. Nemohl jste jít rovnou na universitu do Indie nebo do Evropy? Nemohl jste si své peníze převést na Západ? Zdá se mi, že spousta vašich problémů vznikla z nedostatku peněz.“

Takže pane H., dejme se do toho. Myslím, že většinu vašich otázek už jsem zodpověděl buď v téhle knize, nebo v některé předcházející, ale napišme imaginární dopis:

„Milý pane H, vy jste skutečně zmatený, není-liž pravda? Vaše zmatky pramení z toho, že člověk se musí vyjadřovat v třírozměrném světě o věcech, které nadvědomí vykonává v - dejme tomu - devíti rozměrech.

Píšete, že se domníváte, že loutky ztrácejí identitu. Ale když se nad tím zamyslíte, zjistíte, jak to je.

Podívejte se, zapomeňte na vše mimo tělo a pro naše účely předpokládejte, že tělo je »dělitelné«. Mozek představuje nadvědomí, protože všichni víme, že mozek řídí ruce, prsty a tak dále. Prsty představují loutky. Mozek navrhne, aby něco vykonaly, ale prsty jsou oddělené entity, oddělené individuality, které cítí a které se dokáží mnoho naučit. Často se zdá, že se řídí svou vlastní vůlí.

Srdce je další mechanismus, který mozek nedokáže (až na výjimky) řídit. Kdyby se mozek, představující nadvědomí, rozzlobil, mohl by nařídít srdci, aby přestalo tepat a celý mechanismus by se zřítíl. Takže vidíte, že nadvědomí dodává látku, která tvoří lidská astrální

stvoření. Každá entita, každé lidské tělo se samo řídí a má vždy na výběr množství různých skutků za předpokladu, že neohrozí nadvědomí neboli lidský organismus.

Představte si velkou firmu s mnoha pobočkami. V jejím čele stojí předseda správní rady nebo president, dále generální ředitelé, vedoucí oddělení a tak dále. Všichni pracují na svou vlastní zodpovědnost podle firemních pravidel. Nemusí oznamovat předsedovi správní rady každý detail, rozhodují podle svých pravomocí.

Předseda správní rady nebo president, říkejte mu, jak chcete, představuje nadvědomí. Ředitelé jednotlivých sekcí jsou loutky.

Ptáte se, co se stane, když loutka zemře - jestli je nadvědomí, skládající se ze svých loutek, ochromeno. Dovolte mi, abych se vás na něco zeptal: co se stane, když jeden sekční šéf odejde do důchodu nebo opustí své místo? Firma a pobočka se kvůli tomu přece nezavře. Místo něj nastoupí nový ředitel - nebo loutka. Otázku návratu loutek k nadvědomí jsem už v této kapitole, nebo možná v některé předcházející, probíral.

Samozřejmě, že jsem si mohl vybrat jednodušší cestu. Mohl jsem nastoupit na universitu, mohl jsem být v balíku, ale řekněte tni, co bych se naučil? Jenom odraz znalostí jiných lidí - které jsou bohužel často špatné. Nezískal bych takovou životní zkušenost, jako mám tecf a která pochází kruté z první ruky, to mi věřte. Ti, co se všechno pohodlně naučí na universitě, získávají své znalosti z potištěných stránek, které už jsou leckdy pořádně zastaralé. Universitní studenti se na nic neptají. Naučí se, že věci je možno dělat jenom podle návodů v knihách. Ti, kteří na universitě nikdy nestudovali, se bez okolků pouštějí i do nemožných věcí.

Royce z firmy Rolls-Royce, Edison, Ford a tisíce dalších ohromně chytrých lidí na universitě nestudovali. Nevěděli, že usilují o »nemožnou« věc, nevěděli, že jí nemůžou dosáhnout, protože mají nedostatečné vzdělání (!), protože nedokážou číst knihy s názory jiných lidí. Royce, Edison, Ford a další se do toho prostě pustili a vynalezli věci, které učebnice prohlašovaly za »nemožné«. Takže universitní vzdělání může být i na obtíž.

To bývám mohlo mnohé věci vyjasnit, pane H., alespoň v to doufám. “

Další člověk se ptá, jak můžeme onemocnět a je-li možné odhalit chorobu pomocí aury. Nemoci pocházejí zvnějšku a zevnitř. Zvnějšku chytne virus nebo bacil od jiného člověka a není to „chyba“ našeho těla.

Nemoc může přicházet také zevnitř - chemikálie v těle jsou zasaženy, protože všechno přichází skrze myšlenku. Do hry vstupují elektrické impulsy. Tím, že myslíme, produkujeme elektřinu. Elektřina je zde elektromotorická síla, která zapříčiňuje svalovou činnost - a nebo dokonce naruší chemické procesy našeho těla. Je-li člověk deprimovaný, ustaraný, smutný, rozčilený nebo prožije-li neobvyklé citové hnutí, jeho myšlenka generuje špatnou elektřinu. Nemusí mít nutné narušenou vlnovou délku. Protože je elektrický přenos poškozen, žlázám přicházejí špatné povely. Žlázy tedy začnou fungovat pod vlivem špatných myšlenek a vzkazů, které dostávají. Za čas jsou sekrečními změnami narušeny nejchoulostivější orgány a chemická rovnováha těla. Zasaženo může být svalstvo, takže člověk dostane svalovou dystrofii, nebo kosti, takže dostane artritidu, nebo žaludek — překyselí se mu žaludeční šťávy a dostane žaludeční vředy. Pokud vzkaz zachytí mozek, může se na něm vytvořit nádor.

Špatné chemické procesy v těle je možno hormonálně léčit, pokud je nemoc podchycena včas. Je-li příliš pozdě a vyléčit se nedá, může být alespoň zastavena. Postižený člověk by se měl vyvarovat věci nebo emoce, která nemoc způsobila, měl by se pokusit získat ztracenou rovnováhu, hlídat si city, změnit svůj život - najít si novou práci, nového partnera a tak dále.

Tohle vše se dá spařit na auře. Aura je vlastně radarový obraz. Můžete na něm vidět věci, které jsou za hranicemi možností běžného pohledu.

Ať nemoci přicházejí zvenku nebo zevnitř, vždy je možné poznat je podle aury. Pokud se člověk nakazí zvenku, trvá určitý čas, než nemoc propukne, ale aura ten okamžik ukáže naprosto přesně.

Přichází-li nemoc zevnitř, aura ji ukáže ještě dlouho předtím, než je tělo skutečně zasaženo, takže je možné začít se léčit dřív, než se objeví první příznaky.

Touto problematikou se zabývám celý život a největším problémem je pokaždé přimět lidi, aby se odhalili. V Anglii jsem se o auře bavil s jistou vznešenou dámou. Jenom jsme o tom mluvili a tato dáma, manželka a matka od rodiny, mi řekla: „Vy chcete vidět nahá těla! Rozhodně se zasadím proti čemukoliv, co by žádalo, aby se žena svlekla a odhalovala jisté části svého těla.“ Nato jsem ji opatrně upozornil, že musela jistou část svého těla odhalit, aby se jí vůbec mohlo narodit dítě.

12. KAPITOLA

*Když nevěříte ostatním,
nebudou věřit ani oni vám.*

Stařec ležel v posteli. Podvečerní slunce se sklánělo za kopce a vysílalo své poslední paprsky na klidné vody řeky Saint John.

Továrna na papír vlevo chrlila oblaka kouře čtyřicet hodin denně, halila oblohu do dýmu a znečišťovala vzduch. Do vody vypouštěla všechny nečistoty a zapáchala tak strašně, že si všichni stěžovali, ale nikdo s tím nic neudělal.

Sníh rychle tál. Jaro přicházelo. Se zacházejícím sluncem spěchali ptáci do hnízd, aby se dostali domů, dokud je ještě světlo.

Přímo pod oknem zpíval Sinjin, telepatický kocour, svou píseň osamění. Zval všechny kočky z okolí, aby k němu přišly, že budou vítány. Jeho hlas stoupal a klesal, chvěl se podle jeho momentální nálady. Čas od času se odmlčel, zvedl hlavu a dokonce si sedl na zadní jako králík, když pozorně poslouchal, jestli se neozve odpověď. Rozmrzelý, že nikoho nepřilákal, padnul znovu na všechny čtyři s ocasem zkrouceným a začal jako londýnský vetešník znovu a znovu vyřívávat své nabídky. Ale nebylo to nic o starých žehličkách a kobercích, kocour volal: „Láska zdarma, přijď rychle, čekám.“

Ozval se hluk jedoucích aut a majitel obchodu a prodavačky zajeli na parkoviště. Vyskočili z aut a s hlasitým bouchnutím dvířek se loučili „dobrou noc - dobrou noc“, načež vybíhali ke dveřím, aby vybojovali místo ve výtahu.

Stařec ležel na zádech a myslel na budoucnost, na životní komplikace, na několik málo radostí a mnoho, mnoho starostí. Těžký život, řekl si.

Ale našťástí poslední v tomto koloběhu, naposledy na této zemi. A teď, pomyslel si, jsem vyjasnil, co bylo potřeba, vymýšlil jsem rohy, zametl na půdě, dokonce i zkontroloval odpadky.

„Ještě ne, ještě ne,“ ozval se známý milovaný hlas. „Úkol ještě není splněn, udělal jsi víc, než proč jsi přišel, ale úkol ještě není splněn.“

Stařec se otočil na tu stranu a přímo vedle něj stála nad-astrální postava lámy Mingjura Tundrupa. Usmíval se a zlaté zářil. „Vyděsil jste mě,“ řekl stařec. „Můžete trochu ztlumit to světlo? Připomíná mi jednu historku z Londýna.“

„Co se stalo?“ zeptal se lama Mingjur Tundrup. „Něco, co neznám?“

„Nejspíš ne,“ odpověděl stařec. „Budu vám to vyprávět. Bydlel jsem v South Kensingtonu. Už byla noc a já seděl a přemýšlel, jen jsem meditoval, a nějak jsem zapomněl stáhnout rolety. Najednou se zezdola ozvalo bušení na dveře. Nabyl jsem vědomí a šel se podívat dolů, co se děje. Dole stáli dva statní londýnští policisté, bobici. »Sire,« řekl jeden - podle uniformy jsem ho odhadl na seržanta, »co děláte v tomto domě?« »Co tu dělám?“ zeptal jsem se. »Řekl bych, že nic. Jen tak jsem seděl.« »No,« na to seržant, »byli jsme povoláni s tím, že z vašeho okna vychází silná záře.« »To není možné,« já na to. »A i kdyby, je to zločin?“

Seržant se podíval na svého podřízeného a s pokrčením ramen řekl: »Víte, mohl by být. Mohl jste signalizovat zločineckému gangu, že vzduch je čistý, nebo tak něco.« Pak se rozhodl. »Chci si to tu prohlédnout.“ Já se zeptal: »Máte povolení k prohlídce?“ »Ne,« odpověděl, »ale když mi to nedovolíte, tady strážník vás bude hlídat a já ho mezitím seženu.“

Jenom jsem pokrčil rameny a řekl: "Dobrá, rozhlédněte se tu.« Takže vevnitř pochodovali dva policisté, všechno si prohlíželi, a co bylo nejpodivnější, vytahovali zásuvky mého pracovního stolu a nahlíželi do nich. Nevím, co tam chtěli najít. Zhruba za tři čtvrtě hodiny byli hotovi, a když odcházeli, seržant mi řekl: »Sire, prosím vás, už to nedělejte. Přidělává nám to práci.“ A odešli.“

Láma Mingjur Tundrup se smál. „Ať děláš cokoli, Lobsangu, vzbuzuješ nežádoucí pozornost. Nevzpomínám si na jiného člověka, který se téměř dostal do vězení za to, že během přemýšlení ukázal auru.“

Stařec se tvářil poněkud zachmuřeně, když řekl: „Takže můj úkol ještě není splněn? Co jsem ještě neudělal?“

Láma Mingjur Tundrup odpověděl: „Udělal jsi všechno. Není to tím, že bys něco

nedokončil. Udělal jsi víc, mnohem víc, než pro co jsi sem přišel, ale protože ostatní zklamali, ty musíš udělat víc."

„A co?“ zeptal se stařec.

Láma Mingjur Tundrup shlédl na svůj nos a pokoušel se nesmát, když říkal: „Ještě jedna kniha, a bude dovršena dvanáctka. Měli bychom to promyslet. Vysoce by se to cenilo. Ještě je tu jeden malý úkol. Má to co dělat s vynálezem, který vyburcuje tenhle svět.“

Stařec a láma Mingjur Tundrup se ještě chvíli bavili, ale o čem, to zůstane tajemstvím. Stařec, na smrt nemocný, s životními náklady rapidně vzrůstajícími kvůli účtům za lékaře, byl zvědavý, jak to může všechno vydržet být i o několik měsíců déle. Nakonec nad-astrál lámy Mingjura Tundrupa vybledl. Kolem se opět rozlilo slábnoucí denní světlo.

Cas. Jaká podivná věc je tento umělý čas. Člověk může odcestovat z astrálního světa a vrátit se zpět v jediném okamžiku, zatímco tady na zemi byl spoután hodinami a pohybem slunce, který je řídí. Zde v New Brunswicku slunce zapadalo, lišice mil odsud je John Henderson stále ještě v práci, má teprve odpoledne, zatímco Valeria Sorocková, ideál věrnosti a přesnosti, právě odchází z kanceláře a nejspíš se těší na večeri. No jistě, Valeria určitě myslí na jídlo, říkal si stařec, to je totiž její jediná slabost. „Měl bych si s ní promluvit o dietě,“ řekl si.

Na opačném konci dámy Worstmannovy. Jsou jistě doma, je pozdě večer, nejspíš budou poslouchat rádio, možná studovat, jedna z nich se třeba chystá na noční.

Ale tady jsou dámy Klea a Taddy, které si hrají, honí se za oblíbenou hračkou, a tou je krásný, měkký pásek ze županu. Stařec myslel na Taddy a na Kleu, jak se k nim od okamžiku jejich narození choval jako k lidským dětem, jak bylo vše zařízeno tak, aby se cítily stejně důležité jako lidé, jak svůj úkol plnily úspěšně, se skvělými výsledky, protože tato dvě malá stvoření jsou totiž opravdoví lidé. Od půlnoci do poledne se jako první oslovovala Klea, od poledne do půlnoci nejdřív Taddy. Tak si byly jisté, že jsou si rovny a žádná není upřednostňována.

Taddy, silná a blahobytně vyhlížející, se ráda stočila do klubíčka za škrabacími deskami, zatímco fantasticky krásná. Štíhlá, elegantní Klea skákala nahoru dolů a předváděla neuvěřitelné gymnastické kousky.

Noc byla černější, vzduch chladnější. Stále ještě bylo cítit mráz. Rtuť v teploměru klesala, lidé se zahalovali do kabátů.

Stařec se na tento den těšil. Na den, kdy dokončí svou jedenáctou knihu a odsune všechny myšlenky na psaní. „Už nikdy, je konec, už žádné psaní, můj čas na zemi se nachýlil.“ Ale po návštěvě z nadastrálu? Stařec si pomyslel: „Cožpak můj úkol nikdy neskončí? Jede člověk pořád dál jako starý vrak, než se rozpadne na kusy? Za chvíli se úplně rozsypu. Ale co se dá i dělat, když tu je, tak tu je, úkol musí být naplněn, pokud se nenajde nikdo jiný. Musím se pokusit,“ říkal si stařec, „ještě chvíli vydržet.“ A co se týče další knihy - kdo ví? Nebylo by špatné zaokrouhlit je na dvanáct. Napadlo ho, že by chtěl každému, úplně každému na tomto světě říct, že všechny jeho knihy jsou pravdivé a že to je jeho konečné prohlášení.

Takže jsme se dostali na konec ne zrovna dokonalého dne, protože úkol není ještě splněn, poslední bitva ještě nebyla vybojována, ještě něco zbývá, ale je málo času a málo zdraví. Ale můžeme se pokusit.

Chtěl bych na tomto místě co nejsrdečněji poděkovat paní Sheelagh Rousové, alias Buttercup, za její ohromnou péči a práci, kterou vykonala při prepisování mých knih, péči a práci, kterou oceňuji možná víc, než si myslí.

Děkuji také Ra'ab za její výjimečnou péči a přesnost, s níž všechno prohlédla. Měla mnoho cenných návrhů a s úkolem mi velmi pomohla.

A nakonec děkuji Tadalince a Kleopatře Rampovým za to, že mě podporovaly a obveselovaly. Tito dva malí lidé dali smysl mému konání, protože ani jednou během svého čtyřletého života neprojeví nejmenší náznak nevraživosti, rozladění a rozčilení. Kdyby lidé byli takhle vyrovnaní a skvělí, nebyly by na zemi žádné neshody, žádné války. Nastal by zlatý věk, na nějž si ovšem lidé musí ještě počkat.

A teď nadešla chvíle, kdy můžeme říct - to je „konec“.

Konec

ŽIVIT PLAMEN	1
DR. T. LOBSANG RAMPA	1
1. KAPITOLA	3
<i>Čím více víš, tím více se musíš učit.</i>	3
2. KAPITOLA	10
<i>Neodpovídej na kritiku; oslabíš svou věc.</i>	10
3. KAPITOLA	16
<i>Správná cesta leží na dosah ruky, ale lidé ji stále hledají v dáli.</i>	16
4. KAPITOLA	22
<i>Úspěch je výsledkem tvrdé práce a dokonalé' přípravy.</i>	22
5. KAPITOLA	27
<i>Tisíc mužů vytvoří tábor, domov dokáže vytvořit jedna žena.</i>	27
6. KAPITOLA	33
<i>Čas je to nejcennější, co člověk může promrhat.</i>	33
7. KAPITOLA	39
<i>Poraň jiného a zraníš sám sebe.</i>	39
8. KAPITOLA	45
<i>Když nevylezeš na horu, neuvidíš do údolí.</i>	45
9. KAPITOLA	51
<i>Želva popojde vpřed, až když vystrčí hlavu z krunýře.</i>	51
10. KAPITOLA.....	57
<i>Diamant i člověk potřebují opracovat.</i>	57
11. KAPITOLA.....	62
<i>Člověk musí držet pusku dlouho otevřenou, než mu do ní začnou létat pečení holubi. ....</i>	62
12. KAPITOLA.....	67
<i>Když nevěříte ostatním, nebudou věřit ani oni vám.</i>	67
Konec	69